

BİR REMZİ ÜNAL POLİSİYESİ

KRAMPONLU CESET

CELİL OKER

Celil Oker'in Oğlak'taki Remzi Ünal Polisiyeleri

Kramponlu Ceset

Çıplak Ceset

(Kaktüs Kahvesi Polisiye Roman Yarışması 1999 Birincisi)

Hazırlanan: 1000 Lot'luk Ceset

BİR REMZİ ÜNAL P O L İ S İ Y E S İ

KRAMPONLU CESET

CELİL OKER

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Kramponlu Ceset / Celil Oker

©CelilOker, 1999

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999

Bu yapıtın bütün haklan saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli Kapak tasarımı: Işıl Döneray Dizgi düzeni: Goudy 10 /

12 pt. Ofset hazırlık: Oğlak Yayınlan Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Eylül 1999 ISBN 975 - 329 - 276 - 7

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınlan

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

Dünyanın en güzel polisiye roman okuruna.

Bölüm 2.1

Karşımda heyula gibi dikilen adama zarar vermek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Bütün istediğim, keskin bir kılıç gibi savurarak indirmeye hazırlandığı sağ elini, hedeflediği şakağıma ulaşmadan engellemek, ardından koca gövdesini etkisiz duruma getirmekti.

Daha sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama bu şu an hiç önemli değildi.

Bacaklarımın arasında, benim yaşıma gelmiş her erkek kadar önemsediğim bölgeyi muhtemel bir tekmeden korumak için hafif yan duruyordum. Derin bir nefes aldım. Soluğumu ciğerlerimden aşağıya, hara'ma kadar indirdim, orada sıkıştırdım. Gergin olmamam gerekiyordu ama gergindim. Karşımdaki adamın Eşkıya filmindeki Baran'a benzeyen sakallı suratında pis bir sırıtma vardı. "Osmanlı tokatından daha beter bir darbe geliyor, ne yapacaksın bakalım" diyordu gözleri.

Kısa boylu bir adam sayılmam ama karşımdaki benden daha uzundu. İnce bir adam da sayılmam ama karşımdaki benden daha kalındı. Üstündeki giysinin mücadele sırasında aralanmış yakasından göğsündeki beyaz kıllar gözüküyordu. Alnında, şakaklarında, burnunun iki yanında, boynunda kocaman kocaman ter damlaları vardı. Adamı hayli terlettiğime sevindim.

Darbenin nasıl geleceği daha önceden kolaylıkla anlaşılıyordu. Koca gövdesini sağ adımıyla öne doğru taşıyarak, sağ kolunu yukarı kaldırdı, parmaklarını birleştirerek keskinleştirdiği elini kafama doğru yönlendirdi. Bilinçli, telaşsız, kontrollü bir darbeydi bu.

Kolunun, saldırısının tepe noktasını geçip aşağı inmesine izin vermemem gerekiyordu, vermedim. Ona daha yakın duran sol ayağımla ileri bir adım atarak, sol elimle dirseğinin altından, sağ elimle bileğinden yakaladım. Saldırısına böyle bir karşılık gelebileceğini bilecek kadar deneyimli gözüküyordu ama yine de bir şey yapamadı. Şimdi sağ kolu

benim dimdik ileri uzattığım kollarımın ucundaki ellerimin denetiminde, ve bedenlerimiz de aynı yöne doğru bakıyordu.

İçimdeki soluğu bırakıp, sol ayağımla daha da sola doğru bir adım attım. Bozulan dengesi daha da bozuldu. Dimdik uzanan kollarımı aşağı doğru yönlendirdiğim için benden uzun boyuna rağmen iki büklüm oldu. Boştaki sol eliyle bana vurmayı denemek şöyle dursun, bütün bütün düşmemek için yere tutunmaya çalıştı. Bu kez, kollarımın gerginliğini hiç azaltmadan sağ bacağımla, sağa, dışarı doğru ikinci bir adım attım. Dengesi tümden bozuldu.

Boştaki elinin avcuyla yerden güç almaya çalıştı ama yine de onu sürüklediğim yöne doğru gelmek zorunda kaldı. Öne doğru attığım son adımımda yere yapışmaktan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Yere yapıştığında ben de dizlerimin üstündeydim. Gövdesine doksan derece açıyla uzanan kolunu sol elimle dirseğinin arkasından, sağ elimle bileğinden tutmaktan vazgeçmemiştim.

Sol dizimi böğrünün dibine yasladım. Tümüyle kontrolümdeydi artık. Bütün gövdesiyle çırpındı. Bir işe yaramadı. Hiç güç harcamıyordum ama kontrolümdeydi. Kalkamazdı.

Dönemezdi. Direnemezdi.

Kontrolümdeydi ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Niyetlensem saatlerce bu durumda kalabilirdik. Ona bir şeyler anlatabilirdim, bana bir şeyler anlatabilirdi. Koca gövdesi yanıbaşımda, yere yapıştırdığım sağ kolu ellerimin altında, işe yaramayan sol eli yeri hafif hafif tokatlayarak saatlerce bu durumda kalabilirdik.

Bundan sonra ne yapacağımı bilemediğim için adamın kolunu bıraktım.

Bırakır bırakmaz ayağa fırladım. Yüzü eşkıya Baran'a benzeyen adam da kalktı. Suratında yine o hain gülümseme, yere yapıştırırken tuttuğum kolunun dirseğini ovuşturuyordu. Şimdi sıra bendeydi. Bir adım geriye çekilip, çok fazla soluklanmasına fırsat vermeden, tıpkı onun gibi bilinçli, telaşsız, denetimli bir saldırıya geçtim.

Adam bu işlerde benden iyiydi anlaşılan. Dudağındaki hain gülümseme silindi, işini büyük bir ciddiyetle yapan bir saat tamircisinin dingin dikkati

geldi yerleşti yüzüne. Uzun boyuna karşın, hareketlerinde uzak doğuluların yere yakın çevikliği vardı. Daha ne oluyor diyemeden kendimi mindere yapışmış buldum. Önemli değildi. Sıra yine bana gelecekti.

Sonra Hoca ellerini birbirine çırptı.

Sesi duyar duymaz minderin üstünde birbirlerini yere yapıştıran öteki beş çift gibi anında birbirimizden biraz ayrıldık, dizlerimizin üzerinde, önce sağ, sonra sol ellerimizi önümüzde yanyana getirerek, başımız hafif yukarda, karşımızdakinin gözlerine bakarak öne doğru eğildik.

Hürriyet Gazetesi'nin seri ilanlar sayfasındaki küçük ilanımı hazırlayarak meslektaşlarımdan daha çok telefon almamı sağlayan reklamcı arkadaşım kendi *uke*'sine selam verdikten sonra *shicco*'yla yanıma yaklaştı.

"Duştan çıkınca hemen kaçma, seninle konuşmam lazım" dedi.

Başımla onayladım. Şimdi on *Aikidoka* birden *seiza* oturuşunda Hoca'ya bakıyorduk.

Bendeniz, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal, reklamcı arkadaşım, deminden beri birbirimizi yere yapıştırdığımız sinema yönetmeni, demir tüccarı, üniversite sınavına girmeye hazırlanan liseli, askerden yeni döndüğü için daha iş bulamamış arkadaşımız, gemi donatanı, bilgisayar programcısı ve aramızdaki tek kadın olan gazeteci, yeni bir tekniği, *dojo*'nun en kıdemlisi şairle birlikte gösteren Hoca'yı izliyorduk. Her zaman olduğu gibi, yeni bir hareketi ilk gösterişinde anlamadım.

Daha bir yarım saat birbirimizi mindere düşürüp durduk. Dakikalar ilerledikçe fazla kilolar, içilen sigaralar, hareketsiz kent yaşamı, kötü beslenme ve insanı formdan düşüren bilumum faaliyet biçimleri liseli arkadaşımız ve her zaman ince kalmayı başaran gazeteci dışında hepimizin soluğunu kesti. Yine de hareketler bittikten sonra yirmi *uke*'mi yapabildim.

"Domo arigato gozaimashita" dedi Hoca çalışmanın bitiminde *O'Sensei* ve birbirimizi selamladıktan sonra.

"Domo arigato gozaimashita!" diye yanıtladık onu. Her seferinde olduğu gibi teşekkür ettik birbirimize ve ben her seferinde olduğu gibi orada ne aradığımı sordum kendi kendime; soluğum kesilmiş, dizlerim

titriyor, midem bulandı bulanacak, ter içinde ve kalbim hiç yavaşlamayacak gibi atarken.

Belki de hiç kaytarmadan haftada üç gün Aikido yapmak, benden daha gençler içindi.

Duştan çıktığımda yeniden kötülüklerle dolu dünyada payıma düşenleri göğüsleyip, yine de tarihin akışını değiştirmeden benden istenenleri yerine getirerek hayatımı kazanacak ruh ve beden bütünlüğüne kavuşmuştum. Böyle dediğime bakmayın, elim boştu bu aralar. Hürriyet Gazetesi'ndeki küçük ilan daha çok kafa bulmak isteyen işsiz güçsüzlerin içlerini telesekretere dökmesine yarıyordu. Bir de o adresini bırakmayan tuhaf kadına.

Giyinirken sinema yönetmeniyle demir tüccarının piyasadaki kriz hakkındaki değerlendirmelerini söze karışmadan dinledim. Reklamcı arkadaşım hepimizinkinden daha pahalı olduğu anlaşılan donunu giydikten sonra özenle kendisini deodoranladı. Eliyle çıplak belindeki fazlalıkları avuçladı, yüzü her zamanki gibi beğenmezlikle buruştu.

"Rejimi bozduk yine" dedi her zamanki gibi.

Her zamanki gibi cevap vermedim. Her zamanki gibi buna alınmadı. Benim üstümde komik duracak derecede bol pantolonunu, ipek gömleğini giydi, kalyan ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. Boynuna fularını bile taktı.

"Kahvaltıya kalacak mısın?" diye sordu.

Her zamanki gibi başımı salladım. Reklamcı arkadaşım, demir tüccarı, Hoca, gemi donatanı ve sinema yönetmeni her Cumartesi sabah çalışmasından sonra yaptıkları gibi, yukarıdaki havuzun yanıbaşında, meşe ağaçlarının gölgesinde inanılmaz boyutta kahvaltılar gerçekleştirirlerdi. Sabah erkenden bir şeyler yiyince midemin ekşimesinden mi, masada konuşulanlar beni sarmadığından mı bilmem, onlara katılmazdım. Lise öğrencisi, bilgisayar programcısı, henüz iş bulamamış arkadaşımız ve ben herkese iyi hafta sonları dileyip yolumuza giderdik. Kadın gazeteci arkadaşımız arada sırada takılırdı masalarına.

"Bu ara işin var mı?" diye sordu reklamcı arkadaşım saçlarını tararken.

Çoktan giyinmiştim. Çoktan özlüyordum Cessna Skylane RG'min başına geçmeyi. Çoktan ihtiyacım vardı birilerinin hayatlarındaki pisliklere karışmaya.

"Bir müşteri daha dinlemeyi kaldırabilirim" dedim. Kendisi için bir şeyler yapmamı istememesini diledim içimden. Müşterime *iriminage* yapmak işime gelmeyebilirdi. Bir zamanlar ajansını dolandıran dergicileri bulmama karşılık benim küçük ilanımı çıkartıyordu gazetede indirimli olarak ama bu, arkadaşlığımızı başlatan küçük bir *Aikidoka* yardımlaşmasıydı daha çok, iş ilişkisi değildi.

"Bir müşterimin sana ihtiyacı olabilir" dedi. "Tahsilat işlerine bakmam, biliyorsun" dedim.

"Biliyorum" dedi. "Öyle bir iş değil. Karısını da izlettirmeyecek."

"Ne peki?"

"Karasu Tekstil'in sahibi bu adam" dedi. "Hani şu havuza düşen kadınlarla dolu filmi yaptığımız..."

Sözünü ettiği reklam filmini hatırlıyordum. Yönetim Kurulu Başkanı kılıklı kadınların, daha üstlerindeki giysileri doğru dürüst görmemize fırsat kalmadan birbiri ardından havuza atladıkları bir filmdi. Islak giysilerin içine fazla bir şey giymedikleri belli oluyordu çıktıklarında. Niye öyle bir film yaptıklarını anlamamıştım ama reklamcı arkadaşımın söylediğine göre başarılıydı sonuç.

"Oyunculardan biri havuzda boğuldu mu?" diye sordum gülerek.

"Hayır" dedi, o kampanyadan kazandıkları paralan hatırlamış gibi kahkaha atarak.

"Adamın bir de futbol takımı var. Derdi onunla ilgili."

"Karasu Güneşspor" dedim. "Karasu Güneşspor" dedi.

Karasu Güneşspor'u biliyordum. 3. lige geçen yıl çıkmış bir İstanbul semt takımıydı.

Karasu Tekstil'in sponsorluğuna girdikten sonra toparlanmış, yıllar yılı süründüğü amatör kümeden sıçrayıvermişti. Önemli sayılan birkaç transfer

yapılmıştı, epeyi para harcanmıştı izlediğim kadarıyla. Sezonun sonu yaklaşırken durumu çok parlak değildi bildiğim.

"Hakem mi ayarlatacak peki" dedim. "Senin için karanlık abi" dedi. "Hakem ayarlatmazsa düşebilir" dedim.

"Adam da bundan korkuyor" dedi. "Biri şike önermiş oyuncularına."

"El elden üstündür" dedim.

"Bu konuyla ilgili bütün bildiğim bu" dedi reklamcı arkadaşım ciddileşerek. "Geçen gün toplantıdan sonra beni kenara çekti, becerikli, ağzı sıkı birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Aklıma geldin."

"Sağol" dedim. Ağzım sıkı olmasına sıkıydı ama becerikli olup olmadığımı bilmiyordum.

"Valla ilgileniyorsan Pazartesi toplantım var adamla, gel, konuşursun" dedi. Sonra ekledi.

"Paradan yana eli boldur."

"Pazartesi işim yok" dedim.

"Tamam" dedi. "Sabah dokuzda bana gel. Adamla toplantım onda. Beraber gideriz. Bizim işimiz kısa. İlanın onayını alınca tanıştırırım sizi."

"Kadınlar yine ıslak mı?" dedim. "Hayır, bu kez başaşağı duruyorlar" dedi.

Bütün hafta sonu Flight Simulator'de Chicago'dan New York'a görerek uçuş koşullarında uçmaya çalıştım. Sıkıcı ama benim için hâlâ heyecanlı bir uçuş deneyimiydi.

Bölüm 2.1

Pazartesi sabahı erkenden kalktım. Bakkalın çırağı gazetemi yine getirmemişti, kahvemi pencerede yolunu gözleyerek içtim. Nisan ayının son haftasında şehre yerleşmeye karar verememiş bir bahar İstanbul'u vardı dışarda. Servisi kaçıran bir ilkokul çocuğunu, annesi telaşla bindirdi otomobiline. Kahvemi bitirdiğimde gazetem hâlâ gelmemişti. Çırağın aynı

zamanda babası olan patronuna bir uyarı daha yapmak için not aldım kafamda. Cumartesi çalışmasının yorgunluğunu hafif tertip üstümde duyduğum için Aikido ısınma çalışmasına girmeden attım kendimi duşun altına. Çıkınca bir kahve daha içtim.

Reklamcı arkadaşımın ajansı Levent'teydi, o yüzden yürüyerek gitmeye karar verdim.

Şişli Terakki'nin önündeki kavşakta birbirine girmiş otomobillerin içinde bekleyenlerin yanından ağır ağır geçtim. Servisi kaçırmış kızla annesi de bekliyordu yolun açılmasını oflaya puflaya.

Ajans, Pazartesi sabah mahmurluğunu daha üstünden atamamıştı gördüğüm kadarıyla.

Yeni açılmış pencereler, bütün hafta sonu kapalı kalan alanların havasını tazelemeye daha yeni başlamıştı. Resepsiyondaki kız dudaklarının boyasını yeni bitirmişti, ruj ve aynası hâlâ masanın üstündeydi.

Hürriyet Gazetesi'ndeki küçük ilanlarım için birkaç kere gidip geldiğimden beni tanıyordu. Hemen telefonu kaldırdı.

"Remzi Bey geldi efendim" dedi öksürüp boğazını temizledikten sonra. Bana dönüp, "Sizi bekliyor" dedi.

Odasını biliyordum. Kıza bir gülücük atıp yürüdüm. Merdiven boşluğundaki küçük inişlerde sıra sıra duran Kristal Elma'lara baka baka merdivenlerden çıktım.

Reklamcı arkadaşım önünde kalın bir tomar halinde yarısı okunmuş gazeteler, elinde hayatta gördüğüm en büyük kahve fincanı, masasında oturuyordu.

"Kahve içer misin?" dedi yerinden kalkmadan.

"İki tane içtim" dedim karşısındaki koltuğa oturarak.

Saatine baktı, telefona uzandı.

"İlanı kap gel, gecikiyoruz" dedi telefona. "Hep gecikiriz" diye açıkladı bana. Sonra gazetesine döndü.

Ona cevap vermedim. Uzanıp, okuduğu gazeteler tomarından, sabah elime geçiremediğim gazetemi bulup aldım.

Politika haberlerini okumadan geçtim. Ne yaparlarsa yapsınlar benim hayatımı değiştiremiyorlardı. Üçüncü sayfadan anladığıma göre, evimde kapalı geçirdiğim Pazar boyunca İstanbul'da birileri birilerini dört kez öldürmüştü, ikisi bilinen, ikisi bilinmeyen nedenlerden. Polis ikisini yakalamıştı. Diğer ikisini de yakalaması an meselesiydi. Ölenlerin fotoğrafı ehliyet ya da kimliklerinden alınmaydı küçük çerçeveler içinde. Yakalananların ceketleri başlarına geçirilmişti flaşlar patlarken. Olay yeri tatbikatına getirilen birini mahalleli linç etmeye kalkmıştı. Olağan şeylerdi hepsi. Ben evimde otursam da, otur-masam da birileri birilerini öldürüyordu hep.

Sonra hızla spor sayfasına geçtim. Birinci ligde dün oynanan maçların haberlerine başlıklardan öte bakmadan, üçüncü ligin sonuçlarını aradım. Devam sayfasında bir köşeye sıkışmış sonuçları zorla buldum. Karasu Güneşspor berabere kalmıştı. Sondan üçüncüydü.

Sondan ikinciyle arasında bir puan vardı.

Karasu Tekstil'in reklam filmindeki kadınlar gibi giyinmiş, elinde kocaman bir dosya çantası olan biri kafasını kapıdan uzattığında Karasu Güneşspor'a teknik direktör olmayı istemeyeceğimi düşünüyordum.

"Hazırız patron" dedi genç kadın kapının pervazını hafifçe tıkırdatarak.

Reklamcı arkadaşım gazetesini öyle bırakıp ayağa kalktı. Koltuğunun arkasına astığı ceketini giydi, eli kravatına gitti otomatik olarak.

"Hadi" dedi bana.

Sevgili İstanbul'un günlük suç topoğrafyasını ve muhtemel müşterimin içini fena edeceği kesin olan sonuçları içeren gazeteyi katlayıp bıraktım aldığım yere. Yakalanmayan katiller yakalanacak, iki takım kümeden düşecekti nasıl olsa. Ayağa kalktım. Reklamcı arkadaşım kapının önünde çıkmamızı bekleyen genç kadınla tanıştırmadı beni. Daha fazla gecikmek istemeyen birilerinin adımlarıyla indik merdivenlerden. Resepsiyondaki kıza bir iki saat içinde döneceğimiz söylendi. Ajansın önünde kapısı açık bir Jaguar bekliyordu bizi.

Benim öne, emekli bir diplomat gibi giyinmiş şoförün yanına oturmam uygun düştü.

Arkadakiler oturur oturmaz çanta açıldı, içinden çıkanları incelemeye başladılar.

Diplomat kılıklı şoför nereye gideceğimizi biliyordu anlaşılan, hiç ağzını açmadan otomatik vitesli koca Jaguar'ı 4-Levent üstünden TEM'e yöneltti. Sessizce gidiyorduk. Sırtımı iyice arkaya yaslayıp kaykıldım. Ellerim emniyet kemerinin üzerinde yola bakmaya başladım.

Havaalanına giden yolun üstündeki bir iki gazete ve televizyon binasını geçtikten sonra yan yollardan içerilere girdik. Her dönemeci, her kavşağı hafiften kapanmaya çalışan gözkapaklarımın arasından aklıma kaydetmeye çalıştım. Sabah sabah öylesine sessiz ve yağ gibi gidiyordu ki lanet Jaguar.

Otomobil sonunda rayların üstünde kayan cinsten uzun bir demir kapının önünde yavaşladı. Kılıksız bir bekçi, Jaguar'ın görkeminden etkilenmiş bir biçimde, çekinerek yaklaştı pencereye. Arkadaşımın sihirli sözcüklerinden hemen sonra sakırdayarak kenara kaydı demir kapı. Karasu Güneşspor'un renklerine boyanmıştı kapı, kahverengi-sarı.

Kocaman bir avlu bir sürü otomobil, kamyonet ve servis aracı tarafından otopark olarak kullanılıyordu. Sürgülü demir kapının tam karşısındaki, işverenini etkilemeye çalışan bir mimarın tasarladığı görgüsüz devasalıkta merdivenli, bir giriş, geride kalan dikdörtgen prizma binanın, mimar eli değmiş tek parçasıydı. Girişin tepesindeki alınlıkta yol boyunca geçtiğimiz binalarda gördüğüm en büyük harflerle Karasu Tekstil yazıyordu. Reklamcı arkadaşım önde, dosya çantasını taşıyan genç kadın arkasında, en arkada ben hızlı adımlarla girişe yürüdük.

Kapının arkasındaki başvuru masasındaki özel güvenlik üniforması taşıyan delikanlıya aynı sihirli sözleri tekrarladı arkadaşım. Bir kapıdan daha içeri buyur edildik.

Binanın dış görünüşündeki sakillikle en ufak bir ilgisi olmayan geniş bir salondaydık şimdi. Beni bile etkileyen sade, arı duru bir dekorasyonu vardı içerisinin. Tıpkı bir resim galerisi gibi ışıklandırılmış duvarlardaki pencere büyüklüğünde fotoğraflarda gazetelerin hafta sonu eklerinden tanıdığım yerli-yabancı mankenler, Karasu Tekstil'in olduğu kolaylıkla anlaşılan

giysilerle görülüyordu. Salonun açıldığı büyük koridorun iki tarafında bir sürü kapı vardı. Ortalıkta görünmeyen birtakım hoparlörlerden hafif bir caz yükseliyordu.

Bizim reklamcılar kuşkusuz nereye yöneleceklerini biliyorlardı ama sanki karşılama heyeti bekliyormuş gibi küçük bir tereddüt geçirdiler. Kravat yoklandı, etek düzeltildi.

Çok beklememize gerek kalmadı. Tek kişilik bir karşılama heyeti büyük koridorun dibindeki bir kapıdan çıktı, bize doğru ilerlemeye başladı.

Ama ne karşılama heyeti!

Ortadoğu ve Balkanlar'ın en güzel, en çekici, en çarpıcı genç kadını bize doğru yürüyordu.

Dudaklarında insanı eritmeye eğilimli bir gülümseme, gözlerinde masum ama yakalayan bakışlar, baş dik, sırt düzgün, bir podyum yürüyüşü gibi hesaplanmış ama çok daha insanca ve kendine güvenli adımlarla...

Hani filmlerde olur ya, hızlı çekilmiş filmi normal gösterirler, tıpkı öyle, her ayrıntısını içime sindirerek seyrettim bize doğru ilerleyişini. Üzerinde kolsuz, beyaz, ipek gibi titreşen bir kumaştan ince bir bluz vardı. Bluzun altında son zamanlarda benimle aynı mekânlarda giyildiğini gördüğüm en kısa etek. Siyah eteğin altında, siyah çoraplarla sergilenen bacaklar, duvarlardaki yabancı mankenlerin gösterdiklerinden çok daha dolgun ve bir o kadar da gerçekti. Yüzünde ya çok makyaj yoktu ya da yapılanlar ustaca yapılmış, çakılmıyordu.

Boynunda kocaman parlak metal parçalardan oluşmuş bir kolye vardı. Her adımında bluzun görkemli açıklığından içeri girmek istiyormuş gibi titreşiyordu metal yuvarlaklar.

Bizim heyet kıpırdandı, ilerledi. El sıkışma mesafesine koridordaki ilk kapının hizasında geldik. Gözlerimi bize doğru gelenden ayıramadığım için kapıdan içeriye göz atamadım.

"Hoş geldiniz" dedi görüntüsüne uymayan hışırtılı bir sesle, elini önce reklamcı

arkadaşıma uzatırken. "Neler getirdiniz bize?" Reklamcı kadının elini sıkarken yüzüne bakmadı. Çünkü bu da kim der gibi beni inceliyordu.

"Remzi Ünal" diye tanıştırıldım reklamcı arkadaşım tarafından. Adımdan sonra herhangi bir sıfat, görev tanımı gelmedi. Yapabildiğimce gülümsedim.

"Dilek" dedi elimi hafif ama kararlı sıkarak. "Dilek Aytar."

"Dilek Hanım, Karasu Tekstil'in reklam ve halkla ilişkiler müdiresidir" diye açıkladı reklamcı arkadaşım.

Dilek Aytar benim üzerimde çok fazla durmadı. Reklamcılara döndü.

"İlhan Bey daha gelmedi" dedi. "Trafiğe takıldı her halde. Benim odamda bekleyelim.

Hem getirdiklerinize bakarız."

Koridorun sonundaki odayı hedefleyerek yürüdük. Artık önünden geçtiğimiz diğer odaların içinde neler olup bittiğine bakabiliyordum. Bilgisayarlarının önünde sabah mahmurluğunu henüz açmış genç kadın ve erkeklerle dolu normal büro manzaralarından başka bir şey göremedim.

Dilek Aytar'ın odasına en son ben girdim. Kocaman bir çalışma masası ve daha da kocaman bir toplantı masasından başka, bir erkek bir kadın iki çıplak manken vardı odada göze ilk çarpan. Canlı değildi canım çıplak mankenler. Dışardan içerinin görülmemesinden çok, içerden dışarıyı görmemek için konulmuş jaluzili pencerelere doğru bakıyorlardı donuk donuk. Kadın olanın boynunda bir fular vardı yalnızca.

Çalışma masasının önünde oturacak yer yoktu, toplantı masasını çevreleyen yönetmen koltuklarına oturduk. Dilek Aytar masanın üstündeki birtakım kâğıtları, broşürleri toparladı:

"Ne içersiniz?"

Kahve istedik.

Kahvelerimiz telefona değil, telefonun yanındaki diyofonun düğmesine basılarak söylendi. İkisi sütlü, üç neskafeyi içerlerde bir yerlerdeki Nimet Hanım'ın mahir ellerine emanet ettik.

Reklamcı arkadaşımın karşısına oturdu sonra Dilek Aytar.

"Akşamın telaşı şimdiden üstüme çöktü" dedi. Oysa hiç telaşlı bir hali yoktu.

"Her şey yolunda gider canım" dedi reklamcı arkadaşım. "Endişelenmeyin."

"Biliyorum ama yine de..." dedi Dilek Aytar. "Hep çıkar bir sürü aksilik. Bakalım bu akşam neler olacak. İlhan Bey de sağolsun üstüme yıktı her şeyi. Dün de futbol takımını çıkardı başıma. PR olurmuş. Yok bir de podyuma çıksalardı. Sonra da, onu beğenmedim bunu beğenmedim diye söylenir durur."

"O kadar kapris yapacak canım, patron" dedi reklamcı arkadaşım.

"Yok, sağolsun iyi yapılan işi de takdir etmeyi bilir" dedi Dilek Aytar.

"Kuşkusuz" dedi reklamcı arkadaşım. "Bakalım bizim ilana ne diyecek?"

O ana kadar hiç ağzını açmamış olan kadın reklamcı eğilip ayağının dibindeki kocaman dosya çantasını masanın üstüne koydu. İçinden üzerinde yazısı az, fotoğrafı çok yer kaplayan bir ilan taslağı çıkardı. Tam karşımda oturduğu için benim yönümden bakıldığında fotoğraftaki kadınlar düz, yazılar ters duruyordu. Çantayı yeniden aşağı indirip, taslağı Dilek Aytar'ın önüne sürdü.

"Ay çok yaratıcı!" diye denetimli bir çığlık attı Dilek Aytar.

"Bir şeyler ters gidiyorsa, Karasu... konseptine devam ediyoruz bu ilanda da..." diye açıklama getirdi reklamcı kadın.

"Zaten bu akşam mankenler de sahneye geri geri girecekler." dedi Dilek Aytar.

"Böylece tam bir tutarlılık elde ediyoruz" dedi reklamcı arkadaşım.

İnşallah düşmezler podyumun ortasına diye düşündüm.

"Onun adına konuşmayayım ama İlhan Bey beğenir bu ilanı" dedi Dilek Aytar. "Zaten konseptimizle mutabık."

"Diayı da kendisiyle birlikte seçmiştik hatırlarsanız" diye devam etti reklamcı kadın.

"Yalnız son onayı bir an önce almalıyım, renk ayrımına gidecek ilan."

"Son teslim ne zaman?" diye sordu Dilek Aytar.

"Bu akşam altıda." dedi reklamcı kadın. "Gece yarısı baskıya giriyor dergi."

"Kusura bakmayın ama hep son dakikaya kalıyoruz onaylar için" dedi Dilek Aytar, reklamcı arkadaşımdan çok yanındakine bakarak.

"Ama İlhan Bey bize zaman ayı..."

Reklamcı arkadaşım kendi personelinin sözünü kesti.

"İlhan Bey de çok meşgul, Dilek hanım da..." dedi. "Asıl tedbirli davranması gereken biziz. Sen istersen telefon et yolla ilanı renk ayrımına, İlhan Bey değişiklik isterse orda yaparız değişiklikleri."

Reklamcı kadın çantasından cep telefonunu çıkardı, jaluzili pencereye doğru yürüdü tuşlara basarken. Dilek Aytar reklamcı arkadaşıma mutlu mutlu gülümsedi.

"Vay kimler gelmiş!" diye bağıran biri teklifsizce girdi kapıdan içeri. "Neler getirmişler bize!"

Sanki emir almış gibi ayağa kalktık üçümüz de. Anlaşılan Karasu Tekstil'in sahibi, büyük reklamveren, Karasu Güneşspor'un başkanı İlhan Karasu'yla tanışacaktım.

Bölüm 2.3

Şimdiye kadar gördüğüm bütün kulüp başkanlarını hep televizyonda gördüm. İlhan Karasu onlara benzemiyordu. İnce bir adamdı. Yelekli takım elbise de giymiyordu. Birazdan arkadaşlarıyla marinada teknesinin başında buluşup kaptana hafta sonu kaçamağıyla ilgili talimatlar verecekmiş gibi giyinmişti. Giysileri zarif ama pahalı olduğu belli giysilerdi.

Mevsime uygun kalınlıkta petrol rengi bir süveter, aynı rengin daha koyusundan yumuşak kumaşlı bir pantolon ve süet ayakkabılar. Yüzü sahte olmayan bir gülümseyişle aydınlıktı.

Pırıl pırıl tıraşlı suratının orta yerindeki küçük burnu, dileklerini dile getirmeye alışmış ağzı ve çenesindeki Kırk Douglas çukuruyla etkileyici bir yüzü vardı.

"Özür dilerim, geciktim" dedi ama hiç birimiz inanmadık gerçekten özür dilediğine.

Reklamcı arkadaşımdan başlayarak hızla ellerimizi sıktı. Bana geldiğinde duraladı, yüzüme baktı.

"Remzi Ünal" dedi reklamcı arkadaşım. "Size bahsetmiştim."

Elimi bırakmadan bir süre daha baktı yüzüme. Filmlerde gördüğü özel detektiflerle karşılaştırıyordu beni anlaşılan zihninde. Neye karar verdiyse bana yansıtmadan Dilek Aytar'a döndü.

"Hazır mıyız akşama Dilek Hanım?" dedi patron sorusundan çok arkadaş tonlamasıyla.

"Hazırız İlhan Bey" dedi Dilek Aytar. "Muhteşem bir ilanımız da var."

"Bakalım" dedi İlhan Karasu, masanın üstünde duran ilan taslağını önüne doğru çekerek.

Gözlerini kısarak baktı. Taslağı ters çevirdi, kadının üstünde duran giysileri taslağın kendisinden daha uzun bir süre inceledi. Gözlerinden fotoğraftaki mankene değil giysinin kendisine baktığını anlayabiliyordunuz. Kendisinden başka kimsenin göremeyeceği ayrıntıları teker teker gözden geçiriyor gibiydi.

"Siz ne diyorsunuz?" diye sordu Dilek Aytar'a tatmin olmuş bir sesle. Hâlâ ayaktaydı. O oturmadığı için biz de oturmamıştık.

"Bence tamam" dedi Dilek Aytar.

"Bütçesi?"

"Daha önce onaylamıştık."

"Sağ sayfa garantisi?"

"Çok uğraştık ama aldık" dedi reklamcı kadın.

"Elinize sağlık" dedi İlhan Karasu. "İyi iş çıkardınız."

"Her zamanki gibi" dedi Dilek Aytar.

Kapıda telaşlı bir genç kız belirdi. Kim var kim yok diye bakmadan Dilek Aytar'a doğru konuştu:

"Meteoroloji akşama yağmur veriyor Dilek Hanım" dedi hızlı hızlı. Büyük patronun odada olduğunu sonra kavradı. Korunmak ister gibi kapının pervazının arkasına sakladı gövdesinin yarısını.

"Yağmur mu?" "Yağmur!"

"Nasıl olur, ben dün evden sorduğumda pırıl pırıl olacak demişlerdi" dedi Dilek Aytar.

"Üç kere sordum gün boyu."

"Cuma akşam çıkmadan önce ben de sormuştum. Bu sabah değiştirdiler" dedi kapıdaki kız.

"Nisan ayının son haftasında açık havada ekspozisyon yaparsanız olacağı budur" diye patladı İlhan Karasu. Hızlı adımlarla pencerenin önündeki çıplak kadın mankenin önüne gidip bağırmaya başladı. "Elli kere uyardım sizi, dinlemediniz. Hadi dinlemediniz, bir bildiği vardır bu herifin deyip kapalı salon tedbiri de almadınız. Ne bok yiyeceğiz şimdi? Ne bok yiyeceksiniz şimdi Dilek Hanım? Kim gelir lan şakır şakır yağmur yağarken Karasu Tekstil'in sonbahar kış koleksiyonunun eksposizyonuna? Kim gelir?" Daha ağır konuşmamak için kendisini tutuyormuş gibi gitti eliyle araladığı jaluzilerden dışarıya bakmaya başladı. Kötü haberi getiren kız toz olmuştu kapının önünden.

Önce kimseden çıt çıkmadı. Sonra Dilek Aytar ağır adımlarla patronuna doğru ilerledi.

Elini omuzuna koydu adamın arkasından. Omuzundaki eli algılaması için kısa bir süre izin verdi adama ustaca.

"İlhan Bey, bu akşam yağmur yağmayacak" dedi sonra, o hışırtılı sesine hiç benzemeyen yumuşacık bir sesle. "Yağarsa kendimi vururum!"

Şahit olduğum çoğu krizlerde benim de payım olur. Söylediğim ya da söylemediğim, yaptığım ya da yapmadığım bir şeyle mü-dahil oluveririm olan bitene. Bu yüzden ben de nefret ederim kendimden, insanlar da. Bu kez kriz yönetimini bu işin profesyoneli olduğu anlaşılan Dilek Aytar'a bıraktım, çenemi tuttum.

Zaten bu kez kriz kısa sürdü.

"İnşallah" dedi İlhan Karasu. Döndü ve demin o esip gürleyen kendisi değilmiş gibi kapıdan girdiği anda yüzündeki o mülayim ifadeyle bize doğru yürüdü.

"İlan güzel olmuş" diye yineledi. "Elinize, sağlık." "Sağolun" dedi reklamcı arkadaşım.

"İlan güzel olmuş" diye hâlâ pencerenin önünden dışarı bakan Dilek Aytar'a döndü.

"Evet" dedi Dilek Aytar. Gözleri yerde geri döndü. "Gidip çiçekçiyi arayayım Nazlı'nın odasından." Aramızdan hızla yürüdü. Reklamcı arkadaşımın yanından geçerken "Buradasınız değil mi?" diye sordu.

"Buradayız. Küçük bir iki şey daha var, dönünce konuşuruz."

Kapıdan çıkıp kayboluverdi. Gerçekten çiçekçiyle konuşacaksa adam hayatının en zor telefon görüşmelerinden birini yapacaktı eminim.

İlhan Karasu bana döndü.

"Gelin Remzi Bey" dedi. "Benim odama gidip konuşalım."

İlhan Karasu'nun peşinden kapıya yöneldim. Adam hızlı adımlarla içinde bulunduğumuz odadan çıkıp tam karşıdaki kapıyı açtı, girdi içeri arkasına bakmadan.

Reklamcı arkadaşım beni durdurdu.

"Bizim işimiz birazdan bitecek" dedi. "Seni burda satıp gitsek kızar mısın?"

"Keyfinize bakın" dedim. "Görüşürüz."

İlhan Karasu'nun odası da televizyonda gördüğüm kulüp başkanlarının odasına benzemiyordu. Dilek Aytar'ın odasının üç katı büyüklüğündeki

odada en. göze çarpan eşya, ortada hatırı sayılır bir yeri kaplayan kocaman Isfahan halisiydi. Düşünebilecek en sade çizgilerle tasarlanmış bir toplantı masası, yerde duran televizyon ve video, köşeye atılmış antika bir içki dolabı ve yine jaluzili pencerelerin önünde karşılıklı duran iki küçük koltuk ve aralarındaki sehpadan başka eşya yoktu odada. Birtakım dosyalar, kâğıtlar, dergiler ve uzun kordonlu kırmızı bir telefon yerde duruyordu. Duvarda Abidin Dino'nun guvaş bir' yelkenli çalışması vardı.

İlhan Karasu içki dolabının kapağının gizlediği küçük buzdolabının önünde çömelmişti.

"Bir şey içer misin sabah sabah?" dedi sırtı bana dönük. "Hayır" dedim.

Elinde light bir bira kutusuyla döndü. Açarken halının üstüne damlatmamak için kenardan yürüyüp pencerenin önündeki koltuklardan birine oturdu. Peşinden gittim. Kocaman bir yudum aldı.

"Derdimi biliyorsun değil mi?" diye sordu. Dilek Aytar'ı başkalarının önünde azarlamaktan bahsetmiyor diye düşündüm.

"Reklamcınız biraz bahsetti" dedim. "Futboldan anlar mısın?" dedi. "Seyrederim" dedim, oturdum karşısına. "İnsandan anlar mısın peki?" dedi. "Onları da seyrederim" dedim. "Güzel"

dedi, bir yudum daha aldı birasından.

"Bu futbol işine şan olsun diye girdim" dedi. "Dilek Hanım sponsorluk, PR diyor buna.

Ona kalsa bir voleybol ya da basket takımı almalıydım. Üstelik kadın takımı. Bize daha çok uyarmış. Dinlemedim. Onu hep dinlerim, bu kez dinlemedim. Hiç olmazsa seyrederim keyifle dedim kendi kendime. Seyir tamam, keyif yok ama."

"Belli olmaz, belki düşmezsiniz" dedim.

"Ben de öyle düşünüyordum ama Osmanlı'da oyun çok" dedi. "Geçen hafta biri telefon etti, kafamı bulandırdı."

İşi bilen bir özel detektif tavırlarına girmenin sırası gelmişti. Oturduğum yerde öne doğru eğildim.

"Buraya mı, kulübe mi?" diye sordum.

"Eve" dedi. "Geçen Perşembe. Tam yatıyordum."

"Evde telefonları siz mi açarsınız?"

"Kim olursa... Karım, ben, oğlum bizde kalıyorsa. Öyle 'buyrun Karasular'ın evi' diyen bir kâhyamız yok."

"Ne dedi peki arayan?"

"'İlhan Bey'le mi görüşüyorum?' dedi. 'Evet' dedim. 'Size kötü bir haberim var' dedi.

'Hayrola?' dedim. Fabrikada yangın falan çıktı diye korktum önce. 'Maçı satıyorlar.

Kalecinizle sol bek önümüzdeki hafta maçı satıyor' dedi. O telaşla anlamadım ne dediğini.

Aynı laflan tane tane tekrarladı. 'Kalecinizle sol bek önümüzdeki hafta maçı satıyor.' 'Sen kimsin?' dedim. Bu kez güldü. 'Bir Güneşspor taraftarı' dedi. Öyle kalakaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Benim sessizliğim uzayınca 'İnanmıyorsan işi bağlamak için buluşacakları yeri de söylerim size' dedi. 'Söyle' dedim. 'Daha belli değil. Belli olunca haber veririm' dedi kapadı telefonu."

"Aradı mı bir daha?" "Şimdiye kadar hayır." "Burayı arasa bağlarlar mı size?"

"Santraldaki kıza kendim söyledim. 'Bir Güneşspor taraftarı' diye bir herif ararsa atlatmasınlar diye. Ama aramadı kimse."

Koltuğumda geriye yaslandım. Aklıma ilk geleni söyledim. İşi kaybetme pahasına da olsa.

"İlhan Bey" dedim. "Ortalığı bulandırmak için biri palavra sıkmış olmasın size?"

"Bunu ben de düşündüm" dedi. "Ama ya doğruysa?" "Haftaya maç kimle?"

"İşte bu yüzden, ya doğruysa diye düşünüyorum. Haftaya maçımız bu işleri başıma açan herifin takımıyla. Ya onlar düşecek ya biz."

Sabah reklamcı arkadaşımın odasında okuduğum gazetede Karasu Güneşspor'un bir puan altındaki takımın adını hatırlamaya çalıştım, hatırlayamadım.

Odanın kapısı tıklatıldı. İş olsun diye tıklatılmıştı herhalde çünkü takım elbiseli orta yaşlı bir adam, kimse ona gir falan demeden alışık adımlarla içeri girdi. Yüzüme bile bakmadı benim. Tek kelime etmeden elindeki çek koçanını aramızdaki sehpaya, İlhan Karasu'nun önüne koydu. İlhan Karasu tek kelime etmeden hızla imzaladı beş tane çeki. Öyle hızlı imzaladı ki, tersten rakamların sıfırlarının sayısını algılamaya fırsat bulamadım.

Adam aynı hızla çıkarken İlhan Karasu arkasından seslendi.

"Ankara'dan ödeme çıkmış mı?"

"Çıkmış ama bankanın sisteminde bir arıza var, hesaba geçemediler" dedi adam arkasını dönüp.

"Kim başınıza bu işleri açan adam?" diye sordum.

İlhan Karasu light birasından bir yudum daha almak için kutuyu ağzına götürdü.

Kalmadığını görünce yüzünü buruşturdu, kalktı içki dolabına doğru yürüdü. Yere eğilmiş buzdolabının içini kurcalarken bana seslendi.

"Bir şey içmeyeceğinden emin misin?" "Bir kahve olsaydı..." dedim.

Keşke Tanrı’dan başka bir şey isteseydim. Kapı bu kez çalınmadan açıldı, saçları bir eşarpla toplanmış, önlüklü bir kadın elindeki tepsinin üzerinde bir neskafe fincanıyla içeri girdi.

"Dilek Hanım yolladı misafirinize" dedi patronuna bakıp. Sonra komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı.

Bana kadar gelmesini beklemeden kalkıp tepsiden kahvemi aldım. Doğruydu, sütsüz neskafe benimdi.

"Teşekkür ederim Nimet Hanım" dedim kadına.

Nimet Hanım tepsiyi yere düşürdü. Tepsi tangırdadı. Yerime oturup kadının tepsiyi korkunç bir telaşla yerden alıp kaçar gibi çıkmasını izlerken bir yudum aldım kahveden.

Tahmin ettiğim gibiydi, soğumaya başlamıştı.

İlhan Karasu elinde bira kutusu, karşımdaki yerine oturdu.

"Bizim piyasada rekabet önemlidir" diye söze başladı. "Çok sayıdadır rekabet, bir sürü firma, bir sürü marka vardır. Birbirimizi kollarız hep. Fiyatta, modellerde, reklamda, promosyonda, indirimde... Bayi ilişkilerinde... Birbirimizin gözüne bakarız."

Birasından bir yudum daha çekti.

"Ama bir tanesi, bir tanesi benim için diğerlerinden bütünüyle ayrılır. Herhangi bir konuda Barbie House'un arkasında kalmak asabımı bozar. Belki çok ticari bir yaklaşım değil ama gerçekte olması gerekenden daha önemli bir rakiptir benim için Barbie House."

"Bunun bir nedeni olmalı" dedim.

"Nedeni var. Nedeni var. Sahibi eski ortağımdır ve ayrıldığımızdan beri birbirimize gülümser ve masanın altından tepişiriz. Çok düşledim deposuna girip kumaşlarını ellerimle makaslamayı..."

"Ama makaslamadınız" dedim.

"Makaslamadım. Tepişiriz tepişmesine ama medenice. Piyasa kurallarıyla. Belden aşağı vurmadan."

"Rakip forvete sakatlamak için girmeden" dedim. Yüzüme baktı.

"Evet" dedi. "Bu futbol işini o icat etti önce. Gitti bir takım aldı kendine. Adını koyamadı

tabi enayi."

"Barbiespor!" diye güldüm.

"Ben de ona 'Barbiespor nasıl gidiyor?' diye sorarım gördüğümde. Gıcık etmek için.

Takımın göğsünde kocaman harflerle yazar Barbie diye."

Gazetede Karasu Güneşspor'un bir puan altındaki takımın adını hatırladım birden.

"Merkez İdmanyurdu." dedim. "Bu haftaki maçınız Merkez İdmanyurdu'yla mı?"

"Evet. Yenilen düşer."

"Yenilen düşer" dedim.

"Bu yüzden 'ya doğruysa' diyorum" dedi İlhan Karasu. "Bizim iki oğlanı satın aldılarsa Karasu Günesspor düşer."

"Medenice kapışırız demiştiniz?" Birasından bir yudum daha aldı. "Her şeyin bir ilki vardır" dedi. "İşte ondan korkuyorum."

Böyle bir durumda ne yapılır bilmiyordum. Bunu açıkça söylemeye karar verdim.

"Böyle bir durumda ne yapılır bilmiyorum" dedim. "Hocayla konuşsanız, çocukları oynatmasa?"

"Ya palavraysa aklımıza geldiği gibi. Sırf ortalığı bulandırmak, takımın gücünü düşürmek için üfürdülerse? Kendi elimizle kendimizi sakatlayalım diye?"

"Yapar mı bunu eski ortağınız?" dedim.

"Şike yapacak olan bunu da yapar" dedi İlhan Karasu. "Oğlanları takımdan kesersek maç günü durduk yere, arkamızdan değil, yüzümüze güler."

"Topçularla konuşun" dedim.

"Düşündüm ama çıkar yol değil" dedi. "Doğruysa, adam gibi oynarlar bu maçta belki ama bir kere satılmış oyunculara nereye kadar güvenebilirsin. Yok doğru değilse durduk yerde morallerini bozmuş oluruz. Sırf namuslu olduğunu göstermek için oynamak, namuslu oynamaktan daha zordur. Olmadık yerde hata yaparlar heyecandan, yine yanarız."

"Peki ben ne yapabilirim sizin için?" dedim. Yeniden profesyonelleşmenin zamanı gelmişti.

"Maç Cumartesi günü saat üçte" dedi İlhan Karasu. "O saate kadar işin doğrusunu bulmanı istiyorum. Aslı varsa takımdan keseceğiz, yoksa

kimseye bir şey söylemeden çıkacağız maçımıza. Ondan sonra Allah ne gösterirse."

"Üstelik bunu çaktırmadan yapmam gerekiyor" dedim.

"Çaktırmadan" dedi.

"Zor olacak" dedim. "Uzaktan kumanda."

"Uzaktan, yakından" dedi İlhan Karasu. "Çaktırmadan. Yalnızca senle ben bileceğiz ne yaptığını. İşin doğrusunu da ne kadar erken öğrenirsek o kadar iyi. Yapabilir misin?"

Bu bana "Şu Cessna'yı Hazerfen havaalanına indirebilir misin?" der gibi bir soruydu.

Muhtemelen çakılırdım ama bunu söylemezdim yolcuma.

"Şu işi bağlama buluşmasının aslı çıkarsa kolay" dedim. "Ben bazı meslektaşlarım gibi fotoğraf çekip ses kaydetmem. Vardığım sonuçlara inanacaksınız."

"İnanırım" dedi İlhan Karasu. "Reklamcıma inanırım çünkü." Kalkıp yerde duran kırmızı telefona yürüdü. Makineyi eline alıp, ahizeyi kulağıyla omuzunun arasına sıkıştırdı. Boş eliyle iki numara tuşladı. Sonra bana dönüp sordu.

"Ne miktar söyleyeyim?"

Amatör kümeden üçüncü lige yeni çıkmış bir takıma transfer olacak bir santraforun isteyeceğini tahmin ettiğim bir rakamı ikiye katlayarak söyledim.

Bölüm 2.4

Demin çekleri tek laf etmeden imzalatan takım elbiseli adam' tekrar gelene kadar tek kelime etmedik. Müşterilerimin bir özel; detektifle çalışmaya başladıklarına gerçekten inandıkları arş paranın el değiştirdiği bu andır. Psikiyatrlara ödenen paranın tedavinin bir parçası olduğuna inanıldığı gibi. Çoğu doktor gibi çıkarıp serbest meslek gelir makbuzu da düzenlemem. Doktorlardan makbuzu isteyen hastaların oranını bilemem

ama ben-) den kimse istemez. Benden yalnızca sonuç isterler. Sonuçları da bazen veririm, bazen veremem.

Doktorlar gibi.

Takım elbiseli adam içeri girdiğinde, elindeki çeki İlhan Karasu'ya verdi. İlhan Karasu, çeki masanın üstüne koydu, adam dışarı çıkıncaya kadar bekledi. Sonra deminki beş çek kadar kolayca imzaladı, bana uzattı.

"Reklamcımın yayınladığı ilanların parasını hiç bir zaman peşin ödemem, haberin olsun" dedi, kendini rahatlatmak istercesine. Müşterilerimin parayı verirken ya felsefe ya espri yapmalarına alışmıştım. Sokak kızlarına paralarını işlerin yapmadan önce vermeye benzer bir duygu olmalıydı.

Sonra ciddileşti İlhan Karasu.

"Bundan sonrası sana ait, kolay gelsin" dedi. Rahatlamıştı.

Bu konudaki hassasiyetlerine ilişkin hiç bir yorum yapmamayı öğrenmiştim. Çeki, üzerinde yazanları incelemeden alıp cüzdanıma koydum. Nakit verenlerin parasını da saymazdım. Cüzdanı cebime koymadan üzerinde ev adresimle telefon numaramın yazılı olduğu kartvizitlerimden bir tane çektim

Masaya gidip benim çeki imzaladığı kalemi kullanarak araç telefonumun numarasını yazdım kartın arkasına.

"Cep telefonum yok" diye açıkladım.

"Benim de" dedi. Toplantı masasının çekmecesinden kendi kartvizitini çıkardı. Tıpkı benim yaptığım gibi kartın arkasına bir telefon numarası yazdı. Ev numarası olmalıydı.

Uzattığı kartı alıp ceketimin cebine koydum.

"Beni her an arayabilirsin" dedi. "Adını atlatılmayacakların listesine koymalarını söyleyeceğim santraldekilere."

"Tamam" dedim. "Şu buluşmayla ilgili telefon gelirse, beni bulamasanız bile evdeki telesekretere mutlaka not bırakın."

"Mutlaka bırakırım" dedi. "Senin için başka ne yapabilirim?"

Takım dün maç yaptığına göre bugün izinli olmalıydı. İlhan Karasu'ya ne kalecinin, ne sol bekin, ne teknik direktörün adını sorma gereğini duymadım. Ne de takımın antremin sahasının yerini. Akşama takımın tümüyle birden tanışma olanağım vardı nasıl olsa.

"Bu akşam için bir davetiye isterim" dedim. "Ne?" dedi. Neden söz ettiğimi çıkaramadı birden.

"Anladığıma göre bu akşamki ekspozisyona Karasu Güneşspor takım olarak katılacakmış.

Ben de orada olursam çocukları toplu halde görürüm diye düşündüm."

"O kolay" dedi İlhan Karasu. "O kolay. Dilek Hanım'a söyleriz..." Birden akşama yağmur yağıp yağmayacağı meselesi aklına gelmiş gibi suratını buruşturdu. Ya da başka bir şeydi aklına gelen.

"Seni ne diye yutturacağız millete?" dedi. "Soran olursa bir yalan bulurum" dedim.

Odasına girdiğimizden beri ilk kez güldü İlhan Karasu. Gerçekten güldü. Ben de güldüm.

"Gel benimle" dedi.

İlhan Karasu önde, ben arkada odasından çıktık. Koridoru geçip, karşıya, Dilek Aytar'ın odasına hiç tereddüt etmeden girdi. Ben de peşinden.

Dilek Aytar odasında yalnızdı. Telefonda konuşuyordu. Aniden çıkıp gelen patronuna hiç

şaşırmadı. Eliyle bir saniye bekler misiniz işareti yaptı. İki kere "hayır" dedi telefona, iki kere "tamam, ben hallederim." Masasının önünde konuşmadan ayakta bekliyorduk. Telefonu kapayınca yüzümüze baktı.

"Remzi Bey de akşam bizimle olacak ekspozisyonda" dedi İlhan Karasu. "İlgilenir misin?"

"Remzi Bey kiminle ilgilenecek?" diye sordu Dilek Aytar. Beni ilk kez görmüş gibi ilgiyle bakıyordu yüzüme bu kez. Reklamcı arkadaşımın çenesini tutamadığını anladım. Ya da Dilek Aytar'ın doğru sorular sormasını bildiğini. İlhan Karasu da anladı deşifre olduğumu.

Hadi yap numaranı der gibi yüzüme baktı.

Karasu Tekstil'deki ittifaklarıma ilişkin bir karar aldım.

"Dilek Hanım'a doğruyu söylemeliyiz" dedim. "Buna hem hakkı var, hem benim işim kolaylaşır." Dilek Aytar'a döndüm.

"Takımla ilgili bir mesele için İlhan Bey'e çalışıyorum", dedim. "Bu akşam çocuklarla şöyle uzaktan tanışırsam iyi olur, diye düşündüm. Çok fazla reklam etmeden."

"Ben de benim peşime özel detektif taktınız diye korkmuştum" diye espri yaptı Dilek Aytar. Sonra gözlerimin içine; baktı. "Hiç özel detektif tanımamıştım."

"Remzi Bey'in görevini sizden başkası bilmese iyi olur diye düşünüyoruz" dedi İlhan Karasu.

Dilek Aytar elini boynundaki kocaman metal yuvarlaklara götürerek düşündü.

"Soran olursa İstanbul'a ilk kez gelen Kayseri bayimiz diye tanıştırırım" dedi sonra.

"Aramıza yeni katılan bayilerle özel olarak ilgilenmek görevlerimin arasındadır" diye açıkladı bana.

"Benim için uygun" dedim. Benimle özel olarak ilgilenmesine itirazım yoktu şimdilik.

"Mesele yok" dedi İlhan Karasu. Elini uzattı bana. "Akşama görüşürüz." Sonra ekledi

"Yağmur yağmazsa tabi."

"Akşama yağmur yağ-ma-ya-cak!" dedi Dilek Aytar, elimi sıktıktan sonra odadan çıkıp giden patronunun arkasından belirli bir kararlılıkla.

"Otursanıza" diye toplantı masasını işaret etti sonra bana dönüp. "Size doğru dürüst bir kahve bile ikram edemedim."

Nimet Hanım duofondan biri sütlü iki kahve siparişi daha aldı. Hem bu sefer gecikmemeliydi kahveler, bak ona göre... Dilek Aytar elini duofonun düğmesinden çektikten sonra masanın üstündeki kartvizitlikten bir kartvizit

aldı. Oturduğu yerden kalkıp ağır ağır çıplak erkek mankenle çıplak kadın mankenin arasından bir tur attı elinde kartvizitiyle, sonra dönüp toplantı masasına yöneldi. Ben de çoktan kendi kartvizitimi çekmiş, oturmuştum.

Sessizce bakıyordum yürüyüşüne. Çaprazımdaki sandalyeye de o oturdu. Masadan biraz geride bacak bacak üstüne attı. Dirseği masadaydı. Uzattığım kartviziti diğer eliyle alıp uzun uzun okudu. Masaya bıraktığı kartviziti alıp cebime koydum.

"Eskiden pilotmuşsunuz..." dedi.

"Evet" dedim.

"Nerden çıktı bu özel detektiflik?" dedi.

"Pazarın ihtiyacı vardı" dedim. "Başkalarının ne yaptığını bilmek isteyenler de çok, ne yaptığının bilinmemesini isteyenler de."

"Ben hangi taraftanım sizce?" dedi.

"Siz ne yaptığını... bilenlerdensiniz" dedim.

Bir kez daha beni ilk kez görüyormuş gibi baktı yüzüme, önemli bir şey söyleyecekmiş gibi öne eğildi. Boynundaki madeni yuvarlaklar şıngırdadı. Elini bastırıp kolyesini ve bluzunun hareketlenip arzu edilenden fazlasını göstermeye eğilim taşıyan yakasını denetledi.

Kapıdaki hareketi algıladı sonra. Doğruldu.

" 'Bak ona göre..." etkili olmuştu anlaşılan, Nimet Hanım tepsisinde iki neskafe fincanıyla içeri girdi. Bu sefer servisi yapıp, tepsiyi düşürmeden çıkmayı başardı. Konuyu değiştirmek için fırsatının üstüne atladım.

"Siz halkla ilişkiler ve reklam işini nasıl seçtiniz peki?", dedim.

"Benim nedenim açık" dedi. "Eskiden müşteri temsilcisi olarak çalışırdım bir reklam ajansında. Müşterilerin bitip tükenmez kaprislerinden sıkılıp 'biraz da ben kapris yapayım'; dedim. Masanın öbür tarafına geçtim."

Kahvemden bir yudum aldım. Sıcaktı bu sefer. Karasu Tekstil'den içeri girdiğimden beri sigara içmediğimi hatırladım sonra. Nisan'ın son haftasında, akşama yağmur yağıp yağamayacağı tartışmalı bir gün için seçtiğim ceketimin cebinden bir Chesterfield Light çıkardım.

"İçebilir miyim?" "Elbette" dedi Dilek Aytar. "Siz de içer misiniz?"

"Yalnızca özel anlarda" dedi. Hâlâ elinde tuttuğu kartvizitimi bırakıp paketten bir sigara aldı.

Sigarasını yakmam için eğildiğinde metal yuvarlaklar yine çıngıldadı. Bu kez karşılıklı

birer yudum aldık kahvelerimizden. Tuhaf tuhaf şeyler düşünüyormuş gibi birer de nefes aldık sigaralarımızdan.

"Ekspozisyon saat sekiz buçukta başlayacak akşam" diye lafa girdi aniden. "Ortaköy'deki Esma Sultan Yalısı'nda. Biliri misiniz?"

"Evet" dedim.

"Dokuzdan önce başlayamayız ama" dedi. "Ekâbir bayilerle salak karıları geç gelmeyi marifet sayarlar böyle gecelere. Ben son dakikalara kadar kapıda karşılayacağım davetlileri.

Beni görürsünüz gelince."

Birinin elinde bir karton kutu olan iki kız girdi içeri. Diğerinin elinde bir ucunda insanın gözünü dayayıp bakacağı bir mercek olan siyah bir küp vardı.

"Basına dağıtılacak dialar..." dedi kızlardan biri.

"Çoğaltılmadı mı bunlar hâlâ" dedi Dilek Aytar.

"Siz önce görün diye bekledik" dedi öteki kız. "Murat yetiştireceğine söz verdi."

"İnşallah" dedi Dilek Aytar. Sonra bana döndü. "Kusura bakmayın, şu dialara bir göz atmalıyım."

Hiç önemi yok jesti yaptım ellerimle. Sigarasını aramızdaki kül tablasına bastırıp, gidip masasına oturdu. Kızların her biri bir yanma geçti. Sağ yanındaki kızın kutudan çıkarıp verdiği çerçevelenmiş diayı o küpün diğer ucundaki girişe takıp mercekten baktı. Küpün içinde diaları görmeyi sağlayan bir ışık kaynağı vardı anladığıma göre. Diaları birbiri ardından ve hiç konuşmadan hızla incelemeye başladı. Beğenmediklerini sol tarafındaki kıza veriyordu.

Elimi masanın üstündeki broşürlere attım işleri bitene kadar göz gezdirmek için. Reklamcı arkadaşımdan telif ücreti almalıydım çünkü benden ilham almıştı sanki broşürün konusunu bulmak için. Benim yanımda yöremde hiç görülmeyen güzellikte üç kadın, hayali bir detektiflik bürosunun içinde, her karede değişik giysilerle poz vermişlerdi. Bana hiç benzemeyen, ince, yakışıklı, genç bir adam, hayatımda hiç giymediğim ve hiç giymeyeceğim giysilerle kadınlara kötü kötü bakıyordu. İki elinde iki toplu tabanca, patlattığı muhtemelen kuru sıkı kurşunların dumanını üflüyordu namludan başka bir karede.

Üçlü inceleme ben kahvemi, ikinci sigaramı ve salak broşürün bütün sayfalarını bitirene kadar sürdü. Baktıkları diaların yarısı elenmişti bu sürenin sonunda. Kızlar malzemelerini alıp sessizce çıktılar odadan.

"Davetliler kimler?" dedim kaldığımız yeri hatırlayacağından emin olarak. Beni yanıltmadı.

"Eksposizyon esas olarak bayilerimize" dedi masasından bana bakarak. "Pazarlama Türkiye'sinin dört bir tarafından bayiler ve karıları." Ellerini iki yana açarak ikinci sınıf bir sirk takdimcisini taklit etti. "Innnn nı nınnn... Basın ve televizyon da gelecek... umarım yeterince. Rakip firmalardan da çağırdık, merakını yenemeyenler gelir. Aslında bu gösterinin herkesin bildiği asıl amacı bayilerin başını döndürüp ertesi günkü gala yemeğinde olabildiğince çok sipariş almak. Biraz da hava atmak sektöre."

Sonra masadan kalktı, yeniden çıplak mankenlerin arasından dolaşıp bir tur attı.

"Futbol takımı ne yapacak?" diye sordum bana doğru\ yürüyüşünü seyrederken.

"Asıl olarak yalnızca boy gösterecekler. Televoleci televizyoncuların, paparazzilerin falan gelmesi için bir neden daha güya. Aslında İlhan Bey de biliyor ya, gelirlerse yalnızca uçuşan eteklerden görülen iç çamaşırları ve transparan giysileri çekmek için gelirler. Üçüncü ligden bir takımın oyuncularını" çekip de ne yapsınlar?"

Biraz önce oturduğu sandalyeye geldi oturdu. Soğumuş kahvesine umutsuzca bir göz attı.

"Bayilere ilginç gelir belki" dedim. "O da doğru ya" dedi.

"Siz tanıyor musunuz takımdakileri?" dedim. Bir yerden! başlamam lazımdı.

"Doğru dürüst tanımam" dedi Dilek Aytar. "Bir tek o kaleciyle merhabam var. O da birinci ligden transfer edildiğinde gazetecilerle imza törenini ben organize etmiştim, oradan. "

"Nasıl razı oldu Karasu Güneşspor'a gelmeye birinci ligden?" dedim.

"Çok anlamam bu işlerden ama galiba suyu ısınmıştı zaten birinci ligde" dedi Dilek Aytar.

"Bir iki yıl da burada takılayım diye düşünüyor olmalı. Hani son vurgun. Ama törende gazetecilere öyle bir 'Birinci lige döneceğim... Ama yeni takımımla beraber' dedi ki, ölürsünüz. Benden daha iyi PR'cı."

"Maçlara gidiyor musunuz?"

"İlhan Bey her seferinde çağırır. Bir iki kere gittim. Feci sıkıldım."

"Bu hafta sonu gidin ama" dedim. "Ölüm kalım maçı."

"Şu ekspozisyonu sağ salim atlatıp, bayileri de kalın siparişlerle evlerine yollayabilirsem gelirim" dedi.

Ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim" dedim, elimi uzattım. "Zamanınızı çok aldım. Akşama görüşürüz."

Dilek Aytar da ayağa kalktı. Elimi sabahki tanışmamızdakinden çok daha uzun sıktı.

Kartvizitim bu kez diğer elindeydi.

"Görüşürüz" dedi. "Kapıda olacağım."

Koridordan aşağıya ağır ağır yürüdüm. Ben çıkarken Dilek Aytar’ın telefonu çalmaya başlamıştı. İlhan Karasu'nun kapısı kapalıydı. Diğer kapıların içinde kimi boş kimi dolu masalar gördüm. Karasu Tekstil kendi çapında önemli bir akşam için harıl harıl hazırlanıyordu.

Kahverengi-sarı renklere boyalı kayar kapıdan çıktıktan sonra ceketimden bu ziyarette elde ettiğim iki kartviziti çıkardım. Karasu Tekstil'in adresini, PBX telefon numarasını ve faksını ezberledim önce. Sonra arkadaki ev numarasını. Daha sonra Dilek Aytar'ınkine baktım. Numara ve faks aynıydı. Dahili numarası yoktu. İkiyüz metre kadar uzakta gördüğüm taksi durağına doğru ilerlerken kartvizitleri küçük küçük parçalara ayırıp, her adımda bir parçayı yere saçarak İstanbul'u biraz da ben kirlettim.

Bölüm 2.5

Beni alan taksici gevezeye benziyordu ama ilk geyik teşebbüsünde engelledim onu.

Akatlar'a kadar ofladı pufladı direksiyonun başında. Yüz vermedim. Evin önünde değil, biraz ilerdeki gazete büfesinde indim. Şoföre susmasının karşılığını paranın üstünü almayarak ödedim. Gazeteciden, Pazartesi günleri futbola diğerlerinden daha çok yer ayıran üç gazeteyle, günlük yayınlanan iki spor gazetesini istedim. Vakit öğleye yaklaşıyordu.

Elimde gazeteler, sabahları kendi gazetemi geç gönderen bakkala girdim. Şikâyetimi fazla ciddiye almadığını görünce, elimdekileri göstererek onu müşterisi olmaktan çıkmakla tehdit ettim. Bu tehdidimin değerini daha da artırmak için beşli pizzalardan iki paket aldım. İki de litrelik kola.

Kapının koluna asılmış poşetteki gazeteyi ve ekmeğimi alıp eve girdiğimde telesekreterin göstergesinde üç mesajım olduğunu gördüm. Parasını peşin ödeyen bir müşteriye sahip olmanın rahatlığıyla dinlemeyi sonraya erteledim. Paketlerden birinin ambalajındaki pişirme talimatını bir kez daha okuduktan sonra birini mikrodalgaya atıp banyoya girdim. Çıktığımda pizzam hazırdı.

Tepeleme buz doldurduğum bardağa kola boşalttıktan sonra pizzamla birlikte salona döndüm. Gazete yığınından ilkini çekip Karasu Güneşspor'un son maçıyla ilgili bilgi kırıntılarını aramaya koyuldum.

Pizza ve kola eşliğindeki araştırmam, 3. ligdeki maçların haberlerinin kısalığından dolayı hemen bitti. Toplam altı gazetenin bu konudaki bilgi kırıntılarından anladığıma göre Karasu Güneşspor, bu pazar deplasmanda, sıralamanın ortalarındaki yine bir İstanbul takımıyla maç yapmış ve 1-1 berabere kalmıştı. Kimbilir hangi muhabirin salladığı yıldızlardan, Karasu Güneşspor'un kalecisi Zafer, ortada oynayanlardansa İsmail ve Tarık'ın maçın en iyi oyuncuları olduklarını anladım. Maç boyunca sarı ya da kırmızı kart gören yoktu.

Merkez İdmanyurdu ise kendi grubunun ikincisiyle oynamıştı ve 3-0 yenilmişti.

Varsayılan şike önerisi maçtan epeyi önce yapıldığına göre bu sonucu öngörüyordu zaten girişim sahibi. Yenilen takım olduğu için, başta kaleci, her oyuncunun yıldızları birer adetti.

Puan sıralamasındaki durum çok netti. Bu Cumartesi yenilen takım kümeden düşecekti.

Kulüp yöneticilerinin hayalleri ve uçup giden paralarıyla birlikte. Bu kez her iki takımın da teknik direktörünün yerinde olmak istemeyeceğime kesinlikle karar verdim.

Bir süre gazetelerdeki diğer yazılara göz attım. İlgimi çeken bir şey olmadı içlerinde.

Pizza tabağımı ve bardağımı mutfağa götürdükten sonra telesekreterin başına geçip mesajları dinledim. Arayanlardan ikisi yanlış numara çevirmiş olmalıydı, dit dit seslerinden başka bir şey duymadım. Sonuncusu ise artık iyice tanıştığım bir sesti. Başı kocasıyla belada olduğu için yardımımı isteyen ama her nasılsa her seferinde telefon ya da adres bırakmayan o kadının sesi. İşin tuhafı, bir kez bile ben evdeyken aramıyordu unutkan müşteri adayım.

Ortalıkta yapacak iş kalmayınca aklım bilgisayara gitti. Cessna'yla Michigan Gölü'nün artık ezbere bildiğim çevresinde küçük bir tur atabilirdim. Ama pizzanın ağırlığını midemde ve gözlerimde hissetmeye başlamıştım. Renkli olacağını umduğum bir ekspozisyona davetli olmanın coşkusuyla, akşama vücutça hazırlanmaya karar verdim ve gidip yattım.

Beynimin içinde patlayan bas ve davul sesleriyle uyandım. Üst kattaki liseli delikanlı okuldan dönmüş olmalıydı. Bu ince duvarları yapanlara bir kere daha küfredip, sırf bu işlev için edindiğim uzun sopayla tavana vurdum. Müzik kesildi. Bir keresinde apartmanın girişinde gösterdiğim bir iki bilek hareketinden sonra saygısını kazanmıştım oğlanın.

Üstümdeki salak mahmurluğu atmak için yeniden duşa girdim. Çıkınca içtiğim kahve işe yaradı. Ani bir kararla İstanbul üstünde uçmaya başladım. Belki binlerce kez girip çıktığım Atatürk Havalimanı'nın kimi binalarını temsil eden bir kaç dikdörtgenden başka yapı yoktu Microsoft Flight Simulator'un İstanbul'unda. Marmara, Boğaz, Haliç ve Karadeniz yerli yerlerindeydi. Uzaklardaki Uludağ'dan başka yükselti yoktu altımda uzayıp giden kara ve deniz parçalarında yükselen. Olmayan Boğaz Köprüsü'nün üstünden uçup, olmayan Esma Sultan Yalısı'na baktım tepeden.

Hazırlanma vakti gelinceye kadar alçalıp yükselip uçtum İstanbul'un üstünde. Sıkılınca, Cessna'nın motor gürültüsü bir daha asla dinleyemeyeceğim bir blues parçası gibi kulaklarımda, her kentin 4000 feet üstünde hazır bekleyen bulutların içine girdim. Ekran tümüyle beyazlaştığında, manyetoları kapattım birden. Bıraktım uçağım kendi kendine süzülüp, istediği yere düşsün diye. Giyinmek için bilgisayarın başından kalktım.

Bu tür akşamlar için hazır tuttuğum takım elbisemi giydim tıraş olduktan sonra. İşim bitince aynanın önünde kendime baktım. İşte Remzi Ünal diye dalga geçtim kendimle. Şu, Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY'dan kovulma, kendine saygısı olan hiç bir "frequent flyer"ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, sayenizde MS Flight Simulator'un Cessna'smı bile adam gibi indirmeye teşebbüsten âciz eski pilot, ex-kaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal... İşe çıkıyor.

Evin önündeki otomobilim iki gündür yerinde pineklemekten ince bir bahar tozuyla kaplanmıştı. Yağmur yağsa da yıkansa kendi kendine diye dileyecekken vazgeçtim Dilek Aytar'ı hatırlayıp. Sileceklere su püskürtüp ön camı yıkamakla yetindim. Kasetçalardaki Buddy Guy'ı dinleye dinleye Akmerkez'in önünden Ulus, oradan Ortaköy'e yöneldim.

Akşamın Ortaköy'ü pazartesi tenhalığındaydı. Yine de işbaşındaki otopark delikanlılarından biri el etti Portakal Yokuşu'ndan aşağı ağır ağır inerken. Otomobilimi onlara emanet edip, Ortaköy Spor Kulubü'ne bağış makbuzu müsvettesini cebime attım.

Kokoreççilerin karşı kıyısından yürüyüp Esma Sultan Yalısı'nın önüne eriştim.

Ana girişin önündeki kalabalığa bakarsanız, yeni kurulmuş ikinci sınıf bir özel lisenin, gelenekselleştirmeye çalıştığı mezuniyet töreninin ilkinde toplaşan mutlu veliler görüyordum sanırdınız. Göbeklerinden rahatsızlık duymadığı belli olan erkeklerle, genellikle onlardan uzun boylu ve yüzleri boyaların ağırlığından sarkmış birtakım kadınlar, diğer davetlilere bakmalarını engellemeyen ağır adımlarla içeri giriyorlardı.

Kalabalığa karışıp kapıya doğru ilerledim. Aralarında Kayseri bayisi gibi durup durmadığımı merak ediyordum.

İlhan Karasu ile Dilek Aytar girişteydiler, İlhan Karasu smokin giymişti. Dilek Aytar yerlere kadar uzanan, sıkı dekolteli, daracık siyah bir elbise içindeydi. Boynunda sabahki metal yuvarlaklar yerine gösterişli bir inci gerdanlık vardı. Omuzundan böyle bir gece için gözüme büyük gözüken siyah bir çanta sarkıyordu. Yanlarında çirkince bir kadın daha ayakta dikiliyordu. Kimsenin dikkatini çekmeyecek, sıradan bir tayyör vardı üstünde.

Davetlileri karşılayan üçlüye yaklaştıkça bir huninin içindeymiş gibi daralan insan kalabalığına uyarak sıraya girdim. İki adım ötedeki bir fotoğrafçı, İlhan Karasu ve yanındaki çirkin kadına yaklaşıp öpüşen her davetli çift için bir iki flaş patlatıyordu. Sıra bana geldiğinde bütün Kayseri bayiliğimi takındım.

"Ooo, Remzi Bey" dedi İlhan Karasu.

"Gözünüz aydın, yağmur yağmadı" dedim.

İster istemez bakışlarını göğe kaldırdı İlhan Karasu.

"Allah yüzümüze baktı" dedi. "Remzi Ünal" diye tanıştırdı beni yanındaki çirkin kadına.

"Eşim, Fahrünnisa" dedi bana dönerek.

Bir flaş da benim için çaktı Fahrünnisa Karasu ile el sıkışırken. Kadının eli nemliydi.

Zaten benim yüzüme bakmak yerine benden sonra gelen kadının giysilerini incelemekle meşguldü. Hızla Dilek Aytar'a geçtim.

Dilek Aytar da bakmadı bana el sıkışırken. Onun gözleri çok daha gerideydi. Ben de dönüp baktım. Gürültülü bir gençler kalabalığı el sıkışma kuyruğuna girip girmemekte tereddüt ediyormuş gibi dikiliyordu az ilerde. Boyları tüm davetlilerin genelinden uzun olduğu için ister istemez dikkat çekiyordu grup. Bir ikisinin kafası dazlaktı. Dilek Aytar gürültülü, itiş kakışlı gelişlerini onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatmış bakıyordu.

Onu ne yağmur ne de takım konusunda rahatsız etmemeye karar verip bahçenin içerilerine doğru yürüdüm. Davetliler üçlü dörtlü gruplar halinde yerlere yerleştirilmiş dev mumların titrek ışıklarında titreyen gölgeleriyle ayakta gevezelik ediyorlardı. Gezgin aydınlatmalarıyla ortalıkta dolaşan bir iki kamera, ellerindeki tepsileriyle sayısız garson vardı. Kimi bayilerin yetişkin kızları biraz sonra ortalığa dökülecek mankenlerle rekabette kararlı gibi giyinmişlerdi. Seyrekleşen davetlilerin arasından yürüyüp, denize kadar ulaştım. Buralara kadar gelip, boğazın güzelliklerine karşı bedava viski yudumlamamayı suç addeden bir kaç kişi de oradaydı. Geri dönüp Esma Sultan Yalısı'ndan arta kalan yıkıntıların içine baktım.

Podyum orada hazırlanmıştı. Yerden yarım metre yükseklikte uzun bir platformdu podyum.

Platformun baş tarafında kapatılarak giysi değiştirme alanı haline getirilmiş bölümün çevresinde hareketli bir çalışma vardı. Televizyonda sık sık gördüğüm bir iki mankenin yüzünü seçtim o kargaşada.

Arkamdaki hareketlenmeyi algılayınca geri döndüm. Televizyoncuların seyyar ışıkları aynı yöne doğru çevrilmişti şimdi. Kameralar artık içeri girmiş olan gürültücü kalabalığın ortasındaki en uzun boylu futbolcuya yönelmişti. Gözlerini kapayan güneş gözlüklerine ve saçsız haline karşın tanıdım çocuğu. Kaleci Zafer'di. Birinci ligden taşıdığı ününün hâlâ onunla olduğunu bir kez daha görmüş ve mutlu olmuş gibi gülümsüyordu kameralara.

Üzerinde kapkara bir takım elbise vardı. Gömleğinin yaka düğmesini kapamış, ama kravat takmamıştı. Jilete vurulmuş kafası siyah giysilerinin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Görgüsüz Karasu Tekstil bayilerinden kendisine selam verenlere belini öne eğerek selam verdi. Bir ikisiyle el sıkıştı. Kameralara alışık olmayan takım arkadaşlarını bu renkli dünyayla tanıştırır gibi bir hali vardı her yaptığında.

Kameraların ilgisi uzun sürmedi ama. Sanki iş olsun diye yapılan çekimler bitip ışıklar sönünce, takım güvenli bir köşe arar gibi yavaş yavaş yürüyüp, duvarın dibine toplandı.

Uzaktan her birinin yüzünü belleğime kaydetmek için uzun uzun baktım. Boyunlarında makineleri muhabirler, kalabalığın içinde başka avlar aramak için dağıldılar. Biri dışında.

Bu geceye hiç ama hiç uymayan kim var burada diye sorsam, bu şişko gazeteciyi gösterirdiniz bana. En azından beş kilo daha ince olduğu günlerde satın alınmış beyaz bir takım elbise giymişti. Pantolonu, kemerin hemen altında dışa doğru sarkan bir çıkıntıyı zor zaptediyordu. Kravatı, iliklenmemiş gömlek yakasının düğmesinden beş altı santim aşağıda sarkıyordu. Boynunda sıkı bir teleobjektifi olan bir fotoğraf makinesi sallanıyordu. Bir elinde içki bardağı, diğer elinde yuvarlak yüzünü pırıl pırıl parlatan terleri silmek için bir mendil vardı. Futbolcularla, ortak düşmanları bu yabancı dünyaya karşı ittifak halinde karşı koymak istermiş gibi omuz omuza dikilip, kocaman gövdesinin ağırlığını bir o ayağına, bir öteki ayağına vererek duruyordu duvarın dibinde.

Ama gözleri... O mesafeden bile, kocaman yüzünde, hakiki bir canlılık taşıyan tek unsurun gözleri olduğunu algılıyordunuz. Etrafta olup biten hiç bir şeyi kaçırmamak için fıldır fıldır bakıyordu kalabalığa. Bakıyordu ve yazıyordu zihninde bir yerlere. Yazıyordu ve bardağından bir yudum daha alıyordu.

Biri omzuma dokununca geri döndüm.

Reklamcı arkadaşım. Yalnızdı. Buraya gelmeden önce de bir yerlerde bir iki kadeh içmiş gibi duruyordu. Belki bir iki kadehten de fazla.

"Antrenmanı kaçırdık bu akşam" dedi. "Ben çalışıyorum" dedim.

"Orasına bakarsan ben de çalışıyorum" dedi gevrek gevrek.

"Dinle" dedim, "şu Barbie House'un patronu buralarda mı? Sen hepsini tanırsın. Bir göster bana."

Sanki çok zor bir soru sormuşum gibi bütün dikkatini toplayıp etrafımıza baktı.

"Cem Tümer mi?" dedi "Demin gördüm, buluruz. Gel şöyle yürüyelim" diye sürükledi beni koluma girip.

İnsanların arasında yürümeye başladık. Hafif sendeliyor, dengesini yeniden bulmak için bana yaslanıyordu.

"Dilek çaktırmadan sıkıştırdı beni senin kim olduğunu öğrenmek için bugün" dedi.

"Farkındayım" dedim. "Ötmüşsün."

"O benim Karasu Tekstil'deki üç numaralı patronum" dedi reklamcı arkadaşım. Hoş

tutmak zorundayım."

"İki numara kim?" dedim.

"Bilmiyor musun?" dedi yan yan yüzüme bakıp. "Doğru, sen bugün tanışmadın. Kayahan Karasu beyzade. Patronu; biricik oğlu."

"Gerçekten iki numara mı?"

"Aslında belki de bir numara. Belkisi fazla bile. Açık seci bir numara. Ama gizli gizli."

"Çekleri İlhan Karasu imzalıyordu ama."

Kalabalıkta tanıdığı bir iki kişiye selam vererek sürükledi beni yıkıntılara doğru.

"Canım o daha işine geliyor Kayahan'ın. Babası geçmiş. ten kalma alışkanlıklarıyla günlük sıradan işlerin içinde her şeye hâkimim sanıyor kendini. Oysa Kayahan ödeme planını

onaylamadan tek çek, senet düzenlenmez bu şirkette. En azından benim ödemelerim. Hoş, pek ödeme aldığım yok ya bu kriz ortamında. Aşağı

yukarı bütün temel kararlar Kayahan'ındır.

Kendisi alır kararları, ustaca babasının kendi kararı olduğunu sanmasını sağlar. Dilek de yardım eder ona bu konuda."

"Neden?" dedim. "O da mı esas patrona sadık?"

"Daha çok gelecekteki zengin bir koca için yatırım yapıyor diyelim" dedi reklamcı arkadaşım.

"Amma dedikoducusun ha" dedim.

"Dedikodu değil" dedi. "Dilek'in gereğinde İlhan Bey'e bile kafa tutacak gücü

Kayahan'dan aldığını Karasu Tekstil'de herkes bilir. İlan edilmemiş bir nişan vardır aralarında."

"Karasu Güneşspor?"

Reklamcı arkadaşım antrenmandan sonra giyinirken yapılan soyunma odası esprilerinden birine güler gibi güldü.

"Karasu Güneşspor, Kayahan'ın babasına tanıdığı ender özgürlük alanlarından birisidir.

Dilediği gibi oynamasına izini verir. Ama bahse girerim, yanılıp 1. lige falan çıksınlar, harcamalar çoğalmaya yüz tutsun, el koyup bıraktırır o işi. Bak orada şehzadem."

Podyumun birimindeki kıyafet değiştirme bölümünün Önünde koşuşturup duranların arasındaki genç bir adamı gösterdi burnuyla. Hareketliliğin odak noktası olduğu taa bizim durduğumuz mesafeden bile belli oluyordu. Elleri kollarıyla, ağarmaya başlamış saçlarına rağmen formunu koruduğu buradan bile belli olan bir kadına bir şeyler anlatıyor, kadın da başıyla onaylayarak dinliyordu onu. Mavi renk smokin giymiş biri gelip, elindeki kâğıtta bir yer göstererek bir şeyler sordu, yanıtını alınca geldiği gibi uzaklaştı.

"Benim sunuşun bir bölümünü daha piç ettiler eminim şu iki dakikanın arasında elbirliğiyle" dedi reklamcı arkadaşım. "Sanki bir haftadır yaptıkları yetmezmiş gibi."

Mavi smokinli adamı tanıdım sonra. Hafta içi akşamlarının en popüler yarışma programını sunan sunucuydu. Kaya-han Karasu beyaz saçlı kadına bir iki şey daha söyledikten sonra elbise değiştirme bölmesinin girişinde kayboldu.

"Ne zaman başlayacak gösteri?" dedim reklamcı arkadaşıma.

"Daha var" dedi. "Pazarlama ekibine adam kafalamak, İlhan Bey'e düşman çatlatmak için zaman ver biraz daha."

Kolkola geri dönüp kalabalığın içine girdik yeniden. Futbolcu takımıyla beyaz elbiseli fotoğrafçının yeri değişmemişti. Duvarın dibinde seyrana devam ediyorlardı. İlhan Karasu ile karısının etrafında kadınlı erkekli bir grup toplanmıştı. Ellerinde bardaklar sürekli gülüşüp duruyorlardı. Dilek Aytar'ı, gündüz odasına girip dia gösteren gençlerle bir arada gördüm.

Arada bir saatine bakıyordu. Reklamcı arkadaşım dirseğiyle böğrümü dürttü.

"İşte aradığın adam..." dedi. "Cem Tümer."

Bölüm 2.6

Reklamcı arkadaşımla birlikte ağır ağır Barbie House'un sahibi ve de Merkez İdmanyurdu kulübünün başkanı Cem Tümer'e doğru yöneldik. Yanında hangi markanın defilesine çıkarırsanız çıkarın yadırganmayacak güzellikte ama çıkmayacak olgunlukta bir kadın vardı.

İkisi de, çevrelerindeki kalabalığı oluşturan bayi ve bayi karısı ortalamalarının her açıdan üstünde' olduklarının bilincinde gibi duruyorlardı. Biraz açıkta, düğünün çağırılacak kadar önemli ama baş köşeye oturtulmayacak kadar uzak akrabaları gibi, ellerinde kadehler, vücutlar dik, bakışlar keskin, sessizce dikiliyorlardı. Cem Tümer de İlhan Karasu gibi smokin giymişti ama onunki daha bir yakışıyordu ince uzun vücuduna. Yanındaki kadından çok daha uzun saçları ensesinde toplanmış, aşağıya sarkıyordu. Yaşından daha genç durmak için özenmiş diyemezdiniz, apaçık yaşından daha genç duruyordu adam. Çevresini içten bir merakla

izliyor, küçümsüyorsa da belli etmemeye çalışıyordu bana kalırsa. Cumartertesi günkü maçı aklına getirip getirmediğini merak ettim.

"Daha fazla ilerleme" dedi reklamcı arkadaşım. Kolumdaki koluyla durmam için baskı yaptı.

"Neden?"

"Adamla karşılaşmayayım şimdi. Her görüşünde Karasu'yu bırakıp kendisiyle çalışır mıyım diye ağzımı aramaya kalkıyor. Zor durumda kalıyorum."

"Ne mutlu sana, peşinden koşan yeni müşteriler var dedim.

Ajansın sorunlarını aklına getirmek bile istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ben dolanayım şöyle bir" dedi. "Kimsenin benim aklıma ihtiyacı yok ama birine yardımım dokunabilir. Görüşürüz."

Reklamcı arkadaşım ilerde mutlaka yakalaması gereken birini görmüş gibi kararlı

adımlarla uzaklaştı yanımdan. Birden ayılmıştı sanki. Ortalıkta dolanan garsonlardan birinden bir kadeh beyaz şarap aldım. Bardak buğulanmıştı. Şaraptan kocaman bir yudum alıp, içimdeki, boş vakitlerinde özel detektiflik yapan Karasu Tekstil Kayseri bayisini uyandırmaya çalıştım. Cem Tümer'e doğru yürümeye başladım.

Adamla konuşmamın doğru olup olmadığından, hele hele konuşmaya başlayınca ne demem gerektiğinden de emin değildim açıkçası. Lafı hafta sonundaki ölüm kalım maçına getirmenin doğru olacağından da kuşkuluydum. Yalnızca bir yoklamak istiyordum. Kiminle dans etmek için piste fırladığımı anlamak için yalnızca bir yoklamak.

Hayat her zaman olduğu gibi, benim işte de kararsızlığa prim tanımaz. Daha ben Cem Tümer'le yanındakine, onlara doğru geldiğim belli olacak kadar yaklaşamadan arkamızdan deminden beri dinlediğimiz müziği ninni derecesine düşürecek kadar yüksek volümlü bir müzik başladı. Podyumun hazırlandığı taraftan geliyordu müzik. Bütünüyle bilgisayarda üretilip bilgisayarda icra edildiğini anında anlamak için DJ olmanız gerekmiyordu.

Konuşmalar kesildi, yüzler ritmin ve tekdüze melodinin amansızca üstümüze geldiği tarafa yöneldi. Hep beraber ekspozisyonun başlamak üzere olduğunu, izlemek istiyorsak o tarafa doğru yönelmemiz gerektiğini anladık. Kalabalık ağır ağır Esma Sultan Yalısı'ndan arta kalanlara doğru yürümeye başladı. Cem Tümer elindeki kadehi en yakınındaki masaya bıraktı, yanındaki güzel kadının elinden tutup kalabalığın arasına karıştı.

Kendime, kızları en iyi yerden görebilmek için telaş eden kalabalığın dışında, çevremi olabildiğince rahat görebilecek bir yer seçtim elimde şarap kadehimle. Davetliler yıkıntı boyunca uzayıp giden podyumun iki tarafına sıkışarak yaklaştılar. Alabildiğince aydınlanmış podyumun giriş çıkışa ayrılmış bölümünün yakınlarında, herkesten uzun boylarıyla Karasu Güneş-spor'luların toplandığını algıladım gölgelerinden. Fotoğrafçılar ve kameramanlar, seçkin davetlilerin bir ikisini nazikçe itekledileri, en önlerde sotalandılar.

Artık kafamızda başka bir düşünceye izin vermeyecek kadar yükselmiş olan müzik, demin Kayahan Karasu ile konuşurken gördüğüm sunucu podyumda belirinceye kadar daha da : yükselerek sürdü, adam çıkınca birden kesildi. Davetlilerden i yükselen alkışlar ya sunucu için ya da o dehşet müzikten kurtuluşumuzu kutlamak içindi.

Sunucunun ağzını oynattığını gördüm ama sesini işitemedim. Kimse de işitemedi. Genel bir şaşkınlık oldu. Gözlerimle podyumun çevresini hızla taradım. Futbolcuların biraz ötesinde; duran Dilek Aytar inanılmaz bir serinkanlılıkla duruyordu ellerini göğüslerine kavuşturmuş. Bir iki adım arkasındaki reklamcı arkadaşım da sırıtıyordu. Sunucu elindeki mikrofona vurdu hafif hafif. Ses gelmedi. Boynu büküldü. Kalabalıktan; sempati dolu bir uğultu yükseldi.

"Bir şeyler ters gidiyorsa... Karasu..." dedi sunucu sonra. Sesi çıkıyordu şimdi mikrofondan. Kalabalıktan gelen uğultu; rahatlamış kahkahalara dönüştü. Podyumun üzerindeki ana ışık huzmesi sunucudan ayrıldı, girişe yöneldi. Müzik yeniden başladı. Bir alkış daha koptu. Şimdi sırtı kalçalarının başladığı yere kadar tümüyle çıplak bir manken, iki elinden tutmuş, simsiyah giysili delikanlının ortasında, geri geri adımlar atarak ağır ağır geliyordu seyircilere doğru. Davetlilerin erkek çoğunluğunun, manken önünü döndüğünde göreceklerinin heyecanıyla nefeslerini tuttuğundan adım

gibi emindim. Televizyoncuların arasında sıkı bir hareketlenme oldu, seyyar ışıklar parıldadı.

Kız geri geri geldi geldi, podyumun ortalarında dönüverdi önünü. Yeniden alkış koptu davetlilerden erkeklerin hayal kırıklığı ünlemleriyle karışık. İçyüzü benim için tümüyle meçhul olan bir yöntem, mankenin göğsünden başlayarak aşağı inen kumaş parçasını yerinde tutmayı başarıyordu yerçekiminin bütün çekiştirmelerine karşı. Kız kara giysili delikanlıların elinden kurtuldu, salına salma podyumun sonuna kadar geldi kendisini izleyen ışık demetinin içinde. O yürüdükçe alkışlar izliyordu kendisini podyum boyunca. Podyumun sonuna geldiğinde bir an durdu, televizyondaki defilelerde gördüğüm o müthiş kendine güvenli duruşla baktı seyircilere.

Alkışlar bu kez podyumun baş tarafından yeniden yükseldi. Yine kara giysili başka iki delikanlının iki elinden tutarak geri geri yürümesine yardım ettikleri başka bir manken girmişti podyuma şimdi. Şarabımdan bir yudum daha alıp bu yeni mankenin bize sunacağı sürprizlere hazırladım kendimi.

Arkamda aniden yükseliveren itiş kakış sesleri Karasu Tekstil'in podyuma taşınan ikinci giysisini algılamama izin vermedi. Seslerini alçak tutmaya niyetli ama bunu başaramayan iki kişinin duyamadığım konuşmaları geliyordu arkadan. "Hişt, kesin yahu, bir ekspozisyon izliyoruz şunun şurasında" demeye hazırlanıp arkama döndüm. Bir şey demedim ama. Arka tarafta da kendi çapında dramatik bir sahne oynanıyordu.

Şu bizim, bu ortama hiç uymayan kim var diye sorsam iki elinizin işaret parmağıyla birden göstereceğiniz beyaz takım elbiseli şişman fotoğrafçı daha önce hiç görmediğim gencecik bir kızla, çok da hoş olmadığı apaçık bir mevzu üzerinde konuşuyor, daha doğrusu konuşmaya çalışıyordu itişmeyle karışık. Kızın üzerinde göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve blucin vardı. Bluzun tam ortasındaki koç başının boynuzlan iki göğsünün üzerinde dönerek, meme ucunun olduğunu tahmin ettiğiniz yerde noktalanıyordu. Kız başını "hayır hayır hayır" anlamında hızlı hızlı sallıyordu iki yana sürekli. Ağzının kımıldadığını görüyordum ama arkamda kesintisiz süren salt ritmden oluşan müzik yüzünden ne dediğini anlamak olanaksızdı. Beyaz elbiseli şişman fotoğrafçı kötü bir niyeti olmadığını belli eden bir yumuşaklıkla tutmuştu kızın bileğini. Manzarayı görseniz şişman

fotoğrafçının derdinin aşkını itiraf etmekten çok daha; başka bir şey olduğunu şıp diye anlardınız. Kız başını sanki 'olmaz!' der gibi salladıkça, elindeki fotoğraf makinesini gösterip bir şeyler söylüyordu. Kıza fotomodellik öneriyor olsa bu anı seçmezdi diye düşündüm.

Böyle anlarda insanın ister istemez içinden yükseliveren şövalyelik duygularını kolaylıkla bastırıp geriye, podyumda yürümeye devam eden mankenlere döndüm. Kızın hayati bir tehlike içinde olmadığı açıktı. Dertleri neyse kendi başına çözebilecek kadar büyümüştü.

Olmadı, bir çığlık mesafesinde benim dışımda en az yirmi şövalye bulabilirdi yardımına koşacak. Onlar benim işime karışıyor muydu ki ben onların işine karışacaktım. Demek ki onlar beni görmemişti ben de onları | görmemiştim.

Mankenler birbiri ardından podyuma geri geri yürüyerek girip, tanrı vergisi güzelliklerine Karasu Tekstil'in stilistlerinin eklediklerini sergilemeye devam ediyorlardı. Müzik ritminden hiç bir şey kaybetmeden sürüp gidiyordu. Dilek Aytar yerindeydi. Reklamcı arkadaşım da yanında. Daha ileride İlhan Karasu ile oğlu omuz omuza duruyorlardı. Kızlar podyumun bir ucundan öteki ucuna salınarak yürüdükçe yüzlerindeki gülümseme daha da çoğalarak yayılıyordu.

Dayanamadım geri dönüp baktım.

Kimse yoktu.

Başkalarının işine karışmamak konusunda kimi kesin kararlarım vardır. Ama kız çok masum görünüyordu. Üzerindeki iddialı bluza karşın çok masum görünüyordu. Üstelik beyaz takım elbiseli fotoğrafçıyı hiç sevmemiştim. Sevmemiştim ve adam Karasu Güneşsporlu futbolcuların dibinden hiç ayrılmamıştı gece başladığında. Karasu Güneşsporlularla ilgisi bulunan birisi benim ilgi alanıma girebilirdi ister istemez. Podyumun üzerinde gidip gelen mankenleri de yeteri kadar görmüştüm.

Önce kızla fotoğrafçının demin durdukları noktaya gelip çevreme baktım.

Görünmüyorlardı. Gerilere doğru yürüdüm sağıma soluma bakarak sonra. Müzikten uzaklaştıkça rahatladığımı hissettim. Bahçe boştu şimdi.

Garsonlar bir köşeye toplanmış çene çalıyorlardı. Beyaz elbiseli şişko fotoğrafçıyı yalnızca bir görevlinin olduğu barın önünde beleş bir içki daha isterken buldum.

Gördüklerinden sıkılmış ya da bu krizde sipariş vereceği partinin ödemelerini nasıl yapacağını kara kara düşünen biri gibi bara doğru yürümeye başladım. Çakmağımı cebimde bırakıp bir sigara çıkardım paketimden.

"Ateşinizi alabilir miyim?" dedim beyaz takım elbiseli şişman fotoğrafçıya, elimi sigarasını tutan eline yaklaştırarak.

"Buyrun" dedi ister istemez.

"Sıkıldım yahu" dedim, herkes kızları seyretmeye devam ederken bunu reddeden iki insanın ortak yönlerinin altını çizen bir ses tonuyla. "Bana da bir şey ver şuradan" dedim bardaki görevliye beyaz şarap şişelerini işaret ederek.

Hiç sesini çıkarmamıştı şişko fotoğrafçı. Çıkarmaya da niyeti yok gibiydi. Oyuna devam ettim.

"Ne o öyle dan dan dan" dedim müziğin ritmini taklit ederek. Barmenin uzattığı kadehi şerefine kaldırıyormuş gibi salladım. "Siz de bayisi misiniz Karasu'nun?" diye ekledim.

"Ben gazeteciyim" dedi bıkkın bıkkın. Kadeh sallamama karşılık vermemişti.

"Ne diye çekmiyorsun arkadaş" dedim boynuna asılı fotoğraf makinesini işaret ederek.

"Yarı çıplak kızlar dolaşıyor ortalıkta." Ekspozisyonun sürüp gittiği taraftan gelen müzik birden yavaşladı ve kesildi. Alkışlardan sonra sunucunun sesi yükseldi mikrofondan. Ne söylediği zaten zor duyuluyordu, dikkatim de onda olmadığı için hiçbir şey anlamadım söylediklerinden.

"Ben spor muhabiriyim" dedi aynı bıkkınlıkla.

"Doğru ya" dedim, "demin topçuların yanında gördüm! seni. Bir yanda futbolcular, bir yanda mankenler. Sizin iş de kıyak doğrusu."

Futbol takımı grubunun arasında gördüğüm çocuklardan biri Esma Sultan Yalısı'nın yıkıntılarının ortasındaki gösteri alanını terketti. Etrafına bakarak hızlı adımlarla yürüdü.

Aradığını bulamamış olacak ki, ortalıklardaki garsonların birinin yanma yaklaştı, bir şeyler sordu. Garson eliyle giriş yönünde bir yeri tarif etti. Oğlan oraya doğru yöneldi aceleyle.

Beyaz takım elbiseli şişman fotoğrafçı beleş viskisinden kocaman bir yudum çekti.

Vaktini benimle harcamaya değip değmediğini değerlendirir gibi duraksadı.

Egosunu bir kıl daha desteklemeye karar verdim. "Ohh" dedim, "maçlara da beleş

giriyorsundur sen."

Viskisinden bir yudum daha çekti. Müzik yeniden başladı içeride.

"Yok be" dedi, benimle biraz sohbetten zarar gelmeyeceğine karar vermiş gibi. "Ben hâlâ

3. ligin toprak sahalarında sürünüyorum. Çektiğim bir fotoğrafı koyarlarsa ne nimet."

"Sizin iş de piyango be birader" dedim. "Yakalarsın bir gün acayip bir haber, hadi ön sayfadasın."

Bana dünyadan haberim yokmuş gibi küçümseyerek baktı.

"Bırak birinci sayfayı, magazin haberlerinin sayfaları bile parsellenmiş arkadaş" dedi bana. "Ya bir arkan olacak gazetelerde ya da..."

Müzik yeniden deminki temposuna ulaşmıştı. Artık biraz daha yavşamanın zamanının geldiğini düşündüm.

"Gol kralını assolistle yatakta basacaksın tam şeederken" diye tamamladım sözünü.

"Yok yahu, onu da alırlar valla elinden, koyarlar kendi imzalarını" dedi, bu yollan iyi bilen biri havasıyla. Sonra gol kralıyla assolisti yatakta basmış

da "Çekme! Çekme!" diye bağırışlarını seyrediyormuş gibi gülümsedi kendi kendine.

Tekerlekleri indirmeye karar verdim. Bir yudum da ben aldım şarabımdan.

"Yav" dedim, "hep merak ederim. Yaparlar yapmazlar günahları boyunlarına. Şike oluyor mu bu işlerde sık sık?" Sonra da fazla ileri mi gittim, kıl kapacak mı benden diye korkarak gözlerine baktım.

Oralı olmadı oysa.

"Aklı olan futbolcu maç satmaz" dedi. "Hani öyle harbiden. Para karşılığında. Olsa olsa hatırına. Yaşatmazlar öbür türlüsünü."

"Kim bilecek ki?" dedim.

Demin garsona aceleyle bir yer soran topçu kılıklı oğlan bize doğru geliyordu şimdi.

Eliyle pantolonunun kemerini düzeltiyordu.

"Bu futbol dünyasında uyanık, zannettiğinden çoktur" dedi. "Kolay değil tek başına maç

verip çaktırmamak. Yok başkan falan da verimkâr olursa o başka. Asılmaz takım maça, olur biter."

"Hani gazetelerde okuyorum da ondan" dedim.

"Gazetelerde okumadığın neler oluyor ama" dedi. Son yudumunu aldı viski bardağından.

Artık istemem der gibi barın üstünde iteledi bardağını. Topçu kılıklı oğlan yanımıza geldi.

"Valla mankenler bir içim su" dedi şişman fotoğrafçıya daha demin konuşmaya ara vermişler gibi.

"Senin onlardan birini götürmen için daha üç küme çıkman lazım yukarı" dedi şişman fotoğrafçı. "Üçüncü ligin sol açığına hiçbiri yüz vermez. Sen geceleri işe çıkmaktan kurtul önce."

"Öyle deme Yıldırım abi" dedi topçu oğlan. "Aslıhan'ı unuttun ama."

"Aslıhan da seni unuttu" dedi şişman fotoğrafçı Yıldırım abi. "Yüzünde yeniden sivilceler çıktıydı kızın."

"Abi bokunu çıkarma şimdi Aslıhan'ın" dedi topçu oğlan. Yüzü kızarmıştı. Ya öfkeden ya utançtan. Sırtını döndü Yıldırım abisine. Ayağıyla yerde bir iki eşindi. Döndü yeniden..

Şişman fotoğrafçının beyaz ceketinin cebine elinin tersiyle vurdu.

"Bir sigara ver surdan, kafamı bozdun" dedi.

"İçme oğlum, hoca görür mörür" dedi şişman fotoğrafçı.

"Siktirsin" dedi oğlan. " O şimdi ağzının suyu akarak bakıyor kanlara. Nerden görecek?"

Fırsatı kaçırmadım. Benim paketi fora ettim. Topçu oğlan yüzüme baktı önce. Zararsız olduğuma karar vermiş olacak ki, uzattığım paketten bir sigara aldı. Çakmağımı çıkarmamayı

akıl ettim, kendi yanan sigaramı uzattım oğlana.

"Sağolun" dedi.

"Ne demek?" dedim. "Biz de laflıyorduk arkadaşla. Futbolcusunuz galiba?"

"Futbolcuyuz ya" dedi oğlan, sigarasının daha oluşmamış külünü silkeleyerek. Aklının Aslıhan'ın sivilcelerinde kaldığı belliydi. Yediği golü çıkarmayı denedi. "Yıldırım abi ne kadar gazeteciyse biz de o kadar futbolcuyuz. Gündüz futbolcu, gece taksici!"

"Niye lan?" dedi şişman fotoğrafçı. "Sen bugüne bugün Karasu Güneşspor'un on bir numarası, rüzgârın oğlu Muharrem değil misin? Yaparsın bir transfer, bir de zengin kızı...

Kurtulursun geceleri itin kopuğun ağız kokusunu çekmekten."

"Bok transfer ederler küme düşmüş takımın sol açığını" dedi oğlan.

"Yok lan, fişşşek gibisin bu ara" dedi fotoğrafçı. "Maaşallah!"

"Git başımdan Yıldırım abi" dedi Muharrem.

"Kafan bozuk galiba" dedi fotoğrafçı şişko.

"Bozuk tabi Yıldırım abi" dedi oğlan. "Sen böyle söyleme bari."

"Takma kafana, geçer" dedi Yıldırım abisi. Sonra toparlandı. "Mola yeter" dedi. "Biraz daha takılayım şu mankenlere."

"Transparanlar en son çıkar Yıldırım abi, acele etme" dedi oğlan.

"En son gelinlikler çıkar oğlum" dedi şişman fotoğrafçı, hoşçakalın filan demeden uzaklaştı.

Arkasından baktık. Arkadan daha kalın gözüküyordu. Bir iki beden dar gelen ceketinin altından koca poposu belli oluyordu sağa sola her adım atışında.

"Kıyak adam" dedim arkasından.

"Kıyak adam ama meraklı" dedi bir daha hiç görmeyeceği biriyle biraz dedikodunun zararlı olmayacağına karar vermiş gibi. "Her boku da bilir bizim camiada. Eski Ayazağalı'lardan."

"Gazeteci değil mi?" dedim.

"Canım gazeteci sayılır" dedi. "Bizim sahada Cumartesi Pazar bütün maçları izler.

Sonuçları geçer spor servisine. Yıldızlan verir kafasına göre. Fotoğraf da çeker ama şimdiye kadar yayınlandığını görmedim doğru dürüst. Aslında küçük bir fotoğraf stüdyosu var stadın biraz ilerisinde. Vesikalık falan."

"Futbola iyice meraklı öyleyse?" dedim.

"Daha çok avantaya meraklı" dedi. "Biraz da zayıflasa iyi olur." Sigarasını ayakkabısının tabanıyla iyice söndürdü, kaçamağına ilişkin delil bırakmak istemiyormuş gibi. Sonra elini pantolonunun arkasına sürdü.

"Bana da müsaade" dedi.

Cevabımı beklemeden demin garsondan sorduğu yöne doğru hızlı hızlı yürüdü gitti.

Beyaz takım elbiseli fotoğrafçı Yıldırım abinin avantaya merakının boyutlarını da ben merak ettim arkasından bakarken.

Bölüm 2.7

Bir sigara yaktım bu sefer doğru dürüst kendi çakmağımla. Sırtımı bara yaslayıp uzaktan gelmeye devam eden müziği dinlemeye başladım. Sanki bir kaç kıl daha yükselmişti sesin volümü. Şimdi bahçede bile, sanki uzak bir gezegenden gelip bir iki ay dünyada kalmış

yaratıkların kendi kültürlerini dünya pop kültürüne beceriksizce kattıkları şu amansız ritm ve melodiden yoksun melodi kulaklarınızda gümbürdemeden tek adım atamazdınız. Kızların bu inanılmaz müzikle birlikte sergiledikleri giysileri gözümün önüne getiremiyordum bile.

Eh, Karasu Tekstil'in ilkbahar/yaz ekspozisyonunun başarısını ya da başarısızlığım tartışmak bana düşmezdi. Ama hareketsizlikten iyiden iyiye sıkılmıştım. Şu şike toplantısının yerini saatini İlhan Karasu'ya lifleyecek telefon bir an önce gelse iyi olurdu. Surda burda ilişkileri olan ya da teknoloji yatırımını eksiksiz tamamlamış bir meslektaşım İlhan Karasu'nun bütün konuşmalarını denetim altına almayı akıl edebilirdi ama benim sınırlarımın dışındaydı bu tür numaralar. Cumhurbaşkanı veto etmediği için yürürlüğe giren ve mesleğimi icra etmeme izin veren yasa, kendi kendime koyduğum kurallarla bu konuda çelişmiyordu şimdilik.

Bir şarap daha istemek için bara döndüm. Bardaki görevli toz olmuştu. Ortalıkta boş boş dolaşan öteki garsonlar da yoktu. Eh, transparan giymiş mankenleri izlemek onların da hakkı diye düşündüm. Barın arkasına geçip temiz bir kadehle açılmış bir beyaz şarap buldum.

Tam kadehimi doldururken duydum ilk patlama sesini.

Beşiktaş yönünden geliyordu. Başımı kaldırdım. Ben gökyüzünden aşağı inen ışık selini daha yeni algılarken ardarda ikinci üçüncü patlamalar geldi. Sarı, yeşil, kırmızı ışık yuvarlaklar birbiri ardına yükseldi göğe. Hafif bulutlu gecenin içinde ışıktan toplar, ağaç dalları, şelaleler oluştu. Her seferinde önce denizden gökyüzüne ince bir ışık çizgisi fırlıyor, patlama sesi sonradan geliyordu. Ardından bir başkası, bir başkası. Havai fişekler gökyüzünde sıralarını bekliyor, birbiri ardından ışık ve renk saçıyorlardı. Elimde kadehim, gözlerim gökyüzünde yavaş yavaş deniz tarafına doğru

yürüdüm. Eh, onlar Çırağan Oteli'nde evleniyorlarsa, ben de burada eğleniyordum.

Havai fişeklerin patlama sesleri ilk anda arkadan gelen müziği bastırıyor, ışıklar yerçekimine uyarak aşağıya salkım saçak inmeye başladığında yeniden o acımasız tempo ve inanılmaz melodi egemen oluyordu kulağınıza. Kendimi 180 derecelik panoramik bir filmi, dijital stereo ses düzeni eşliğinde izliyor gibi hissediyordum. Üstelik içinde benim de oynadığım bir filmi. İstanbul'un yağmur yağmasından korkulan bu Nisan gecesinde, olmuş ve olacak binbir pislik ışık ve sesle yıkanıyordu.

Doğa bu cümbüşü daha fazla algılamama izin vermedi. İyi de etti, yoksa hayat, iyilik, kötülük, pislik ve temizlik üzerine ağır felsefeler üretmek üzereydim. Deminden beri hafif hafif belirmeye başlayan, bastırdığım ama artık iyiden iyiye kendini gösteren tuvalet ihtiyacımı gidermek için geri döndüm. Ortalıkta hâlâ kimseler yoktu. Barın yanından geçerken kadehimi üstüne bıraktım, demin topçu oğlanın garsondan aldığı tarifte gösterilen istikamete doğru yürüdüm.

İlk tabanca sesini tuvalete kaç metre kala duydum tam olarak bilmiyorum. Belki daha önce duydum ama arkamdan gelen havai fişek gürültüsü ve sürüp giden müziğin arasında tam olarak algılamamışımdır. Ama ikincisini iki havai fişek patlamasının arasında net olarak duydum. Devamı gelirse daha iyi duymak için olduğum yerde dondum. Ardarda iki tane daha geldi.

Aklıma ilk gelen kurşunların bana sıkılıp sıkılmadığı oldu. Sırt ve göğüs kaslarım kendiliğinden kasıldı. Ama seslerin hafif engellenmişliğinden, tabancayla aramda boşluk olmadığım anladım, ister istemez boyumu biraz kısaltarak yürümeye başladım. Üstüme gelen bir tekme ya da yumruğu savuşturabilirdim belki ama kurşundan kaçış yoktu.

Tuvaletin yanyana duran iki kapısının önünde kimsecikler görünmüyordu. Önce acemice çizilmiş pipo içen adam resmi olan kapının önüne gidip kulağımı dayadım. Hiç ses yoktu.

Sonra kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. İki pisuarın durduğu boşluk da, kapıları açık iki kabin de boştu. Dışarı çıktım. Anlaşılan benden başka

algılayan olmamıştı tabanca seslerini o gürültü arasında, kimseler bu tarafa doğru koşmuyordu.

Sonra aynı dikkatle, ince uzun bir ağızlığın ucunda sigarasıyla somurtan kadın resminin olduğu kapıyı açtım. İçerde bir kadın varsa da, tabanca seslerinden sonra aceleyle toparlanmıştır diye düşündüm. Kadınlar tuvaletinde de kimse yoktu. Dışarı çıktım.

Burdan görüldüğü kadarıyla ekspozisyon bütün hızıyla devam ediyordu. Tabancayı ateşleyen, üzerine ateşlenen ve benim dışımda herkes transparan ya da transparan olmayan giysilerin heyecanındaydı.

Tuvaletin önünde durup biraz soluklandım. Kendi kendime kurmuş muydum acaba tabanca seslerini? Sanmıyordum. Tabanca sesini, havai fişek gürültüsünden ayıracak kadar duymuştum Hava Harp Okulu'ndaki günlerimden beri. Tuvaletin köşesinden arkaya doğru yürüdüm.

Havada asılı duran barut kokusundan da belliydi kurşun seslerini hayal etmediğim. Bir de düşerken devirdiği boş kola ve meyve kasalarının arasında iki seksen yatan beyaz elbiseli Şişman fotoğrafçının havaya boş boş bakan kıpırtısız gözlerinden.

İlk tepkim çevreye hızla bir göz atmak oldu. Başka kimse yoktu. İkincisi oradan çekip gitmek. Hem adamla son kortu, şanlardan biri bendim, hem tabanca seslerini duyan tek şahit Birazdan buraya doluşuvermeleri ihtimal dahilinde olan yelekli yeleksiz onlarca polisin ne kadar süreceğini bilemediğim sorularına, verebileceğim bütün cevapları versem ne olacaktı, vermesem ne olacaktı?

Esma Sultan Yalısı'nın sonradan yapılmış tuvaletinin tam arkasında, artık hiç bir fotoğraf çekemeyeceği açıkça belli olan şişman adamın halindeki bir tuhaflık oldu çekip gitmemi önleyen.

3. ligin toprak sahalarının spor muhabiri Yıldırım abinin beyaz takım elbisesinin ne ceketinde, ne gömleğinde ve ne de pantolonunda, benim saydığım dört patlamadan sonra doğal olarak bekleyeceğiniz kocaman kırmızı lekelerden bir teki bile görünmüyordu.

Eğilip daha dikkatle baktım cesede. Hayır, yoktu. Ne kan izi, ne kan izi taşımayan bir yara. Belki sırtındadır diye düşündüm. Çevreme baktım.

Geçmiş sonbaharlardan kalma kuru, kalın bir dal parçası buldum köşede. İçimden "bismillah" deyip, dalı gövdesinin altına soktum. Koca gövdenin ağırlığının altında kırılmamasını umarak ağır ağır kaldırdım. Henüz katılaşmadığı için kolları gövdesinin hafif hareketlerine uyarak kımıldadı. İçim bir tuhaf oldu.

Ama göreceğimi gördüm. Ne sırtında ne belinde kan izi yoktu.

Böyle durumlarda olay mahallini çok daha hızlı terketmişliğim olmuştur. Belki de kan izinin olmaması kendimi daha güvenli hissetmemi sağladığı için biraz daha baktım ortalığa.

Yerlerde gördüğüm kadarıyla kovan falan yoktu. Artık fotoğraf çekemeyecek şişman fotoğrafçının kocaman teleobjektifli fotoğraf makinesi, boynundan çıkarmış da elinde tutuyormuş gibi yanına düşmüştü. Olduğum yerden gördüğüm kadarıyla kırılmamıştı. Alıp neler çekmiş diye göz atmak aklımdan geçti ama vazgeçtim. Koca makine elimde dikkatleri çekerdi.

Şişman fotoğrafçının açık kalmış kıpırtısız gözlerinden başka her şey normal görünüyordu yuvarlak yüzünde. Sanki gözlerini hiç kırpmadan nefesini ne kadar tutacağına iddiaya girmiş birisi gibi öyle yatıyordu yerde. Bu kadar yeter deyip tuvaletin ön tarafına geçtim. Hâlâ kimseler yoktu ortalıkta. Hızla erkekler tuvaletine girdim.

Pisuarın önünde fermuarımı indirdiğim andan itibaren rahatladım. Şu ana kadar kimse beni görmediğine göre, cesedi kim ne zaman bulursa bulsun, davetli yüzlerce kişiden biri oluvermiştim şahitlik açısından. Ekspozisyonun bir anında çişim gelmiş ve tuvalete koşturmuştum. Yapmayın yaa, tuvaletin arkasında biri mi ölmüştü? Ölmüş mü, öldürülmüş mü? Vah vah! Kimmiş?

Fermuarımı yukarı çektim. Lavabonun önünde fotoğrafçının biraz önce daha dipdiriyken arkamda çekiştiği, göbeği açık kız geldi aklıma. Polislere verecek cevaplarım olmasa da, o kıza soracak bir iki sorum olabilirdi. Ellerimi yıkadıktan sonra dışarı çıktım.

Ekspozisyon sürerken verdiği zorunlu aradan sonra hiç bir giysiyi, hiç bir mankeni kaçırmamak isteyen biri gibi hızlı adımlarla hâlâ sürüp giden müziğin kaynağına doğru yürüdüm. Demek ki, tabancayı en az dört kere

patlatan kişi, ben erkek ve kadın tuvaletlerinin içinde biri var mı diye bakınırken, bir dikdörtgen prizmaya benzeyen tuvalet binasının öbür tarafından çekip gitmişti. Şimdi ya Esma Sultan Yalısı'ndaki şu kadar yüz davetlinin arasındaydı, ya da... Ya da kapıdan ellerini kollarını sallaya sallaya çıkmıştı. Bu düşünce aklıma gelince durdum, ters yöne, ana girişe doğru yürümeye başladım.

Ana girişin önünde gördüğüm tek insan, duvara doğru kaykılarak öndeki iki ayağını havaya kaldırdığı sandalyenin üstünde Teks okuyan güvenlikçi kılıklı delikanlıydı.

Kemerinde bu akşam kime karşı nasıl kullanacağını kestiremediğim tahta bir cop sarkıyordu.

Üzerimde hâlâ varsa Karasu Tekstil'in Kayseri bayisinin bütün hımbıllığını attım, nereden kaynaklandığı belli olmayan bir otoriteye sahip bir Remzi Ünal olup çıktım.

"Delikanlı" dedim. Oğlanın toparlanmasını beklemeden sordum. "Son on dakikada burdan çıkan oldu mu hiç?"

Nasılsa düşmeden ayağa kalkabildi delikanlı sandalyesin öne indirip. Neredeyse esas duruşta gibi cevap verdi. Teks' arkaya doğru duran eline almıştı.

"Hayır efendim" dedi. "En son bir iki gazeteci çıktı yarım saat kadar önce. Ondan sonra çıkan olmadı."

Soran olursa yüzümü tanımasın diye başka bir şey söylemeden hemen geri döndüm.

Buradan çıkan olmadıysa ya; denize atlamıştı tabancayı patlatan kişi, ya kalabalığın arasında kızları seyrediyordu. Denize atladığını da hiç sanmıyordum, doğrusu. Yine de aklıma gelen başıma gelmesin diye bu kez deniz tarafına yürüdüm hızlı hızlı. Müzik devam ediyordu ama havai fişeklerin sesi kesilmişti.

Reklamcı arkadaşım babaların birine oturmuş sigara içiyordu. Yüzü Beşiktaş tarafına dönüktü.

Hızlı hızlı geldiğimi görüp olağanüstü bir şey varmış duygusuna kapılmasını engellemek için yavaşladım. Zaten benim farkıma varamayacak kadar dalgındı, iyice yanaşıp elimi omuzuna koyunca başını kaldırdı.

"Sen misin?" dedi.

"Hayırdır?" dedim, neden orada olduğunu hem soran hem sormayan bir sesle.

"Baydı içerde müzik" dedi, ben sormasam da cevap vermeye hazırlanmış gibi. "Bir sigara içeyim diye kaçtım, havai fişekleri görünce buraya geldim. O da bitti biraz önce."

"Daha çok var mı?" dedim.

"Sanmam" dedi. "Finalin eli kulağındadır."

Buradan biri denize atladı mı elbiseleriyle diye sormadım doğrusu.

Reklamcı arkadaşım yanına yaklaştığımdan beri ilk kez yüzüme baktı doğru dürüst.

"Suratın bir tuhaf, bir şey mi oldu?" dedi.

Ona tabanca seslerini ve yerde kıpırdamadan yatan şişman fotoğrafçıdan söz edip etmemeyi hızla tartıştım içimden, boş ver dedim sonra. Onun bana ne kadar, benim ona ne kadar güveneceğimden emin olmadığımı farkettim. Benim de kendisi kadar sıkıldığımı belli eden bir ağız buruşturma hareketi yaptım.

"Finalden sonra ne olacak?" dedim bir şeyler açıklamak yerine.

"Gönüllerinden koptuğu kadar alkışlayacaklar" dedi. "İlhan Bey çıkıp alkışlar arasında davetlilere selam verecek herhalde. Artık konuşma falan yapacağını sanmam. Sonra dağılacak millet."

"Daha sonra kalman gerekiyor mu?"

"Yok canım" dedi sigarasını denize fırlatıp ayağa kalkarak. "Yeteri kadar boy gösterdim sevgili müşterimin bu önemli gecesinde. Acayip uykum geldi. Defolup zıbaracağım. Sabah erkenden İzmir'e uçuyorum."

Birlikte geriye doğru yürüdük. Daha yıkıntılara yaklaşmamıştık ki alkışlar yükseldi içerden. Alkışlar azalıp çoğalarak devam ederken ilk

birkaç kişi sinemada yazıların bitmesini beklemeden kaçan öncüler gibi telaşla çıktılar, kapıya yöneldiler.

"Ben de tüyüyorum, görüşürüz" dedi reklamcı arkadaşım, giden acelecilerin arasına katıldı hızlı hızlı.

Kendime yıkıntıların karşısında bütün çıkanları izleyebileceğim kuytu bir yer seçtim.

Alkışlar hâlâ devam ediyordu. Çıkanlar gittikçe çoğaldı. Göbeği açık kızı kaçırmayayım diye dikkat kesilmiştim. Alkışlar dinmeye başladığında ilk damla düştü kafama. Derken ikincisi.

Alkışlar, gittikçe artan yağmurun hızına paralel biçimde hızla kesildi. Dışarı çıkanlar iyice kalabalıklaştılar. Yağmurdan hem kaçıyorlar hem de gülüşüyorlardı gecenin böyle bitmesine.

Kapıya doğru yönelenler birikip ağzına kadar dolu bir banliyö treninde gibi sıkıştılar. Göbeği açık kız yoktu ortada ya da kalabalıktan ben göremiyordum. Futbol takımını, aralarından bir ikisi esneyerek çıkarken gördüm. Ortalıkta kamera olmadığı için hızlı hızlı gidiyorlardı.

Göbeği açık kızı kaçırmamak için tam girişte, Teks okuyan güvenlikçinin yanında durmadığıma pişman oldum. Cem Tümer'le yanındaki güzel kadın geçtiler önümden. Cem Tümer smokininin ceketini artık iyiden iyiye yağan yağmura karşı kadına vermişti, o da başının üstünde tutuyordu. Kadının arkasından göbeği açık kız yürüyordu.

Göbeği açık kız, başı yüzünü yağmurdan korumak içir yere eğilmiş, Cem Tümerler'le arasında mesafenin açılmasına izin vermemeye, kapıya yönelmiş kalabalığın içinde ayrı düşmemeye özen göstererek yürüyordu arkalarından. Ben de üçlüyü gözden kaçırmamak için bir iki kişiyi göğüsleyerek peşlerinden yürüdüm. Kapıdan üçü yine bir arada, ben on beş metre kadar arkalarında geçtik.

Kapıdan çıkanların kimi orda taksi bekler gibi dikiliyor, kimi Beşiktaş, kimi Kuruçeşme yönüne doğru yürüyordu. Cem Tümer'in üçlüsü hiçbirini yapmadı. Yolun kenarında, en olmayacak yerde kaldırımın neredeyse tümünü işgal ederek park etmiş simsiyah bir Grand Cherokee'nin ışıkları yanınca oraya doğru yöneldiler. Cem Tümer'le karısı arkaya, göbeği açık

kız şoförün yanına aceleyle bindiler. Arazi aracı, caddede yürüyenleri taciz etmekten hiç çekinmeden ilerledi yolda, çekti git Kuruçeşme yönüne doğru homurdanarak.

Eh, bu takip de bu kadar Remzi Ünal dedim kendi kendime. Sonuç sonuçtur ne de olsa.

Dışarı doğru artık gözle görünür bir aceleyle çıkanları yararak bu kez ters yöne, içeriye doğru yürüdüm. Garsonlar barın çevresindeki şişe ve bardakları, tabakları ve kullanılmamış

kâğıt peçeteleri topluyorlardı. Yıkıntıların içine, podyuma doğru yürüdüm. Artık iyice yalnız kalmış Karasu Tekstil ekibi, enikonu bir zafer havası içinde, toparlanıyordu. Teknisyenlerin elinde kablolar, ışıklar vardı, koşturuyorlardı. Manken kızlar blucin ve t-shirt'leriyle uzun boylu sıradan kızlara dönüşmüşlerdi.

İlhan Karasu, karısı, Kayahan Karasu ve Dilek Aytar yağmurdan korunmak için kenarlarda bir kemerin altına sığınmışlardı. Yanlarına yöneldim.

Önce İlhan Karasu'ya uzattım elimi. "Tebrikler" dedim. "Müthiş bir geceydi."

Müthiş bir gece olduğuna içtenlikle inanmam için her nedenim vardı.

"Sağol" dedi önce. Yüzü gülüyordu. "Oğlumla tanışmadın. Kayahan, bak bu Remzi Ünal, sana bahsettiğim."

"Memnun oldum" dedim Kayahan Karasu'ya. "Çok etkileyiciydi."

"Teşekkürler" dedi Kayahan Karasu. "İşinize yarayacak şeyler gördünüz mü bari?"

Bu sorunun şike meselesi üzerine çalışan özel detektif Remzi Ünal'a mı, yoksa buradan Kayseri'ye pılı pırtı götürecek Karasu Tekstil bayisi Remzi Ünal'a mı yöneltildiğini açık seçik kavrayamadım. İlhan Karasu'nun oğluna neyi ne kadar anlattığını kestiremediğim için ortalama bir cevapla yetindim.

"Görmek istediklerimi görmek için çok iyi bir fırsattı" dedim, daha çok İlhan Karasu'ya bakarak. Zaten Kayahan Karasu da cevabımın o kadar mühim olmadığını hafif çamurlanmış

ayakkabılarını inceleyerek gösterdi.

"Yarın işte misiniz?" dedim İlhan Karasu'ya.

"Öğleden sonra bir uğrarım herhalde" dedi İlhan Karasu. "Bu geceyi kazasız belasız atlatmanın şerefine Karasu Tekstil'de herkes izinli. Ben dahil."

Dilek Aytar araya girdi.

"Remzi Bey" dedi. "Bütün ekip bir yere gidiyoruz. Bir tür küçük kutlama. Bize katılır mısınız?"

"Çok isterdim" dedim. "Ama yapacak bir işim var. Bu arada sizi de kutlarım, muhteşemdi.

Yağmuru son ana kadar yağdırmamayı nasıl başardınız?"

"Sihir!" dedi olanca çekiciliğiyle.

Biraz sonra Ortaköy'de meydana inen daracık sokakların arasında tek başıma yürüyordum.

İncik boncuk satan tezgâhlar çoktan toplanmıştı. Artık iyice küçük bir felaket halini alan yağmura aldırmadan ağır ağır kamuya açık telefonların dizildiği sokağa doğru yöneldim. En baştaki kulübedeki telefon çalışmıyordu, yanındakine girdim.

Önce 1, sonra 5 ve 5 tuşladım. isteksiz bir nöbetçi ses "Alo!" dedi.

"Ortaköy'de Esma Sultan Yalısı'nın tuvaletinin arkasında ölmüş bir adam var" dedim.

"Dalga geçme lan" dedi isteksiz nöbetçi ses.

"Hemen gidin, yoksa üstüne bir de boğulacak" dedim nereden aklıma geldiyse. Başka bir şey söylemeden kapadım.

Bölüm 2.8

Bu çalan telefon zili mi başağrımı artırdı, yoksa başım ağrıdığı için mi bana bu kadar acımasız geliyor sesi diye düşünerek uyandım. Yatağın içinde

umutsuzca oturdum.

Pencereden gelen ışıktan gözlerim acıdı.

Zilin her çalışında telesekreter devreye girecek, bir kaç saniyeliğine rahatlayacağım diye düşündüm. Lanet makine devreye girmedi. Bu yüzden ayağa kalktığım an, sigara paketimi aradığım an, komodinden yere düşmüş çakmağı ayrıca aradığım an, her ikisini ve dudağımı

birleştirip yaktığım an, içime çektiğim ilk nefesle birlikle zihnimdeki bulutlar birazcık olsun aralanmaya başladığı an bir kere olmak üzere çalmaya devam etti lanet makinanın lanet zili.

Sonunda telefona ulaştım. Ahizeyi kaldırdığımda lanet zili susturduğum için sevindim her şey bir yana.

"Uyan oğlum, Üsküdar'da sabah oldu" dedi reklamcı arkadaşımın sesi kulaklığın içinden.

Telefonun altında durduğu koskocaman duvar saatimden anladığıma göre Üsküdar'da da yediyi onaltı geçiyor olmalıydı.

. "Uyandım sayende" dedim. "Gördün mü lan, direkten dönmüşüz dün gece" dedi.

"Neyi gördüm mü?" dedim sigaramdan bir nefes daha çekip. Beynimdeki sis biraz daha açıldı.

"Sen daha uyu" dedi.

"Nerdesin bu saatte?" dedim.

"Havaalanındayım" dedi. "Uçağım yedi buçukta ama çağırmadılar daha. Gazeteleri görünce uyandırayım kerizi dedim."

Artık zihnim iyice açılmıştı.

"Kızların görünmemesi gereken yerlerini mi basmışlar"' dedim, "yoksa kalp krizinden ölüp giden fotoğrafçının fotoğrafı mı içini kaldırdı?"

Karşıdan ses gelmedi bir süre.

"Biliyor musun? Nerden biliyorsun lan?" dedi sonra reklamcı arkadaşım.

"Benim adım Remzi Ünal" dedim.

Sen de 155'e telefon ettikten sonra gelip fırında pişmiş patates satan sıra sıra küçük dükkânların karşısındaki kafeye gelip otursan, şu herif gitse de biz de evimize gitsek, zaten yağmurda gelen giden yok diye gözünün içine bakan garsonlara inat otursan, ısmarladığın beyaz şaraplar dördü geçtiğinde ancak gelen polis ekibini uzaktan izlesen, polislerin tantanayı kısa kesip işi ambulanstakilere bırakıp çekip gittiklerini görsen, orada bir iki saat önce bir davet olduğunu bilip bilmedikleri meçhul bazı polis muhabirlerinin itiş kakış koşturmalarını, sonra dağılmalarını izlesen, hatta birine yaklaşıp alıştıkları türden safça bir iki soru sorsan, o kadar şarabın bedelini de şu anda çektiğim başağrısı olarak ödeşen senin de adın Remzi Ünal olurdu demem gerekirdi ama demedim.

"Dün gece niye bir şey söylemedin peki?" dedi.

"Sen ayrıldığında şimdi bildiklerimi bilmiyordum" dedim.

"Daha biz oradayken bulsalardı düşünebiliyor musun rezaleti?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Yarıda bıraksan bir türlü, bırakmasan bir türlü. Tam bir halkla ilişkiler fiyaskosu olurdu."

"Gazete ne diyor?" dedim.

"Pek bir şey yok" dedi. "Ekspozisyona falan değinmemişler. Tuhaf bir yerde ölüveren bir fotoğrafçı haberi kısaca. Esma Sultan Yalısı lafı geçiyor bir tek."

"Peki, ekspozisyondan var mı haber ayrıca?"

"Yok" dedi. "Zaten olmaması da normal. O haberler 3. sayfaya girmez. Bir iki gün sonra magazin bölümlerinde filan çıkar."

"Dün gece iki olayı birbirine bağlamayı akıl eden çıkmamış demek gazetelerin yazıişlerinde" dedim.

"Allah'tan!" dedi reklamcı arkadaşım. Sonra ekledi: "Kimmiş o fotoğrafçı yahu?" dedi.

"Dilek Hanım'ın rica minnet çağırdıklarından değil herhalde."

"Senin Dilek Hanım'ın o adamı çağırdığını hiç zannetmiyorum" dedim.

"Sen tanıyor musun?" dedi. Telefondaki sesinin hafifçe gerildiğini hissettim.

"Yok yahu" dedim. "İki satır konuşmuştum adamla dün gece. Maçlara bedava girmenin peşinde zavallı bir spor muhabiriydi." Bir de göbeği açık genç kızlardan ne olduğunu bilmediğim bir şeyleri istemenin peşinde ama haliyle bunu kendime sakladım.

"Ne arıyormuş Karasu Tekstil'in ekspozisyonunda?"

"Takımın peşine takılmış gelmiş" dedim. "Biraz karı seyretmek, biraz beleş içki içmek için."

"Son içkisi olmuş" dedi reklamcı arkadaşım. Bir an duraladı. Sonra ekledi: "Ulan Remzi"

dedi. "Senden şüpheleniyorum ben, bana söylediklerinden başka şeyler biliyormuşsun gibime geliyor valla."

"Yok be" dedim. "Ne bilebilirmişim ki ben?"

"Yumurtlayacaksın bir şey sonunda" dedi.

"Sana haber veririm o zaman" dedim. "Gıdaklarım."

"Tamam" dedi reklamcı arkadaşım. "Akşama dönüyorum. İlginç bir şey öğrenirsen ara lütfen. Müşterilerime karşı kek gibi, olan bitenden habersiz görünmeyeyim."

"İyi uçuşlar" dedim, kapadım telefonu.

Mutfağa gidip su ısıtıcısının düğmesine basmadan telefonla bakkalı aradım. Daha uykusunu tam olarak açamamış olan adam önce yine gazetem geç kaldı diye azarlayacağımı

sanıp savunmaya geçti. Adamı susturdum. Benim gazetemle birlikte dört gazete daha ısmarladım oğlu gelirken getirsin diye Sonra bir aspirin içip banyoya girdim.

Çıktığımda başağrım, kurulamadığım saçlarımdan aşağı süzülen sularla birlikte süzülmüştü sanki. Pencerenin önünde içtiğim kahvemi bitirmeden bakkalın çırağı göründü aşağıda. Tam kapının önünde olacağı anı tahmin

oyununu oynayıp otomatiğe bastım. O merdivenleri çıkarken bir kahve daha yaptım kendime.

Saat sekiz olduğunda toplam beş gazetenin 3. sayfa haberlerinden toparlayabildiğim bütün bilgi şu kadardı: Dün gece Ortaköy'de zaman zaman önemli davetlerin verildiği Esma Sultan Yalısı'nın tuvaletinin arkasında 45 yaşındaki spor muhabiri Yıldırım Soğancı'nın cesedi bulunmuştu. Yapılan ilk incelemede adamın ani bir kalp krizi geçirip öldüğü anlaşılmıştı.

Adamın orada ne aradığı bilinmiyordu. Ceset otopsi için morga kaldırılmıştı. Polis soruşturmaya devam ediyordu.

Gazetelerin ikisinde, Yıldırım Soğancı'nın daha genç ve daha zayıf olduğu günlerden kalma bir fotoğrafı vardı. Acaba kendi mi çekmişti kendi vesikalık fotoğrafını diye düşündüm. Ben olsam daha iyi yazardım dedim kendi kendime gazeteleri katlarken.

Yatırımım boşa gitmişti. Gerçekten ekspozisyonla ilgili de tek satır yoktu. Umutsuzca 118'i aradım. Bu saatte bekletmeden açıldı. Barbie House'un telefonunu sordum. Hayretler içinde kaldım kadın sesli bilgisayar numarayı bana tane tane söylediğinde. Numarayı ezberledim.

Daha erkendi ama,; aramadım.

Buzdolabını karıştırıp yiyecek doğru dürüst bir şey bulamayınca bir kahve daha yaptım.

Dün aldığım dondurulmuş pizzaları içim çekmemişti sabah sabah. Vakit geçirmek için televizyona baktım. Günün gazetelerinden başlıklar okunan programlarda bizim fotoğrafçıdan haber yoktu doğallıkla. Sonra televizyonun sesini kısıp radyo dinledim. Radyodan sıkılınca bilgisayarımın başına geçtim.

Chesna Skylane RG'mla Meigs adasındaki pistin başında park frenlerini daha yeni kaldırmıştım ki, telefon bir daha çaldı.

Hızla gittim telefonun başına. Kendime şu kablosuz kullanılan telefonlardan almaya karar verdim bu arada.

"Remzi Ünal'la mı görüşüyorum?" dedi telefondaki ince sesli kız.

"Ta kendisi" dedim.

"İlhan Karasu Bey görüşecekler Remzi Bey" dedi kız.

"Bekliyorum" dedim. Dahili hat sesleri geldi telefonun içinden. Sonra İlhan Karasu'nun sesi. Heyecanlı gibiydi.

"Günaydın, uyandırmadım ya?"

Sesi telefonda, yüzyüze olduğundan çok daha genç geliyordu,

"Günaydın" dedim. "Çoktan uyandım, iki kahve bile içtim."

"İyi" dedi. "O zaman dinle. Seninki aradı yine." "Ne zaman?" dedim.

"Dün eve girdikten biraz sonra. Soyunmuş, yatmadan önce bir süt içiyordum. Telefon çalınca herkesten önce atladım."

"Aynı adam mı?"

"Aynı adam. Ama kısa konuştu bu kez. 'Buluşma öğleden sonraki antrenmandan sonra Bebek camimin yanındaki kahvede.' Trak kapadı."

"Hiç olmazsa sözünü tutuyor adam" dedim.

"Hikâye doğru demek ki" dedi İlhan Karasu.

"Bakalım" dedim. "Siz merak etmeyin, ben de orada olacağım. Akşama haberleşiriz."

"Tamam" dedi. "Bekleyeceğim." Kapadı.

İlhan Karasu sabah gazetelerini okumamıştı anlaşılan.

Saat dokuz buçuğa kadar evin içinde oyalandım, işinin sorumluluğunu bilen bir özel detektif olarak yeniden yatağa girip bir iyice uyumaya karşı direndim. Vaktin dolduğuna kanaat getirince çalışmaya başladım.

Barbie House'un telefonu iki kere çaldıktan sonra açıldı. Dün geceki ekspozisyona davetli olmadığı için iyi uyumuş genç bir kız sesi şakıyarak karşıladı beni. Grand Cherokee'nin servisiyle ilgili faturamızı takdim edebilmek için Barbie House'un fatura bilgilerini rica ettim kendisinden. Hiç tereddüt etmeden verdi uzun uzun. Adres de bu bilgilerin arasındaydı doğallıkla. Not alıyormuşum gibi aralıklarla tekrarladım bana söylediği rakamları. İçtenlikle teşekkür edip kapattım.

Kızın verdiği adres de İkitelli'deydi. Dün gece o kadar beyaz şaraptan sonra evin önüne nasıl getirdiğimi çok iyi hatırlamadığım otomobilime atlayıp yola çıktım. Reklamcı arkadaşımın Jaguar'ıyla gittiğimiz yolların benzerlerinden geçtim. Yaklaştığımı hissedince durup bir iki kere yol sordum birilerine. Sonunda buldum. Yön duygum beni aldatmıyorsa Karasu Tekstil'e çok uzak değildi Barbie House.

Cem Tümer'in mimari duygusu İlhan Karasu'nunkinden daha gelişmişti anlaşılan.

Önünden yavaş yavaş geçtiğim bina buralarda az görünen yumuşak çizgilere sahipti. Belki de daha ilk baştan Barbie House için tasarlanıp inşa edilmişti. Neredeyse feminen bir yapıydı.

Kayan demir kapılarla korunan bir avlusu yoktu. Siyah Grand Cherokee insana serinlik duygusu vermeyi başaran mermer girişin hemen önünde duruyordu.

Biraz daha ilerleyip, iki sokak ötede uygun bir yere park ettim otomobilimi. Levent'te radyo-kasetçalarım çalındıktan sonra taktırdığım alarmla kilitledim.

Dün geceki yağmurdan sonra pırıl pırıl bir gökyüzünün altında yürüdüm. Barbie House'un girişinde güvenlik yoktu. Mermer girişten sonra insanı karşılayan pırıl pırıl çelik resepsiyonun ardında oturan kıza doğru ilerledim.

Yüzüme gülümseyerek baktı.

"Cem Tümer Bey'le görüşebilir miyim?" dedim.

"Randevunuz var mıydı?" dedi gülümsemesini yüzünden silmeden.

"Hayır" dedim. "Adım Remzi Ünal. Dün akşamki davette beraberdik."

"Bir dakika lütfen" dedi, telefona sarıldı. O konuşurken ben biraz gerileyip çevreme baktım. Karasu Tekstil'in girişindekinden daha küçük bir alandaydı resepsiyon. Tam karşısındaki duvara dayalı üç tane zarif bekleme koltuğu duruyordu. Tekstil ve hazır giyim dünyasında insanları belli belirsiz bir müzikle karşılamak adettendi anlaşılan, ama burada klasik müzik çalıyordu gizli hoparlörlerde. Resepsiyonun yanından yukarı doğru spiral

bir merdiven yükseliyordu. Duvarlarda Barbie House'un ürünlerinin fotoğraflarını taşıyan tablolar yoktu.

Kız telefonu yerine bıraktı. Bana bir şey söyleyecek diye yaklaştım. Bana bir şey söylemek yerine, başımın üstünden yukarıya, spiral merdivenin tepesine baktı. Ben de döndüm.

Cem Tümer, kendisiyle görüşmek isteyenin kim olduğunu anlamak için aşağıya bakıyordu ama gözlerinde tanıdık birini görmenin pırıltısı yoktu. Eşofmanlıydı. Alnında yeni oluşmuş terler vardı. Saçları arkadan bağlanmıştı yine.

"Günaydın Cem Bey" dedim aşağıdan.

"Günaydın" dedi. "Remzi... Bey..." Beni tanıyamadığını söze dökmeden ifade etmeyi zarifçe başardı.

"Dün akşam, arkadaşım, rakibinizin reklamcısı gösterdi sizi bana" dedim. "Tam sizinle tanışmaya geliyordum, defile başladı."

"Kerata" dedi arkasından reklamcı arkadaşıma. Eliyle gelin yukarı işareti yaptı. Beni beklemeden yok oldu merdivenlerin tepesinden.

Resepsiyondaki kıza teşekkür mahiyetinde başımı sallayıp merdivenlere yöneldim.

Merdivenin bitişiğindeki kapı açıktı, içeriden aşağıda duyduğum klasik müzik geliyordu.

Merdivenin açıldığı koridorda kapalı iki oda daha vardı. Açık kapıdan girdim.

Cem Tümer bir kondüsyon bisikletinin üzerinde pedal çeviriyordu. Yumuşak san bir halıyla kaplanmış odada bir kürek aleti, bir de masa tenisi masası vardı.

"Her sabah bir saat çalışırım burada" dedi Cem Tümer, pedalları çevirmeyi bırakmadan.

"İyi alışkanlık" dedim.

"Nerelerde o kerata?" dedi. "Hiç gözüktüğü yok."

"Bu sabah konuştum, İzmir'e uçuyordu" dedim.

"Ne berbattı dün gece, değil mi?" dedi.

"Beni en çok çaldıkları müzik rahatsız etti" dedim.

"Müzik de berbat, giysiler de" dedi Cem Tümer. "Siz de hazır giyim işinde misiniz?"

Bu sorusunu 'hadi artık sadede gel' diye çevirdim kendi kendime.

"Hayır" dedim. "Ben bir özel detektifim."

Mavi eşofmanın içinden bile güçlü olduğu anlaşılan bacaklar birden durdu. Cem Tümer benimle konuşmayı kabul ettiğine pişman olmaya hazır bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Bugünkü gazeteleri okudunuz mu?" dedim aceleyle. "Üçüncü sayfaları atlama alışkanlığınız varsa ben özetleyeyim.

Dünkü resepsiyondan sonra herkes çekip gittiğinde, tuvaletin arkasında ölü bir adam bulundu. Bir gazete muhabiri. Adamı ekspozisyon sırasında itiş kakış içinde tartışırken gördüğüm kız, sonra sizinle birlikte çıktı. Blucin giymiş, beyaz bluzlu bir kız." Elimle göğüslerinin üzerindeki koç başının olduğu bölgeyi işaret ettim.

"Kızla konuşmakta yarar gördüm" diye devam ettim. "Ama önce sizle konuşmakta daha büyük yarar."

Bisikletin pedallarını iki kere daha çevirdi ağır ağır. Sonra indi aletten aşağıya.

"Doğru" dedi. "Aradığınız kızın adını bile bilmediğinizi düşünürsek, benimle görüşmeniz yararlı. Ne soracaksınız kıza?"

"Hiçbir fikrim yok" dedim. "Aklıma bir şeyler gelir nasıl olsa."

Cem Tümer ayakta gözlerimin içine baktı.

"Aklınıza gelecek şeyleri kimin adına soracaksınız peki?" dedi.

Ben de onun gözlerinin içine baktım.

"Kendi adıma" dedim. Doğruydu bu. Sonra salladım. "Kızla polisten önce konuşursam tatsız bazı şeyleri engellerim diye düşünüyorum."

"Polisle ne ilgisi var?" dedi Cem Tümer.

"Adam görünüşte kalp krizinden gitmiş" dedim. "Ama otopsiye almışlar. Bakarsınız bir şey çıkar, adamla en son konuşanları merak ederler." îçimden inşallah etmezler diye geçirdim.

"Allah Allah!" dedi Cem Tümer. "Allah Allah! Aysu'nun böyle acayip bir işe karışacağı..." Lafını tamamlamadan odanın kapısının yanında duvara monte edilmiş telefona yürüdü. Ahizeyi eline aldı. Bir an kararsızlık geçirdi. Sonra ne düşündüyse "...Kızı bir dinleyelim bakalım" dedi, ahizeyi kulağına yapıştırdı.

Boştaki eliyle iki numara tuşladı. Bekledi. "Aysu'yu ver bana" dedi sonra. Dinledi. "Öyle mi? Teşekkür ederim" dedi, hattı kapadı. Ahizeyi indirdi.

"Aysu bugün gelmemiş" dedi bana bakarak. "Evini deneyelim."

Telefonda yeniden iki numara tuşladı. "Aysu'yu evden arasana bana" dedi. "Spor odasındayım." Ahizeyi yerine taktı.

"Aysu bizim stilist kızlardan biridir" diye açıklama yaptı bana telefonun çalmasını ayakta beklerken. "O üstündeki de gelecek sezon için hazırladığımız modellerden biri." Eliyle benim yaptığıma benzer bir hareket yaptı göğüslerinin üzerinde. "Aslında giymemesi gerekirdi ama tepkileri görmek istedi herhalde. Kendi çizdi. Yetenekli kızdır. Allah Allah!"

Sesimi çıkarmadan telefonun çalmasını bekledim. Benden ses çıkmayınca devam etti.

"Severim. Karım da sever. Yaratıcı kızdır. Görgüsü artsın diye yanımda taşırım sağa sola.

Dün de buradan aldık, evine bıraktık."

"Evine girdiğini gördünüz mü?" dedim, ortadan yok olan birini aramaya başlayan detektif pozlarında.

"Evet" dedi. "Geç vakit. Bekledik kapıda." "Nerede evi?" dedim.

"Karşıda, Göztepe'de" dedi. "Minibüs yolu mu diyorlar ne, öyle tarif etti dün şoföre."

Gözümüz telefonda çalmasını bekledik.

"Allah Allah, Allah Allah!" dedi Cem Tümer yeniden.

Sonra çaldı telefon. Cem Tümer açtı. Konuşmaya niyetliyken sustu dinledi. Yüzü değişti biraz. Sonra kapadı. e

"Evde de değil" dedi bana dönüp. "Sabah erkenden işe diye çıkmış. Bak, annesini de telaşlandırdık şimdi, iyi mi?"

Çok iyi değil dedim içimden.

Bölüm 2.9

Yaklaşık onbeş dakika sonra Cem Tümer'in odasında birbirimizin yüzüne bakıp sessizce oturuyorduk. Bana spor odasının bulunduğu koridorun sonunda, ağzına kadar tablolarla dolu çalışma odasını gösterdikten sonra gitmiş, duşa girip gelmişti. O gelene kadar antika koltuklara oturmaya korkarmış gibi ayakta incelemiştim tabloları. Çoğunluğu İstanbul manzaraları idi. Tanıdığım imzalardan resimlere çok para döktüğü anlaşılıyordu. Sonra üzerinde bir blucinle tanımadığım bir markanın küçücük amblemini taşıyan bir tişörtle çıkıp gelmişti. O kısa sürede nasıl kuruttuğuna şaştığım saçları yine ensesinin arkasında bağlanmıştı.

Saatine baktı. Telaşlanmakla telaşlanmamak arasında karar verememiş gibi duruyordu.

"Polise haber versek mi?" dedi, bana sormaktan çok kendi kendine sorar gibi.

"Daha çok erken" dedim. "Bindiği aracın lastiği patlamış bile olabilir. Ne bileyim, yolda aklına satın alması gereken bir şey düşmüştür belki. Onbir matinesine sinemaya gitmiş bile olabilir."

"Öyle uyduruk bir şey olacağını sanmam" dedi Cem Tümer. "Bugün yeni sezonla ilgili geniş ve ben sana söyleyeyim, önemli, bir toplantı yapacaktık, öğleden sonra. Yetiştireceği şeyler vardı. Toplantıya son hazırlıklar için kullanacağı saatleri öyle kolaylıkla sokağa atmaz Aysu. Şimdi Mac'inin başında harıl harıl çalışmalıydı."

"Bence yine de yarına kadar filan bekleyin telaşlanmak için" dedim. "O yaştaki kızların nasıl davranacaklarını kestirmek her zaman kolay değil."

"Biliyorum" dedi Cem Tümer. "Şimdiden telaşlanmak komik. Biliyorum. Demin söyledikleriniz korkuttu beni herhalde. Ceset meset."

"Kusura bakmayın" dedim. "Belki de abarttım biraz." Cüzdanımdan bir kartvizit çıkarttım, ayağa kalkıp masasındaki bir kalemle arkasına araç telefonumu yazdım.

"Ortalığa çıkarsa beni aramasını söyler misiniz?" dedim. "Öyle fazla korkutmadan. Soyadı

neydi?"

"Samancı" dedi Cem Tümer. "Telaşlanmaya karar verirsem ben de arayabilirim sizi. Belki hizmetlerinizden yararlanma olanağım olur."

"Kuşkusuz" dedim. Sonra reklamcı arkadaşımın aynı sektörde çıkarları çelişen iki müşteriyi almama konusunda söyledikleri geldi aklıma. Bu da başka şeyleri hatırlattı.

"En azından Cumartesi günü görüşeceğiz" dedim.

Herhalde bu sabah söylediklerim arasında onu en çok şaşırtanı bu oldu. Neden bahsediyor bu adam gözleriyle baktı bana.

"Karasu Güneşspor'la ölüm kalım maçınızı ben de izleyeceğim" dedim. "İlhan Bey özellikle davet etti."

"Futbolu sevdiğinizi bilmiyordum" dedi. "Davet edildiğim maçlara giderim" dedim.

Barbie House'tan çıktığımda tam hoşuma giden bir Nisa havası vardı ortalıkta.

Otomobilime kadar ağır ağır yürüdüm Çıkmadan Aysu Samancı'nın ev adresini de almıştım Cem Tümer'in telefon ettiği personel müdüründen. Ama şimdi yolum Şemsettin Günaltay Caddesi'ne uzanmıyordu. Sabah işe gitmek için yola çıkıp gitmeyen kızlar can sıkıcı olabilirdi ama bu cenaze ortamı çok daha keyifsizdi.

TEM'den geri döndüm. Maslak çıkışında, sağımdan gelip TEM'e yönelen araçların arasından dikkatle geçtim. İstanbul'un Manhattan'ında yeni yapılan üstgeçide çıkıp, Ayazağa'ya yöneldim.

İşaretler beni birbiri ardına sıralı fabrikalar arasından geçirip, herhangi bir Anadolu kasabasından hallice bir meydana ulaştırdığında saat on biri yeni geçiyordu. Yolun sağındaki stadyumu geride bırakıp karakolun ilerisinde bir yer bulup park ettim otomobilimi. Geri yürüyüp stadyumun çevresindeki tellerin arasından sahaya baktım. Toz toprak içinde birileri tam karşıda, sahanın bitişiğindeki sıvasız üç katlı binaya doğru yürüyorlardı yorgun argın.

Kaleci Zafer'i arkasından da olsa tanıdım diğerlerinden ayrılan uzun boyu ve güneşte parlayan kel kafasıyla. Karasu Güneşspor'un sabah antrenmanı yeni bitmişti anlaşılan.

Çarşının içinde gözlerimi dükkânlarda gezdirerek yürüdüm- Acele vesikalık ihtiyacınız olsa çektireceğiniz bir fotoğraf stüdyosu gözükmüyordu ilk bakışta.

Caddeyi bir boy geçip bulamayınca hemen önümdeki beyaz eşya satıcına girip sordum Yıldırım Soğancı'nın fotoğraf stüdyosunu.

Gazete okuyan adam hızla ayağa kalkıp dükkânın önünde abartılı el kol hareketleriyle tarif etti şişman fotoğrafçının stüdyosunu.

"Adı Foto Paris" dedi yolcu ederken beni. "Başınız sağ olsun beyim."

Teşekkür edip gösterdiği yöne doğru yürüdüm. Foto Paris caddenin üzerinde olmadığı için doğal olarak görmemiştim. Üç sokak sonra sola kıvrıldım. Uyduruk karpuz sergisinin yanında buldum Foto Paris'i.

Vitrininde gelinler damatlar, komando erler, sünnet çocukları dışında tek tek ve takım halinde futbolcu fotoğraflarıyla benzerlerinden ayrılan küçük bir dükkândı Foto Paris.

Kapının önünde üç adam oturuyordu tahta sandalyelerde. Kapı açıktı.

"Başınız sağolsun beyler" dedim yaklaştığımda.

Sandalyelerinden kıçlarını hafifçe yükseltip oturdular. Teker teker "Başın sağolsun" dediler yaş sırasını gözeterek. Boştaki sandalyelerden

birine beni buyur ettiler.

Biri bir sigara verdi.

"Merhaba", "Merhaba", "Merhaba" dediler yine yaş sırasıyla. Onları teker teker cevapladım.

En gençleri içmiyordu. Biz üçümüz derin birer nefes çektik sigaralarımızdan.

"Ehh, işte böyle" dedi en büyük gösterenleri. "Devrilip gitti dağ gibi adam."

Başımı salladım. Diğerleri de salladı. "Hepimizin sonu" dedi yaşça sırada olan. "Ecel yetince ne dense boş" dedi ilk konuşan. "Öyle" dedim. En gençleri konuşmadı.

"Siz nereden beyim?" dedi en yaşlıları. Akrabası olmadığım her halimden belliydi.

"Gazeteden..." dedim. Hangisinden olduğumu kimse sormadı bana. Ama en gençleri daha bir dikkatle baktı yüzüme.

Bir sessizlik daha oldu.

"Kalp krizi diye duydum" dedim.

"Öyleymiş bey" dedi yaşça en büyük olan. "Bizim de hiç haberimiz yoktu." Hiç

konuşmadan önüne bakan genci gösterdi. "Şu Nuri'yi aramışlar hastaneden. Çırağı olur kendisi."

"Cebinde bizim evin numarası kayıtlıydı" dedi adını Nuri olduğunu öğrendiğim genç. İlk kez konuşmuştu.

"Nuri de beni aradı" diye devam etti adam. "Kalktık gece yarısı hastaneye gittik. Esnaflık böyle günde belli olur."

"Allah razı olsun" dedim. "Allah razı olsun."

"Kimi var ki cenazesini kaldıracak. Mengen'de dayısıgil filan varmış ya, kulak asma, yıllardır görüşmüşlükleri yokmuş."

"Kimsesi yoktu İstanbul'da bildiğim" dedi Nuri. "Bugün mü cenaze?" dedim.

"Bekletmeyelim dedik" dedi adam. "Siz gazeteden ha?" dedi yaşça ikinci sıradaki.

"Evet" dedim. "Ama hep telefonda görüşürdü arkadaşlar. Yazdırırdı bize."

"Sizden de Allah razı olsun" dedi kıdemli esnaf. "Kalkıp gelmişsiniz."

Başımı sallamakla yetindim.

Sokağın başını dönen bir grup insan bizim oturduğumuz tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Aralarında dün tanıştığım Muharremle kaleci Zafer'in olduğu altı yedi futbolcu, çevrelerinde on kadar çocuk yaşta hayranlarıyla Foto Paris'e doğru ilerliyorlardı. Yüzlerinde ciddi, ağırbaşlı ifadeler vardı. Tek tip eşofmanlar giymişlerdi. Bir tek kaleci Zafer'in eşofmanı farklıydı. Grup dükkânın önüne gelince beni deminden beri ağırlayan esnaf takımı ayağa kalktı. Ben de kalktım. Muharrem'le sessizce selamlaştık. Beni görünce şaşırmış gibi yaptı ama suratındaki üzüntü ifadesini bozmadı.

"Hoca antrenmanı kısa kesti, cenazeye gidelim diye" dedi kaleci Zafer.

"Kendi gelmiyor mu?" dedi yaşlı esnaf.

"İşi varmış" dedi Zafer. "Laf aramızda sevmezdi pek."

"Eh, bu cemaat da yeter" dedi yaşça iki numaralı esnaf. "Camidekilerle birlikte."

"Allah sizden razı olsun" dedi bir numara. "Eh, biz usul usul gidelim camiye" dedi sonra.

"Ezan okunur birazdan." Eliyle sokağın ilerisini gösterdi bana. "Cami şu ilerde, caddeye çıkınca görürsünüz zaten minareyi."

Başımı sallayarak teşekkür ettim.

Muharrem beni kaleci Zafer'e tanıştırma ihtiyacı duydu.

"Zafer abi" dedi. "Dün bu abi de vardı. Dışarda lafladık epeyi Yıldırım abiyle birlikte.

İnsan nerden bilecek..." diye yarıda bıraktı lafını.

Zafer bana bu da kim der gibi baktı. Elimi uzattım.

"Adım Remzi Ünal, Zafer Bey" dedim. "İlhan çağırmıştı beni defileye. Cumartesi maça da gel dedi." Bilerek "bey" eklemedim İlhan'dan sonra.

Adını biliyor olmam mı etkiledi Zafer'i, başkanlarının yakını olmam mı bilmiyorum, ama yumuşadı. Maç yeni başlarken kalecilerin yaptığı gibi iki yana doğru esnetti belini elimi sıkarken.

"Memnun oldum" dedi. "Söyleyin korkmasın İlhan Bey Cumartesi'ye maçtan."

"Söylerim" dedim.

Yaşça önde giden esnaf, oturduğumuz sandalyelerden ikisini Foto Paris'in açık kapısına dizdi.

"Geliyor musunuz?" dedi futbolculara.

Bütün grup hareketlendi caddeye doğru. Yerimden kımıldamayıp geride kaldım. Sabah aklıma koyduğum şeyi şimdi yapabilirdim. Foto Paris'in sağına soluna bir göz atma isteğimle aramdaki tek engel kapının önündeki iki sandalyeydi. Mutlaka müthiş şeyler bulmak zorunda değildim, şöyle bir bakacaktım, i

Nuri engelledi aklımdan geçenleri gerçekleştirmemi.

Ötekilerle biraz ilerlemiş, sonra durmuş beni bekliyordu yanına geleyim diye. Anlaşılan gazeteden olduğumu söylemem onda bir tür mesleki yakınlık duygusu yaratmıştı, şimdi ev sahipliği yapıyordu bana. Gözünün önünde elimi kolumu sallaya sallaya giremezdim içeri.

Oralarda sallanma gel, der gibi ezanın sesi yükseldi caminin hoparlörlerinden.

Duygusallaşmış gibi önünde durarak Foto Paris'in vitrinini ve kapısını gözden geçirdim.

Dükkânı cepheden cepheye koruyacak yukardan sürgülü bir kepengi yoktu. Kapının uyduruk kilidi Lizbon'daki eskici pazarından aldığım maymuncuğa iki dakika bile direnecek kadar kabadayı gözükmüyordu, Foto Paris'i ziyaretimi geceye erteleyip yüzümde olağanüstü ciddi bir ifade Nuri'nin peşine düştüm.

Camide hayatımda rastladığım en hızlı cenaze namazı kılındı. Sevap işlemekten en çok haz duyanlar tabutu sırtlayıp belediyenin aracına yükledi. Futbolcu takımı stadyuma doğru yöneldi araç yola çıkınca. Nuri şoförün yanına oturmuştu. Ben de kendi otomobilime doğru yöneldim. İçine girip pencereleri açtım.

Telefonu kaldırıp Barbie House'un numarasını tuşladım. Bu kez dört kere çaldı telefon.

Sabahkinden başka bir kızın sesini duydum.

"Aysu Hanım'la görüşebilir miyim?" dedim. Hemen cevap verdi.

"Aysu Hanım gelmedi bugün. Notunuz var mıydı?" "Hayır" dedim. "Ben yine ararım."

Arabanın içinde bir sigara yakıp hiç bir şey düşünmeden biraz oturdum. Ufaktan ufaktan karnım acıkmıştı. Pencereleri kapayıp dışarı çıktım. Yiyecek bir şeyler bulacağım bir lokanta falan aramadan önce stadyuma kadar yürüdüm. Okuldan kaçmış iki oğlan, ceket kravat topa vuruyorlardı çarşı tarafındaki kalede. Karasu Güneşspor'un öğleden sonraki antrenmanına daha vardı anlaşılan. Biraz daha yürüyüp caddenin üzerindeki en yakışıklı kebabçıya girdim.

Berbat bir Adana yedim. Kebabçının yanındaki kahvede, Adana'dan daha berbat bir orta kahve içtim. Masanın üstündeki yarısı eksik gazetelere baktım.

Saat ikiye geldiğinde otomobilime geçip Barbie House'a bir kere daha telefon ettim. Aysu hanım hâlâ gelmemişti. Bir notum yoktu, yine arardım. Stada yürüdüm. Bu kez antrenman için sahaya çıktıklarını gördüm açık tribünün önünden geçerken. Betonun üstünde yayılmış

iki lise kaçkını tantanayla karışık bağırdılar sahaya çıkan futbolculara. Arkalarında ayakta duran kır saçlı adam küçümseyerek baktı lise

kaçkınlarına. Hem tribün, hem soyunma ve hakem, yönetim odaları, hem de kulüp lokali olarak tasarlanmış sıvasız binaya girdim.

Arkadaki korkuluksuz merdivenlerden çıkıp ikinci katta lokal olarak kullanılan kahve benzeri yere girdim. Duvarlar buralardan gelip geçmiş sayısız takımın fotoğraflarını taşıyan çerçevelerle doluydu. Camekânlı iki dolabın içinde bazı kupalar, flamalar vardı. Buharlar salan çay ocağının yanından yukarıya doğru bir merdiven çıkıyordu. "Yönetim" yazan bir tabela vardı merdivenin başında. Dört kişilik bir masa bağırış çağırış okey oynuyorlardı.

Kimse bana bakmadı içeri girince. Lokalin sahaya bakan tarafında binanın bütün yüzeyini kaplayan bir balkon uzuyordu. Balkona girdiğinizde sol tarafın duvarında "Protokol", sağ tarafın duvarında "Aile" yazan iki tabela vardı. Protokol bölümündeki sandalyelerden birine ters oturup, kollarımı demir parmaklıklara yasladım.

Karasu Güneşspor öğleden sonrası antrenmanını yarı sahaya konmuş iki minyatür kale arasında maç yaparak değerlendiriyordu. Kaleci Zafer, öteki yan sahadaki kalede kendisine şut atan bir arkadaşının gönderdiği toplan karşılamakla meşguldü. Her halde yedek kaleciydi ona şut atan, öyle parlak şutlar değildi çıkardıkları. Yine de ayağındaki kırmızı ayakkabılar, kel kafasını güneşten korumak için taktığı yeşil şapka, toza bulanmış eşofmanı içinde sağa sola uçtukça güvenilir bir izlenim veriyordu. Takımın geri kalanı canlarını dişlerine takmış kovalıyordu topu. Biraz seyredince as takımın sırtına fosforlu rüzgârlıklar giymiş taraf olduğunu anladım. Gündüz futbolcu, gece taksici Muharrem o tarafta oynuyordu örneğin.

Elinde tepsisi, temiz yüzlü bir kahveci tepeme dikildi az sonra.

"Bir şey ister misin abi?" dedi.

Deminki kahveden canım yandığı için bir soda istedim.

"Sol bek kim oynuyor bu takımda?" dedim sonra.

Hemen benim önümde koşuşturan bir oyuncuyu gösterdi kahveci.

"İsmail" dedi. "Defansın temel direği. Buranın çocuğudur. Geçen sene Tekirdağ'dan istediler, gitmedi."

"Soyadı ne?" dedim.

"Sefer" dedi. "İsmail Sefer. Hoca mısın sen abi?" diye sordu.

"İyi topçuları severim" dedim. Artık nereye çekerse. "İsmail iyi topçudur" dedi içeri girerken.

İsmail Sefer iyi topçuydu gerçekten. Şike hikâyesi doğruysa Cumartesi günü çok daha iyi bir "oyun" çıkarması gerektiğini düşündüm. İnce bir çocuktu. Çevikti. Dün gece ekspozisyonda görüp görmediğimi hatırlamadım. Ama cenazeye gelen grubun içinde de yoktu.

Minyatür kale maç sertleşti giderek. Yedekler işi biraz daha ciddiye alıyor gibiydi. İsmail Sefer onun yönünden hücum eden çocuklardan biriyle çarpıştı sonunda. Bir süre yerde yattı kıvranarak. Başına toplandılar. Sonra hoca soyunma odasına gönderdi onu. Çarpıştığı öteki çocuğu azarladı. İsmail sağ ayağından çıkardığı krampon elinde seke seke çıktı sahadan.

Sandalyenin üzerinde ters oturduğum balkonun altında kayboldu. Belki de tozların içinde yatarken ayağına sıktıkları soğutucunun etkisinden, öyle acılı bir ifade yoktu yüzünde.

Göründüğünden çok daha akıllı olabilir bu oğlan dedim kendi kendime.

"Gitti senin İsmail'in ayak" dedim kahveciye sodamı getirdiğinde.

"Yok abi" dedi. "Ona bir şey olmaz. Zaten o sakatlanırsa işi Allah'a kalır Güneşspor'un."

Adama sodanın parasını ödeyip, Bebek'teki caminin yanındaki kahveye kim gelecekse ondan önce yerleşeyim diye ayağa kalktım.

Zaten antrenmanın da tadı kaçmıştı.

Bölüm 2.10

Takip edildiğimi ne zaman farkettim?

Ayazağa'yı geride bırakıp, sağlı sollu fabrika binalarının arasından geçen geniş yolda.

Daha Büyükdere Caddesi'ne ulaşmadan. Elim direksiyonda, yana doğru kaykılmış ağır ağır gidiyor, bir yandan da radyo-kasetçalarımın altındaki kaset koyma yerinde Moğollar'ın son kasetini arıyordum. Bir önüme bakıyordum, bir elime geçen kasetlere. Yol boştu. İyice sağa yanaşmıştım arkamdan normal hızla bile gelenlere yol vermek için. Elime geçen kasetlerin hiçbiri aradığım değildi. İstemediğim kasetleri yolcu koltuğunun üzerine bırakıyordum.

Arkamdan gelen siyah Şahin'in bir türlü beni geçip gitmediğini o zaman farkettim.

Doğrulup hızlandım. Siyah Şahin de hızlandı.

Yeniden yavaşladım. Siyah Şahin de yavaşladı. Bir otomobili takip eden başka bir otomobilin sürücüsü için, üstelik bu bomboş yolda acemice bir davranıştı ama yavaşladı.

Yeniden eğilip aradığım kaseti buldum. Radyo-kasetçalara taktım. Otomobilimin içini keskin bir ıklığ sesi doldurdu. Yüzümde Çoktandır hissetmediğim gerçek bir gülümsemeyle yeniden hızlandım. Siyah Şahin de hızını uydurdu bana yeniden.

Büyükdere Caddesi'nin yoğun trafiğine girince daha da yaklaştı bana Siyah Şahin.

Kaybetmek istemiyordu. Dikiz aynasından baktım. Gövde boyası kadar kara camlan vardı, içini göstermiyordu. Önüm boşalınca vitesi ikiye alıp gaza bastım Otomobilim aniden fırladı, aramız açıldı. Siyah Şahin'in tekerleklerine kadar görür oldum dikiz aynasında. Sonra yavaşladım. Yeniden bütün aynayı doldurur biçimde yaklaşırken, tersten okumayı başardım plakasını. Sıradan bir plakaydı. Hatırlamak için teknik uygulamaya bile gerek yoktu.

Dördüncü Levent'ten içeri girdiğimde beni izlemesine izin vermeye karar verdim. Bu kadar acemi bir takipçiyi ekmek benim için çok kolaydı. Bir kırmızı ışık numarası yeterdi.

Üstelik bu kadar acemi bir takipçinin, benimle ilgili daha ileri ve tehlikeli tasavvurlarda bulunmayacağına güveniyordum. İzlesindi bakalım.

Hiçbir numara çekmeden Bebek'teki İnşirah Yokuşu'na kadar geldim. Geldik. Aşağı

inince ağır ağır sağ tarafta park edebileceğim bir boşluk aradım. Mısır Konsolosluğu'nun karşısında bir araçlık bir boşluk buldum. Hızlı bir paralel park operasyonuyla yerleştim.

Araç telefonunun ahizesini elime aldığımda yanımdan geçti siyah Şahin. Yan camları da içini göstermiyordu. Arkasından baktım. Arnavutköy yönüne doğru hiç durmadan ilerledi siyah Şahin. Burna yaklaştığında ardından gelen diğer araçlar birikince benim için görünmez oldu.

Barbie House'un numarasını bir kere daha tuşladım. Bu kez sabah konuştuğum kız açtı telefonu. Aysu Hanım'ı istedim. Bugün gelmemişti. Kim arıyordu? Önemli değildi, yine arardım, notum yoktu.

Karşıya geçip parkın içinde yürüdüm. Saat dördü biraz geçiyordu. Karasu Güneşspor'un öğleden sonra antrenmanından sonraki buluşma için vakit vardı hâlâ bence. Çocuk parkındaki cıvıltıların yanından geçerken bir çocuk bacağıma çarptı. Elinde bir Godzilla oyuncağı vardı, düşürdü. Bankta oturmuş kitap okuyan kadın, oyuncağını düşürdüğü için ağlayan çocuğu annelik kulağıyla duydu, kafasını kaldırıp baktı.

Güzel bir kadındı. Çocuğun Godzilla'sını yerden alıp eline verdim. Ağlaması kesildi.

Kadın bana gülümsedi. Yürüdüm.

Bebek Camisi'nin karşısındaki kahve çok kalabalık değildi. Camekânlarla kapatılmış

küçük bahçede değil, esas kışlık bölümün dibinde bir yer buldum kendime. Buradan gelen herkesi görebilirdim. Beni farketmek içinse özel olarak aranmaları gerekirdi. Tepeme dikilen yaşlı garsona bir neskafe söyledim.

Önümdeki masada oturan çift tavla oynuyordu.

Yarım saat sonra önümdeki çift hâlâ tavla oynuyordu, ben ikinci neskafemi bitirmiştim.

Gelenler oldu, gidenler oldu. Benim ilgi alanıma girme potansiyeli taşıyan kimse gelmedi.

On dakika sonra önümdeki çift tavlayı gereğinden büyük bir şakırtıyla kapadı. Gereğinden çok gülüştüler. Üçüncü neskafeyi söyledim.

Beş dakika sonra yeni yetme şarkıcı kızlardan biri girdi içeri yanında iki oğlanla. Herkes ona baktı. O, camekânlı bölümde bir masaya oturur oturmaz cep telefonuyla konuşmaya başladı. Dördüncü neskafeyi artık söylemedim.

Bir dakika sonra kaleci Zafer göründü kahvenin kapısında.

Güneş gözlüklerini çıkarıp çevreye ilk bakışını attığında her ihtimale karşı başımı sola çevirip, elim alnımda, ocağın camekânına dizilmiş bardakları, fincanları inceledim uzun uzun.

Kaleci Zafer sırtı bana dönük oturdu camekânlı bölümde bir masaya. Elindeki deri çantayı masanın üstüne koydu. Güneş gözlüklerini taktı.

İhtiyar garson onun da yanına gitti. Bir şeyler konuştular.

Oturduğum yerden geniş omuzlarını, kalın ensesini ve yara izleriyle dolu kafa derisini görüyordum. Ismarladığı kolası gelinceye kadar hiç kıpırdamadan durdu.

Kaleci Zafer önde, ben arkada sessizce oturuyorduk. Benim bekleyişim bitmişti, şimdi birlikte bekliyorduk.

Gelen gidenler oldu, ikimizi de ilgilendiren kimse gelmedi.

İhtiyar garson artık daha sık bakmaya başlamıştı benin> olduğum tarafa doğru. Yok, kusura bakmasın, bir neskafeyi daha kaldıramazdım.

Biraz daha bekledik. Kimse gelmedi.

Sonra bir cep telefonu çaldı. Kaleci Zafer cep telefonunu çıkardı gömlek cebinden, kulağına götürdü.

Arkadan yalnızca kendisine söylenenleri başını sallayarak dinlediğini görebiliyordum.

Kulak kabartmama karşın tek sözcük duyamadım onun söylediklerinden. Aramızda camlar ve yan kapalı bir kapı vardı.

Konuşması bitince kafasını çevirip ocaktan yana döndü. İşte bunu hesaplamamıştım oturduğum yeri seçerken. İçtiği kolanın parasını ödemek için ocakta duran ihtiyar garsonun yanına giderse beni görmemesi mümkün değildi. Hafif ter bastı beni oturduğum yerde.

Neyse ki, o, antrenmandan yeni çıkmış, 1. lig alışkanlıkları olan bir futbolcuydu, kalkmak yerine elini salladı ihtiyara. İhtiyar garson yanına gitti. Yerinden kalkmadan bazı paralar verdi adama. Tam kalktığında ben yere düşürmediğim çakmağımı almak için masanın altına eğildim. Bulamadım tabi. Yere yakınken belki de randevunun yeri değişmiştir aniden diye düşündüm, demek bugün takip günüydü.

Kaleci Zafer kahveden çıkıp camekân boyunca ilerlerken ben de ayağa kalkıp sırtımı

camekâna dönmüş, cebimde para arıyordum. Hızla yaşlı garsonun yanına gidip söylediği parayı ödedim. Kafadan, üstü verilemeyecek yuvarlak bir rakam söyle' misti adam.

Kaleci Zafer dışarda, gayriresmi küçük bir otopark haline getirilmiş alandaki mavi bir Mazda 323'ün kapısını açıyordu. Bir yandan Mazda'nın plakasını okudum, bir yandan düşündüm. Otomobilimi park ettiğim yer hem uzaktaydı, hem de Zafer'in gidebileceği iki ayrı yön vardı. O yüzden McDonalds'ın önündeki taksi durağına doğru ilerledim. Durağın Önündeki taksicilerden biri sıradaki aracı gösterdi bana. Gözüm arkada, arka kapıdan bindim.

Mazda parktan çıkarken önümüzden geçecekti, onu gözlüyordum.

"Nereye beyim?" diye sordu yerine oturan şoför.

"Bekle biraz" dedim. Gözüm hâlâ arkadaydı. Mazda yanımızdan geçerken bu kez ayakkabımın bağını bağlamam gerekti eğilip-

"Şu Mazda'nın peşinden" dedim şoföre.

Herhalde Bebek'te yılların taksicisi olmanın hikmeti, hiç yadırgamadan taksiyi hareket ettirdi şoför. Sadri Alışık bıyıklı orta yaşlı bir adamdı. Caddeye çıkınca sağdan devam etti Mazda. Biz de peşinden.

"Eğer kaçırmazsan taksimetrenin yazdığının iki katı da benden" dedim.

"Eyvallah beyim" dedi taksi şoförü. "Evelallah!"

Evvel Allah, sonra Sadri Alışık bıyıklı şoförün marifetiyle, mavi Mazda'yla ne aramızı fazla açıp kaçırarak, ne fazla yaklaşıp dikkat çekerek peşpeşe Hisar'ı geçtik. Acelesi yokmuş gibi kullanıyordu aracını kaleci Zafer. Dikkatli ve kurallara uyarak. Bu işimizi kolaylaştırdı.

"Her taraf taksi kaynıyor beyim" dedi şoför Emirgân'ı geçerken. "Nerden farkedecek?"

Yeniköy'e geldiğimizde başka bir yorum yaptı. "Önemli olan kavşaklar" dedi.

Kırmızı ışık numarasını da biliyor mu diye düşündüm içimden. Bilmiyorsa öğreteyim.

Sonra sesimi çıkarmadım. Ondan daha dikkatle izliyordum mavi Mazda'yı.

Yeniköy'de benzincinin önünde sola sinyal vererek bekledi kaleci Zafer. Uç araç arkasında da biz. Önü boşalınca harç ket edip soldaki küçük caddeye girdi Mazda. Biz öndekilerin ileri gitmesini bekledik zorunlulukla. Sola dönmek sırası bize geldiğinde bu kez biz beklemek zorunda kaldık karşıdan gelenleri.

Öne doğru iyice doğruldum caddeden ilerisini görebilmek için. Kaçırma olasılığımız yüksekti.

"Girdiği cadde dardır beyim" dedi Sadri Alışık bıyıklı şoför. "Telaşlanma, hızlı gidemez."

Yukarıya doğru hafif yokuş yolda ilerledik. Gerçekten dar bir caddeydi. Sağlı sollu park etmiş otomobiller arasında tek şerit gidişe izin veriyordu ancak yol. Sağa doğru açılan sokakların kimilerinde girilmez işareti vardı. Ortalıkta mavi Mazda görünmüyordu.

"Kaybettik" dedim.

Bebekli taksici sesini çıkarmadı. Biraz daha ilerledik sağa sola kıvrılan caddede. Sonra ani bir frenle durdurdu taksiyi şoför.

"İşte beyim" dedi keyifle, "hazırla paraları."

Mavi Mazda iki aracın yanyana geçmesine izin vermeyen dar yolda karşıdan gelen bir Coca Cola dağıtım kamyonetiyle burun burna duruyordu. Biz iyice gerilerinde, kim kimi razı edecek geri gitmek için diye bekledik. Sonunda Mazda geri geri geldi, girilmez levhalı sokaklardan birine kıvırdı arkasını, izin verdi kamyonetin geçmesine. Benim Bebekli tedbirli davrandı, iki araba arasındaki boşluğa soktu burnunu zar zor, kamyonetle aynı sorunu biz yaşamadan geçmesine izin verdik.

İlerde yol biraz genişliyordu. Mavi Mazda'nın arkasında ilerledik. Daha çok sürmedi izleyişimiz. Mazda yeni yapılmış apartmanların arasındaki küçük bir boşlukta oluşmuş do; otoparkı değerlendirmek üzere ayrıldı yoldan.

Ben söylemeden elli altmış metre gerisinde sağa yanaştı Sadri Alışık bıyıklı şoför. Kaleci Zafer'in otomobilinden çıkışını birlikte izledik.

Kaleci Zafer caddeyi geçti, karşıdaki apartmanın giriş kapısındaki zillerden birine bastı, bekledi. Beklerken sabah el sıkışırken gösterdiği bel esnetme hareketlerinden yaptı bir iki kere. Elindeki çantaya küçük tekmeler attı bacağını kıvırıp. Sonra kapıyı itti, girdi içeri.

Bebekli şoför bana döndü.

"ikiliyi kazandık beyim" dedi. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmem" dedim. "Sen bekle biraz."

Taksiden indim. Yalnızca kolonları atılmış bir inşaatın yanından yürüyüp, caddeyi kesen sokağı hızla geçtim. Apartmandan bakan varsa görülmeyeyim diye aceleyle hareket ederek Zafer'in girdiği apartmana yaklaştım. Dört katlı bir apartmandı. Onur Apartmanı. Çoğu perdesi kapalıydı. Hafiften kararan hava yüzünden kimilerinde ışıklar gözüküyordu. Girişe geldiğimde iki sütün halinde sıralanmış kapı zillerine hızla göz attım.

Çok aramam gerekmedi. Sekiz numaralı butonun yanında tanıdık bir isim vardı: Dilek Aytar.

Bana verdiği ve benim yırtıp İkitelli sokaklarına savurduğum kartvizitteki Dilek Aytar yazısının aynısıydı. Bir kartvizitini kesip yerleştirmişti butonun yanındaki boşluğa.

Demek ki, başarılı bir ekspozisyonun ertesindeki izinli gününün akşamüstünü kaleci Zafer'le değerlendirecekti Dilek Aytar. Ne yapalım? Kayahan Karasu da derdine yanabilirdi.

Kimsenin günahını almayayım diye iki sıra dizilmiş bu-tonların yanındaki bütün isimlere göz attım. Tanıdık başka kimsenin adı yoktu.

Taksiye geri döndüm ağır ağır. Bir yandan çevrede park etmiş otomobiller arasında tanıdık biri var mı diye bakarken, bir yandan Bebekli taksiciye teklifimi oluşturdum kafamda.

Bu sefer öndeki yolcu koltuğuna oturdum.

Önce cüzdanımı çıkardım. Taksimetrede yazanı yuvarlayıp iki katını da geçen bir parayı

çıkardım tedavüldeki en yüksek kâğıt paralarla.

"Bu senin patron" dedim bana doğru uzanan eline teslim ederek. "Bir o kadar daha kazanmak ister misin?" Cüzdanı cebime geri koymamıştım.

"Bir keleklik yoksa işin içinde, olabilir" dedi.

"Yok bir keleklik" dedim. "Burada ikimiz birden beklersek çıkabilir ama. Bir yarım saat, bilemedin bir saat bekle. Deminki adam yalnız ya da bir kadınla çıkarsa peşine düş. Çıkmaz sanıyorum ama, çıkarsa da para senin, çıkmazsa da. Ne diyorsun?"

"Ne diyeceğim beyim" dedi gülerek. "Şuracıkta torpidomdaki kâğıtları düzenlerim ben de.

Ne zamandır elim değmemişti."

"Tamam" dedim. Verdiğim miktar kadar daha çıkardım hâlâ elimde tuttuğum cüzdandan.

Saatime baktım.

"Saat sekiz gibi durağa telefon etsem, orada mısın?" dedim.

"Tamam beyim" dedi."Sadri diye sor beni."

Parayı eline verip omuzuna dokundum öteki elimle. Taksiden indim. Arkama bakmadan ters yöne doğru yürüdüm. Bir sokak aşağıdaki taksi

durağında boş taksi yoktu. Yürümeye devam ettim. Caddeye indiğimde gördüğüm ilk taksiyi durdurup "Bebek" dedim.

Bebeğe gelene kadar insanı dinine daha bir sarılmaya çağırmayı iş edinmiş bir radyodan bitmek tükenmek bilmeyen bir vaaz dinledim taksinin içinde. Sesimi çıkarmadım. Durağın yanından geçerken, küçük kulübenin tabelasında yazan telefon numarasını okudum, inerken şoför paramın üstünü tam olarak versin diye inadına bekledim.

Otomobilim bıraktığım yerde duruyordu. İçine girip pencereleri açtım. Bu kez Karasu Tekstil'in numarasını tuşladım araç telefonunda.

Telefon uzun uzun çaldı. Açıldığında bir erkek sesi vardı öteki tarafta.

"İlhan Bey lütfen" dedim.

"Kim diyeyim?" dedi. Adımı söyledim.

"Bi dakka" dedi telefonu açan adam.

Hava hızla kararıyordu. İlhan Karasu'nun sesi geldi kulağıma bir takım tıkırtılardan sonra.

"Ne haber?" dedi heyecanlı sayılabilecek bir sesle. "Toplantı iptal edildi" dedim. "Allah Allah" dedi.

"Sizinkilerden biri, kaleci Zafer geldi gelmesine randevuya ama karşı taraf gözükmedi"

dedim. "Belki kulaklarına kar suyu kaçtı. Belki gelecek adamın işi çıktı. Belki telefonda bitirecekler işi."

"Ama bir bokluk var, belli" dedi İlhan Karasu. "Şimdi ne olacak?"

"Siz telefonun yanından fazla uzaklaşmayın" dedim. "Adamınız bir kez daha arayabilir."

"Beklerim" dedi. "Şu zavallı fotoğrafçıya ne diyorsun?"

"Bugün cenazesindeydim" dedim.

"Ciddi misin?" dedi. "Bizim işle bir ilgisi mi vardı yoksa?"

"Bir şeylerle ilgisi olduğu kesin" dedim.

"Bir ara gel de uzun uzun anlat bana" dedi.

"Olur" dedim. "Sizin şirkette siyah bir Şahin var mı?" diye sordum. Ardından plakasını söyledim.

Biraz düşündü telefonun ucunda.

"Sanmıyorum" dedi. "Sevkiyat falan için 3 tane kapalı minibüs tipinde aracımız var.

Kuryeler için bir steyşın. Ama onun rengi beyaz." Biraz daha düşündü. "Çalışanların filan da olduğunu sanmıyorum, siyah bir Şahin görmedim hiç oto. parkta."

"Ya kulübün?" dedim.

"Kulübün arabası filan yok" dedi gülerek. "Futbolcular nasıl arabalara meraklı, onu da bilmiyorum. Nerden çıktı bu siyah Şahin şimdi?"

"Önemli değil" dedim. "Bir gelişme olursa ararım."

Telefonu yerine koydum, otomobilimi çalıştırdım, öndeki ve arkadaki otomobillere hafif dokunarak çıktım sıkıştığım küçük aralıktan. Alarmlar filan çalmadı. Foto Paris'te alarm tertibatı olmadığındansa neredeyse emindim.

Bölüm 2.11

Önce eve gittim. Normal işlerde çalışanlar gibi normal bir iş dönüşü saatinde eve gelmek, otomobili evin önüne park ettikten sonra benimle aynı apartmana doğru yürüyen, ara sıra karşılaştığımız, küçük çantası koltuğunun altında memur kılıklı adama "iyi akşamlar" demek eğlenceliydi.

Ama beni evde karşılayan kimse olmadı.

Kapıyı kendi anahtarımla kendim açıp girdim. Telesekreterde bir tek mesaj bile yoktu.

Teker teker dolaşıp ışıklarını yaktığım salonda, mutfakta, yatak odasında, bilgisayar odasında her şey bıraktığım gibiydi. Tek bir çöp oynamamıştı yerinden. Sabah okuduğum gazeteler en son katladığım gibi

duruyorlardı. Elektrik bile kesilmemişti fırının saat ayarlarını sıfırlayıp bana hoşgeldin demesi için yakıp söndürecek.

Bir pizza daha ısıttım mikrodalgada. Dün açtığım kolanın gazı kaçmıştı. Onu lavaboya döküp öteki litrelik şişeyi açtım.

Bir kedi mi alsam diye düşündüm yemeğimi yerken. Sonra vazgeçtim.

Tabağımla bardağımı dünkülerin yanına bıraktıktan sonra telefonun başına geçtim.

Bebek'teki taksi durağının telefonunu tuşladım.

Sadri'yi istedim telefona çıkan adamdan. "Sadri müşteriye gitti" dedi karşımdaki.

"Dönmeyecek mi?" dedim.

"Yolcuyu bırakınca döner mutlaka" dedi nöbetçi taksici. "Ama ne zaman onu bilemem."

"İyi" dedim. "Bana bir haber bıraktı mı?" "Mavi Mazda dalgası mı abi?" "Evet" dedim.

"Bıraktı, abi" dedi telefondaki adam. Sesi canlanmıştı. "Sadri'nin selamı var sana. Telefon edeceğini söyledi. Dedi ki: Adam yarım saat sonra çıkmış evden. Yalnız çıkmış. Emirgân'da bir trafik ekibi durdurunca, ekilmiş Sadri. Kusura bakmasın dedi."

El, elin eşeğini türkü söyleyerek arar, dedim kendi kendime. Kusura bakmadım.

Telefonu kapadıktan sonra dolabımdan siyah, kalın, fermuarlı, kapüşonlu bir svetşörtle siyah bir blucin çıkarıp giydim. Ayaklanma lastik ayakkabılar geçirdim. Lizbon maymuncuğunu cebime yerleştirdim.

Çıkmadan önce olağandan bir kaşık fazla koyduğum kahvemi pencerenin önünde içtim.

Hava iyice kararmış, açıkça gece olmuştu. Büyükdere Caddesi'nin gelişi tıklım tıklımdı.

Ben ters yöndeki trafikte daha rahat gidiyordum. Siyah Şahin peşimdeyken dinlediğim Moğollar kaseti kaldığı yerden devam ediyordu.

Sesi biraz daha açtım. İyi, adrenalini yüksek, biraz sonra ne olacağı belirsiz bir hayattı benimki. Kedi almaktan iyice vazgeçtim.

Ayazağa'nın ana caddesinde el ayak kesilmişti. Otomobilimi Foto Paris'ten epey uzakta, yan sokaklardan birine bıraktım. Eve geç kalmış biri gibi yürüdüm kaldırımda. Kapalı dükkânların arasında bir tek öğleyin kahve içtiğim kahvehanede hayat vardı.

Foto Paris'in sokağına girdim. Sokağın lambasının ışığı yanmıyordu. Dükkânın kapısının önündeki sandalyeler alınmıştı. Sergideki karpuzların üzerine kalın bir branda atılmıştı.

Sokağın hemen hepsi iki katlı evlerinin üst katlarındaki pencerelerin perdeleri sıkı sıkı kapatılmıştı. Gelen giden yoktu.

Kapıya yaklaştım. Maymuncuğumu çıkardım.

Kilide daha ilk bakışta maymuncuğu kullanmaya gerek olmadığını anladım. Benden önce biri daha Foto Paris'i ziyaret etme ihtiyacı duymuştu.

Kapı açıktı. Daha doğrusu belirgin bir güç kullanımıyla açılmıştı- Uyduruk kilit, sıkı bir zorlamaya dayanamamış, kapının karşısındaki menteşede kilidin dilinin girdiği yuva yerinden çıkıp buyur etmişti girmek isteyen her kimse içeri. Operasyonu gerçekleştiren kişi, kapı kapalı görünsün diye hafifçe yerine ittirmişti. Ya işini bitirip çıktıktan sonra, ya da...

Ya da hâlâ içerideydi.

Kulağımı kapıya dayayıp iyice dinledim. Hiç ses yoktu.

Yana kayıp vitrindeki çerçeveli fotoğrafların arasından içeriyi görmeyi denedim.

Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.

Buraya kadar gelmişken geri dönemezdim. Yüzde elli şansın var dedim kendi kendime.

Kapıyı sürpriz bir ses çıkmasın diye dikkatle iterek içeri girdim. Hemen arkamdan kapadım.

Gözlerim karanlığa alışsın diye beklerken kocaman bir nefes aldım. Havayı aşağıya, hara'ma kadar indirdim. Biraz tuttum içerde, bıraktım. Önce uzun bir tezgâh belirdi gözlerimin alıştığı karanlığın içinde. Tezgâhın önünde yirmi yıl öncenin modası iki koltuk.

Tezgâhın gerisinde camekânların içinde satılmaya hazır bir sürü film kutusu, pil, ıvır zıvır.

Çevremi biraz algılayınca bir iki adım attım sessizce dükkânın içinde.

Tezgâhın bittiği yerin hemen arkasında tavandan inen kalın siyah bir perdeyle ayrılmış

ikinci bir bölüm vardı. Stüdyo olmalıydı orası. Girmedim. Camekânla tezgâh arasında kalan boşluğun bitiminde, duvara dayalı bir dolap vardı.

Yerden bir metre kadar yüksek bir dolap. Üzerine konulmuş ayaklı bir çerçevede 30x40

boyutlarında bir fotoğraf taşıyan bir dolap. Kapısı ardına kadar açık bir dolap.

Kapısı ardına kadar açık dolaba yaklaştım. Önünde yere çömelip içini görmeye çalıştım.

Üstteki bölümde birtakım ilaç kutuları vardı. Alttaki bölümde üstüste katlanmış gazeteler.

Gazetelerin üstünde de bir zarf duruyordu. İçine önemli şeyler koyduğunuz, elden ele gezerken zedelenmemesi için altında üstünde puf böreği gibi kabarık destekleri olan büyük boy bir zarf.

Zarfı orada görür görmez uyanmalıydım aslında.

İçeri giren her kimse, hâlâ orada olduğuna uyanmalıydım. Ama ben çok istediği bir oyuncağa uzanan bir çocuk gibi elimi uzatıp zarfı aldım. Zarfa kocaman bir ataşla tutturulmuş kâğıdın üzerindeki yazıyı okuyabilmek için gözlerime yaklaştırdım.

"Dündar Uğurlu'dan sevgilerle" yazıyordu büyük harflerle kâğıdın üstünde.

Ama atası çıkarıp açmayı başaramadım zarfı. İzin verme-diler.

Kafama inen darbeyle bütün Foto Paris aydınlandı sanki. Küçücük dükkânın içinde İstanbul'un bütün paparazzilerinin flaşları aynı anda çaktı. Darbenin etkisiyle dolaba doğru yıkıldığımı hatırlıyorum. Bir de çerçeveli fotoğrafın üstüme düştüğünü. Sonrası kocaman, derin, koyu bir karanlık.

Hiç ameliyat olmadım. O yüzden insan narkozdan nasıl uyanır bilmiyorum. Ben kafamın arkasında dehşet bir ağrı hissiyle uyandım. Yerde yatıyordum. Sırtüstü. İlk gördüğüm şey tavandaki iki uzun floresan oldu. Floresanların yandığını algılayınca önce hastahanenin acil servisindeyim sandım. Gözlerimin bulanıklığı geçince tezgâhın arkasında, camekânın önünde yatıyor olduğumu anladım. Çevremi ağır ağır tümüyle algıladım. Tepemdeki dolabın kapısı kapanmıştı. Üstüme düşen çerçeve yerinde konmuştu. Çerçevede kahverengi-sarı forma giymiş bir takım vardı. Yüzüm, saçlarım, svetşörtüm ıpıslaktı. Döşeme tahtalarının üzerinde yatıyordum.

Üstelik yalnız değildim.

Part time gazeteci, Foto Paris'in sahibi merhum Yıldırım Soğancı'nın çırağı Nuri, tezgâhın öteki ucundan endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Kımıldadığımı görünce rahatladı.

"İyi misin abi?" dedi. Üzerinde bir atlet, altında pijama vardı. Boynundaki zincirin ucunda bir asker künyesi sallanıyordu.

Cevap vermeden önce yerden güç alarak doğruldum. Sırtımı camekânın alt kısmına dayayıp oturunca elimi ağrının en yoğun olduğu bölgeye sürdüm kafamın arkasında. Başımın arkası kuruydu. Elimde kan filan görünmüyordu. Bu iyi haberdi. Tezgâha tutunarak zorlukla kalktım. Bütün bu hareketlerimi hiç kıpırdamadan seyreden Nuri birden hareketlendi.

Belimden sarılıp ayakta durabilmeme yardım etti.

"Gel abi" dedi. "Şöyle otur."

Beni tezgâhın önündeki koltuklardan birine sürükledi. Yıkılır gibi oturdum koltuğa.

"Su ister misin abi?" dedi sonra. "Ben yüzüne döktüm biraz."

Tezgâhın üzerinde duran sürahiyi o zaman gördüm. Elimle işaret ettim. Verdiği sürahiyi ağzıma diktim. Acı bir suydu içindeki ama yine de iyi geldi.

"İyi misin Remzi abi?" dedi Nuri yeniden.

"İyiyim" dedim. Svetşörtümün cebinden bir sigara çıkarıp yaktım. Ellerim titremiyordu.

Elimi kafamın arkasına götürüp yokladım yeniden. Tamam kan yoktu ama şişmeye başlamıştı. Yüzde elli şanssızlığımın bedelini bu kadar ucuz ödemiş olmama sevindim doğrusu.

"İçerde buzdolabı yoktur, değil mi?" dedim.

"Buz mu lazım abi?" dedi Nuri. "Bekle, hemen getiririm Remzi abi."

Açık duran kapıdan fırlayıp çıktı. Ben sigaramdan bir nefes daha çektim. Yavaş yavaş kendimi toparlıyordum Tezgâha tutunarak önünde devrildiğim dolaba yürüdüm. Eğilip açtım.

Zarf uçmuştu. O patırtıda düştü mü acaba diye umutsuzca tezgâhla camekânın altına baktım eğilerek, yoktu. Gazeteleri köşelerinden kaldırıp hızla göz gezdirdim. Hep aynı günlük spor gazetesiydi. Üst bölümde birtakım soğuk algınlığı ilacı kutuları vardı. Kutuların içi boştu.

Dolabın dibinde yerde yirmi santim falan boyunda bibloya benzer bir şey duruyordu. Elindeki topu havaya kaldırmış tutan bir futbolcunun olduğu bronzdan yapılma bir biblo ya da kupa.

Tahtadan bir kaidesi vardı. İşini yarıda bıraktırdığım her kimse, biblonun ucundan tutup tahta kaidesini indirmişti kafama anlaşılan. Nasıl olsa parmak iziyle falan işim olmayacak deyip sağını solunu çevirip baktım. Özel bir olayın anısına olduğunu belirten bir plaket yoktu kaidesinde.

Doğrulduğumda Nuri kapıdan içeri girdi. Pijamasını çıkarmış, gri kadife bir pantolon giymişti. Üstünde sarı çizgili bir gömlek. Elinde içi buzla dolu şeffaf bir plastik torba vardı.

Uzattığı torbayı alıp katladım, kafamın arkasında gezdirmeye başladım. Buzun keskin soğukluğu iyi geldi.

"İyisin değil mi abi?" dedi.

"İyiyim, iyiyim" dedim. Birbirimize bazı açıklamalar yapmanın zamanı gelmişti.

"Sen nereden düştün buraya Hızır gibi?" dedim.

"Gürültüleri duyduk, indim aşağıya" dedi Nuri beni bir kadınla çıplak yakalamış gibi utangaç bir tavırla. "Üst katta otururuz biz. Annem hırsız girdi diye korktu."

Buz torbamı sürtmeye devam ediyordum kafama. "Kimseyi gördün mü?"

"Zaten kaçan herifi görmesem içeri girmezdim, korkardım" dedi Nuri. "Ben indiğimde sokağın başına varmıştı. Ne çaldı herif diye içeri girdim, ışığı yaktım. Sen yatıyordun."

"Nasıl birisiydi, görebildin mi?" dedim.

"Hayır" dedi. "Öyle kaçıyordu ki çanta sağa sola vuruyordu böyle böyle... Omuzundan asılı."

"Beni yerde görünce ne arıyor bu pezevenk burda demez mi?" dedim.

"Demedim Remzi abi" dedi, "aynen dizilerdeki detektifler gibi yatıyordun sen de orda."

"Ne diyorsun lan sen?" dedim. "Ne detektifi?"

Eliyle -oohhoo- hareketi yaptı. Gözlerinin içi gülüyordu.

"Yeme bizi Remzi abi" dedi. "Herkes seni konuşuyordu cenazeden sonra. Özel detektifmişsin sen. Başkan tutmuş seni. Eskiden pilotmuşsun."

THY'den niye atıldığım da konuşuldu mu diye düşündüm ama sormadım. Faş oldu bizim gizlilik dedim içimden. Karasu Tekstil'in Kayseri bayisi olmaktan da aslında çok fazla hoşlanmadığımı itiraf ettim kendi kendime.

"Ne için tutmuş beni başkan, onu da söylediler mi?" diye sordum bıyık altından gülerek.

"Hocayı izliyormuşsun dediler..." Hocayı neden izlemem gerektiğini merak ettim ama sormadım artık. Ayağa kalktım. Başım filan dönmedi. Buz torbasını tezgâhın üzerine bıraktım.

"Sen çoktandır yanında mısın Yıldırım Soğancı'nın?" dedim.

"Nuri?" diye çekingen bir ses duyuldu kapıda. Başörtülü kavruk bir kadının başı uzanmıştı

içeri. Yeşil başörtüsünün ucuyla ağzını kapamıştı.

"Tamam anne, bir şey yok" dedi Nuri. "Merak etme." Kadının kafası kapının yanından kayboldu.

"Altı ay kadar oluyor" dedi Nuri. "Yıldırım abinin başka bir dükkânı vardı aşağıda.

Sahibiyle takıştılar, çıkarttı adam. Biz de bu evi yeni bitirmiştik, dükkân boştu. Seni de yanına alırsa verelim dedi annem."

"Sen askerden yeni gelmiştin" dedim.

"Yeni gelmiştim" dedi. "Elim boştu. Hem temiz bir sanat öğrenirim dedim, hem de..."

"Hem de..." Az bir desteğe ihtiyacı vardı Nuri'nin.

"İşin aslını sorarsan Yıldırım abiye çok fazla güvenmiyorduk. Ölenin ardından konuşulmaz ama, adı çıkmıştı biraz. Ben dükkânda olursam kirayı filan takamaz dedik."

"Yaptı mı bir numara?"

"Yok" dedi Nuri. "Yapmadı. Kirayı, benim haftalığımı filan tamam verdi Allah'ı var.

Başka şeyler vardı ama... Hafif kıllanırdım ben... İster istemez."

Tövbe, tövbe der gibi başını salladı iki yana. Söyleyeceklerini nasıl ifade edeceğini bilmiyor gibi duruyordu.

Devam etsin diye yüzüne baktım.

"Remzi abi..." dedi. "Merhum olmuş gitmiş bir adamın günahını almak istemem ama, bir boklukları vardı Yıldırım abinin galiba."

Bir şey söylemedim. Susmak, birini konuşmaya teşvik etmenin en sağlam yoludur bazen.

"Nasıl tarif etsem bilemiyorum" diye devam etti. "Ama bir tuhaftı Yıldırım abi. Bir şeyleri gizler gibiydi hep. Son zamanlarda geceleri hep dışarda geçiriyordu. Sabahlara kadar. Manita işleri gibi değil ama, yanlış anlama. Başka bir şey... Sonra, biliyorum, banyo edecek iş falan yokken girerdi içeriye, yarım saat bir saat... Ne yaptığını göstermezdi."

Sessiz teşvikimi sürdürdüm.

"Bazı öğlenleri kafayı çektiğinde... 'Görecekler, görecekler paparazzinin Allah'ını' deyip dururdu. Yakında çok parası olacaktı dediğine göre. Karasu'nun bayisi olunca stüdyoyu tümüyle bana bırakacaktı. Ondan bir şey kaçmazdı. Konuşup dururdu. Kafayı çekince çok konuşurdu."

Ekspozisyondaki beleş viskilerden keşke biraz daha çok içseydi benle konuşmadan önce diye düşündüm. "Gazeteyle arası nasıldı?" dedim.

"Hiç" dedi Nuri. "Cumartesi Pazar elinde makine, bütün maçları izlerdi. Akşam gelir burdan uzun uzun yazdırırdı. Maçtan sonraki gün küfrederdi sabah gazeteyi aldığında. 'Ulan bir imza koyun ibneler!' diye bağırırdı." Yıldırım Soğancı'yı taklit etti. '"Yine makaslamışlar!

Yine makaslamışlar!' Ama gazeteciyim diye hava atmaktan hoşlanırdı."

"Dolapta ne vardı?" dedim.

"Bilmem" dedi. "Dolap hep kilitli durur. Anahtarı dükkânın anahtarlarıyla birlikte cebinde taşırdı. Hikmet abiyle hastahaneye gittiğimizde verdiler bana üstündeki öteki şeylerle birlikte.

Cüzdanı falan... Yukarda evde. Bende dükkânın ayrı bir anahtarı var."

"Evi nerde?" dedim. Nuri güldü.

"Evi yoktu ki" dedi. "İçerde bir odası vardı. Orada kalırdı."

"Göster, bir bakalım" dedim.

Nuri arkadaki stüdyoyu gizleyen kadife perdeyi kaldırıp girdi, ardından ben girdim.

Ayaklı bir fotoğraf makinesi, karşısında bir tabure, fon perdesi, iki de şemsiydi ışık vardı stüdyoda. Köşedeki aynanın yanındaki çivide iki kravat

asılıydı. Nuri fon perdesini duvarla birleştiği yerde gergin tutan çıtçıtlardan bir kaçını çözdü, oluşan aralıktan girip arkasına geçti.

Onu izledim.

En çok on beş metrekarelik bir alanda üstünde yatağıyla bir somya, kapısı fermuarla açılan portatif bir elbise dolabı, köşedeki bir masanın üstünde küçük tüp ocağı, iki bardak ve demlikle çay, şeker kutuları duruyordu. Odanın penceresi yoktu. Masanın altında bir bavul vardı. Yatak böyle bir odanın sahibinden beklenmeyecek kadar düzgün yapılmıştı. Sigaramı yerde duran temiz kül tablasında söndürdüm.

Nuri sanki utanarak açıklama yaptı.

"Dün cenazeden dönünce biraz toparladım" dedi. "Bakarsın Mengen'deki dayısı filan gelir, ayıp olur."

"İyi etmişsin" dedim. "Dikkatini çeken bir şey var mıydı?"

"Yatağın altında..." dedi. Utanması artmış gibiydi. "Dergiler vardı... Şey dergiler."

Onu daha çok utandırmamak için şey dergileri ne yap. tığını sormadım. Fermuarı çekip Yıldırım Soğancı'dan kalan elbiselere baktım. Ceplerini karıştırmadım. Bavulu açtım. Boştu.

Burada hüzünlü bir sefaletten başka görecek şey yoktu.

"Tamam" dedim. "Allah rahmet eylesin."

Fon perdesini aşıp stüdyoya, oradan da ön bölmeye geçtik.

"Sağol Nuri" dedim. Sesime biraz otorite katmanın zamanı gelmişti. "Sen dükkâna göz kulak olursun artık. Altı ayda öğrenmişsindir işi. Yarın şu kapıyı yaptır. Mengen'den mirasçılar filan gelirse, ben konuşurum onlarla. Madem merhumun niyeti varmış dükkânı sana devretmeye..."

"Sağol Remzi abi" dedi Nuri.

"Gelen giden olmaz bana kalırsa" dedim.

"Olmaz mı Remzi abi?" dedi.

"Olmaz" dedim. "Sen bir zıpla yukarıya, hastahaneden verdiklerini getir bir bakalım."

Yıldırım abisinin bokluklarını ortaya çıkarmaya azimli bir detektifin genç yardımcısı kılıklı bir heyecanla kapıdan fırladı. O gelene kadar stüdyonun içinde hızla bir kere daha dolandım. Baktığımız yerlerin dışında Yıldırım'ın gizlerini saklayacağı başka bir delik göremedim. Elinde bir naylon torbayla geri geldiğinde beni bıraktığı yerdeydim.

Sesini çıkarmadan torbayı tezgâhın üzerine koydu. Sonra içindekileri teker teker çıkardı.

O koydukça elime alıp hızla inceledim. Büyük teleobjektifti fotoğraf makinesi. Görkemli cinsel organı sonradan kesilmiş bir bereket tanrısının şereflendirdiği bir anahtarlıkta üç anahtar. Yale olanı dükkânın olmalıydı, küçük olanı dolabın. Üçüncüyü Nuri'ye gösterdim, bilmiyorum ifadesiyle omuzlarını silkti. Bir cüzdan. Kredi kartı konulacak yerlerinde yalnızca bir bankanın ATM kartı. Kâğıt para konulan gözünde iyi bir lokantada iyi bir akşam yemeğini karşılayacak kadar para. Gözlerin birinde kaplaması eskimiş bir nüfus cüzdanı. Gazetedeki fotoğrafın aynısı, çok daha genç bir Yıldırım Soğancı, Zonguldak'ta doğmuş. Başka bir gözde katlanmış bir gazete kesiği. "Şampiyon belli oldu" başlıklı küçük bir haber. Yine imzasız.

Fotoğraf yok. Sigara, çakmak. Katlanmış iki kâğıt mendil. Bozuk para. Fotoğraf filmi kutularından çıkan siyah plastik silindir muhafaza, içi boş. Anahtarlıktaki üçüncü anahtarı hızla çıkarıp cebime attım. Bilgisayar oyunlarında karşınıza çıkan anahtarları toplamamak enayilikti. Her biri bir kapıyı açardı mutlaka.

Başımı sallayınca yeniden torbaya doldurdu hepsini Nuri. Cep telefonu hastahanede filan bir ara kaynayıp gitmişti anlaşılan.

"Makineye baktın mı?" dedim. "Film duruyor mu?"

Bakmak aklına gelmemişti anlaşılan. Torbayı açıp makineyi eline aldı. Sağma soluna baktı.

"Duruyor" dedi. "Çıkar" dedim.

"Ama hiç çekmemiş Remzi abi" dedi Nuri. "Numaratör birde duruyor."

Başka bir şey çekmek için saklıyordu filmi demek ki dedim kendi kendime.

Gidip kafam henüz bulanıkken beni oturttuğu koltuğa oturdum. Bacak bacak üstüne atıp bir sigara daha yaktım. Nuri karşımda ayakta bekliyordu.

"Teşekkür ederim Nuri" dedim. "Çok yardımcı oldun. Torba sende kalsın. İçinde bir şey yok ama bakarsın sorarlar. Anneni de korkuttuk biraz, kusura bakmasın."

Cüzdanımdan bir kartvizit çıkardım, yanma tedavüldeki kâğıt paraların en yüksek değerlisinden beş tane ekleyip verdim. "Bir şey olursa beni ara, hallederiz. Gözünü de açık tut bir şey bulursan, bir şey duyarsan Yıldırım'ın işleriyle ilgili hemen ara. Ben seni görürüm yine."

"Tamam Remzi abi" dedi. Gözleri parlamıştı. Sonra aklına bir şey geldi.

"Yine gelirlerse Remzi abi?" dedi.

Kafamdaki şişin bana öğrettiği dersi tekrarladım.

"Artık gelmezler" dedim. "Orası kesin."

Bölüm 2.12

Kafamdaki şişi yoklaya yoklaya otomobilime kadar yürüdüm. Huri'ye çaktırmamıştım ama bayağı sarsılmıştım ense kökümün biraz yukarısına yediğim darbeden. Eve koşup küvetin içinde uzun uzun yatmak istiyordum. Gecenin karanlığında kimse beni takip etmedi.

Otomobilim neredeyse eve beni kendi kendine götürdü.

Ev aynen bıraktığım gibiydi. Telesekreterde mesaj yoktu. Kendimi banyoya atmak için soyunmaya fermuarlı svetşörtümden yeni başlamıştım ki, kapı çaldı. Açtım.

Apartmanın yöneticisiydi kapıma gelen. Ayağında terlikleri vardı.

"Rahatsız etmiyorum umarım" dedi. "Yok canım" dedim.

Çok iyi tanımazdım ama oturduğum apartmanın yıllardır değişmez yöneticisiydi. Bir tür emekli askerdi ama ne rütbesini, ne sınıfını

biliyordum. Aidat ödemelerinde kapısını çalardım, arasıra merdivenlerde karşılaşır, selamlaşırdık.

"Bir derdim var" dedi kapıda. "Yardımınıza ihtiyacım var acele."

"Girsenize içeri" dedim. Girdi. Salonun ışığını yaktım.

"Geldiğinizi duyunca geç olmadan uğrayayım dedim" dedi. "Böyle damdan düşer gibi ama derdim büyük. Uç aylık yakıt parasının çeki uçtu gitti."

"Sakin olun canım, bulunur" dedim. "Ben bir kahve yapayım." Mutfağa gidip su ısıtıcısının düğmesine bastım.

Oturmamıştı, ayakta dolanıyordu salonun içinde, ısınana kadar kendimi toparlamak için mutfakta fırının saatini yeniden ayarlamakla oyalandım. Sonra elimde kahvelerle irer girdim.

"Teşekkür ederim" dedi kahvemi elimden alıp. Koltuğa birine oturdu. Sehpam olmadığı

için önüne süremedim, kahve fincanını elinde tutuyordu.

"Nasıl kayboldu şu sizin çek?" dedim karşısına oturup. "Tuhaf bir iş, içinden çıkamadım" dedi. "Anlatın" dedim. Kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu akşam apartman toplantısı yaptık bizim evde" dedi. "Biraz önce bitti. Duyuruyu panoya asmıştım, ama siz gelemediniz her zamanki gibi."

Gülümsedim, kahvemden bir yudum da ben aldım konuşmadan.

"Zaten pek kimse gelmez" dedi. "Benimle birlikte dört kişiydik. Emel hanım, TIRcı, Muzaffer Bey ve ben. Konuşacağımız bir iki şey vardı. Hesaplara falan baktık. Zaten herkes gelmeye kalkınca kargaşa çıkıyor. Memnunum az insan geldiğine. Neyse, hesaplara bakarken gözleriyle görsünler diye yakıt satın aldığım şirkete yazdığım çeki de gösterdim. Yarın verecektim heriflere. Kışın yakıtını şimdiden koyalım depoya demiştim. Kâra geçeriz.

Eskiden o paraya daire alınırdı. H unutmam ben bu bizim daireyi...Her neyse. Çek hamilineydi.

Bir sigara yaktım. Misafirime de önerdim, istemedi. Gözü yerde devam etti.

"Çeke bakıp üstündeki rakamı filan hesap yaptığım kâğıda not ettikten sonra onu çekmeceye koydum. Ortalıkta durmasın diye. Toplantı yaptığımız oturma odasında bir korno dinim var benim, apartmanın evrakını orada saklarım. Ağzın kadar evrak dolu. Herkesin gözünün önünde çeki üst çekmeceye, diğer kâğıtların üstüne koydum. Sonra toplantı devam derken elektrik kesildi. Şarjlı lambayı almak için dışarı fırladım- Millet ayaklandı bu arada.

Sanki İstanbul'a hava hücumu düzenlenmiş gibi bir kargaşa. Sonra biraz daha oturduk lambanın ışığında, derken elektrik geldi. Bir on, on beş dakika sonra da toplantı bitti, millet dağıldı."

Anlatırken kahvesinden küçük küçük yudumlar almayı ihmal etmemişti.

"Herkes gidince âdetimdir, evrakı bildiğim gibi düzenli yerleştireyim diye çekmeceyi açtım yeniden. Bir baktım... Çek yok koyduğum yerde."

"Biri çeke kalk gidelim demiş" dedim.

"Maalesef dedi asker emeklisi apartman yöneticimiz. "Kalk gidelim demiş gerçekten.

Gözlerime inanamadım."

"Canım, üzülmeyin" dedim. "Çeki yarın iptal ettirirsiniz bankadan."

"Onu ben de biliyorum" dedi. "O kolay. Ama kim tenezzül etti böyle bir işe? Orası

mühim. Üçü de düzgün insanlar, insan beklemez. Apartmanda hem böyle bir işe kalkışacak kadar cesur, hem de aslında hiçbir işine yaramayacağını bilmeyecek kadar enayi biri varsa kim olduğunu bilmem gerek. İnsan kapılarını çalıp 'siz mi aldınız benim çeki?' diye soramaz ya!"

"Soramaz" dedim.

"Kıyamet kopar sorarsam" dedi.

"Kopar" dedim, başımı salladım. Başım hâlâ ağrıyordu ince ince.

"İşin içinden çıkamayınca size geldim" dedi apartman yöneticisi. "Sizin işiniz bu işler.

Kim aldı çekimi? Çekim kimde?"

"Herhalde elektrik kesilince almış olmalı birisi" dedim. "Karanlıkta, diğerleri görmeden.

Kimin ne yaptığını hiç hatırlamıyor musunuz?"

"Valla ışıklar ilk söndüğünde pencereye koştuk" dedi yönetici. "Her tarafta kesildi mi diye. Yanımda Emel Hanım vardı. Perdeleri çekip baktık. Geneldi kesinti. Her yer karanlıktı.

Sonra lambayı almaya çıktığımda TIRcı geldi yanıma mum var mı falan diye sordu telaşla.

Muzaffer Bey'se karanlıkta Emel Hanım'a çarptığı için özür dileyip durdu. Sanki, hani bir yerlerine dokunmuş gibi istemeden. Yüzü kızarmıştı valla."

"Ne kadar sürdü karanlık?" dedim.

"Olsa olsa on dakika" dedi emekli asker yönetici. "Ama hep karanlıkta oturmadık. Ben lambayı bir iki dakika sonra getirdim. Lambanın ışığında oturduk."

"Ne olduysa o iki dakika içinde olmuş" dedim. "Evet" dedi yönetici. "Ama kim?" Kamu görevlisi detektiflerin soracağı soruyu sordum. "En çok kimden şüpheleniyorsunuz?"

Çok can sıkıcı bir soruyla karşılaşmış gibi dudaklarını büzdü.

"Hiç birine kondurmam" dedi. "Emel Hanım biraz çaçarondur, apartmanın her işine karışır bilip bilmeden ama böyle bir şey beklemem. TIRcı zengindir, bizim çekin üstündeki rakam dişinin kovuğuna gitmez. Muzaffer Bey... mümkün değil. Adam kırk yıllık hâkim. Ondan kuşkulanacağıma kendimde kuşkulanırım."

Komşu komşuya yardım gerekir. Hiç bir işe yaramayacağını bile bile, kalktım içerden kâğıtla kalem getirdim, toplantı sırasında oturma yerlerinin küçük bir krokisini yaptık birlikte.

Sonra iki dakikalık karanlık süresince muhtemel hareket yollarının izini çizdik krokinin üstüne. Çekin konduğu komodinle aralarındaki hareket ilişkilerini değerlendirdik. Hiçbir sonuç elde edemedik tabi. Sonra asker emeklisi apartman yöneticisi konuğumun hafızasını zorlayarak o karanlık iki dakika içinde herkesin ne yaptığını bir kez daha gözden geçirdik. Bu da bir işe yaramadı. Umutsuzluktan mı ne, başım daha çok ağrımaya başlamıştı. "Polise mi gitseniz?" dedim.

"Hayatta olmaz" dedi. "Bütün apartmana rezil oluruz. Yapacağımız tek şey çeki alanı bulmak. Sonra ben tek başıma dayanacağım kapısına. 'Şaka tamam, epeyce güldük, çeki ver artık' diyeceğim. Kendisinin de biraz gülmesine izin vereceğim. Ama her kimse ne apartman toplantısına gelebilir artık, ne de yüzüne bakarım bundan sonra."

"Üstelik bunu bu akşam yapmalısınız..." dedim.

"Bu akşam yapmalıyım" dedi. "Yarın sabaha kalırsa gidip çeki iptal ettirmem gerek. O kadar paranın riskini alamam."

Başım giderek daha çok ağrımaya başladı. Kendimi köpüklü suların içinde küvette yatarken görüyordum.

Apartman yöneticimiz ayağa kalktı.

"Sen detektif değil misin kardeşim?" diye patladı. Ama yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Kullan gri hücrelerini, bul çekimi alanı, her kimse... Ne biçim detektifsin sen?"

"Bu iş daha çok Jane Marple'lık dedim. O olsa yarın bütün gün apartmandaki dedikoduları toplar, akşama kulağınıza fısıldardı çeki kimin aldığını. Posta kutularını kimin karıştırdığı, Cine 5 dergilerini kimin arakladığı, dış kapının önüne pizza kutularını kimin attığı bilgisiyle birlikte."

Birlikte güldük. Apartman yöneticisi emekli asker söylediklerinden utanmış gibi pencereden dışarı bakmaya başladığında ben de ciddileştim. Senin vakaları çözme yöntemin ne diye sordum kendi kendime. Bulaştığım işlerin hiçbiri kapalı bir apartman toplantısında, ışıkların kesildiği iki dakika içinde olan bitenleri çözmeye benzemiyordu. Benim işim çoğunlukla sokaklardaydı. Sokaklar ve sokakların kapalı mekânlara taşınmış biçimi

olan odalarda, salonlarda. Kötü adamlar ve kötü olmaya çok yaklaşmış kişilerle karşılaşıyordum hep. Bu işte çuvallamam doğaldı.

Sonra, çok önceleri bir çalışma sırasında hocamın söylediği bir şeyi hatırladım.

"Çatışmanın ana noktasını boşvermeliyiz... Rakip bileğimizden mi tuttu, şimdi onun en zayıf yeri orasıdır. Bırakalım tutsun. Bizim yapacak başka işlerimiz var."

"Sayın yönetici" dedim adama. "Oturun karşıma."

Hiç sesini çıkarmadan oturdu karşıma. Gözleri bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Sizin oturma odasında dört kişi miydiniz?" dedim dünyanın en önemli sorusunu sorarmışçasına.

"Dört kişiydik" dedi.

"Siz" dedim, "herhangi bir nedenle bu çeki yok edip komşuların üstüne atmaya niyetli değilsiniz?"

"Haşa!" dedi. "Estağfurullah! Allah göstermesin!"

"Ötekilerin hiç birinden kuşkulanmıyorsunuz."

"Allah var kuşkulanmıyorum."

"Çeki komodine koydunuz ama."

Başını salladı.

"En üst çekmeceye koydunuz."

"En üst çekmeceye koydum."

"Sonra bakınca göremediniz."

"Göremedim."

"Bana geldiniz."

Yeniden başını salladı. Geldiğine pişman olmuşsa da belli etmemeye çalışıyordu artık.

"Tamam" dedim, "her şey ortada." "Ortada olan ne?" dedi.

"Şimdi" dedim, "birlikte sizin eve gideceğiz aşağıya. Vaka yerini bir de ben kendi gözlerimle göreceğim. Gri hücrelerimle gördüklerimle aynı şeyleri görürsem, çekiniz yarın sabahtan önce komodinin çekmecesine geri dönecek."

"Valla iyi" dedi apartman yöneticisi eski asker komşum.

"İnelim."

Birlikte iki kat aşağıya indik. Yönetici kapının zilini çaldı. Kansı kapıyı açıp hoşgeldiniz falan demeden içerlerde bir yere kaç"

"Şöyle buyrun" dedi yönetici. Peşinden daha evlendiklerinde karısının çeyiz olarak getirdiği eski takımlarla dolu küçük bir odaya girdim. Meşhur komodin bir zamanlar ait olduğu yatak odasından kovulmanın hüznüyle köşede duruyordu. Odanın ortasında dikildim.

Işıkların söndüğü an herkesin nerede oturduğunu gözlerimin önüne getirmek istiyormuş gibi etrafa baktım hiç konuşmadan. Sonra gidip pencerenin perdelerini aralayıp dışarı baktım. Geri döndüm. Birilerinin odanın içinde yer değiştirmelerini taklit ediyor gibi oradan oraya yürüdüm. Yönetici gördüklerine inanmak istemiyormuş gibi beni izliyordu.

"Şimdi" dedim, "olayın olduğu anki durumu yeniden canlandıracağız. Işık sönmeden önce siz buradaydınız..."

Yukarda çizdiğimiz krokiden hatırladığım kadarıyla oturduğu yeri gösterdim. Hemen gidip oturdu.

"Şimdi ben işaret verince ışığı söndü kabul edip dışarı çıkın. Elektrikler kesildiğinde ne yaptıysanız aynısını yapın. Ne bir eksik, ne bir fazla."

Artık söyleyecek bir şey bulamadığı için başını salladı. Odanın tümünü görmek istermiş gibi sırtımı duvara yasladım.

"Bir.. İki.. Üç..." dedim, parmaklarımı şaklattım. "Şimdi."

Ev sahibim askeri lisede tiyatro kolunda üstün başarılar elde ettiyse hiç şaşmam. "Şimdi"

dememle yüzünde büyük bir hayret ve "bak şu aksiliğe" ifadesi belirdi. Karanlıkta başkalarına çarpmamak için ellerini görme özürlüler gibi önüne

uzatarak pencereye ilerledi. Pencereye kendinden önce varmış olan Emel Hanım'a çarptığı için özür diledi pantomimciler gibi.

Perdenin kıyısından dışarı baktı. Sonra yine görme özürlüler gibi elleri önde kapıya yöneldi.

Çıkmadan önce kapıya en yakın koltuğa çarpmayı ihmal etmedi.

O çıkınca ben komodine yöneldim.

Çeki olduğu yerden aldım, olması gereken yere koydum.

Doğrulduğumda en yeni müşterim emekli asker yönetici kapıdaydı. Elinde altta iki küçük floresan lambası, üstte kırmızı flaşörü olan bir portatif lamba tutuyordu. Üstelik yanıyordu lamba.

"Apartmanın namusu kurtuldu" dedim. "Bana bir kahve borcunuz var."

"Nasıl yani?" dedi.

"Çeki yarın yakıtçılara verebilirsiniz." dedim. "Hadi bana müsaade."

"Allah Allah" dedi, "Allah Allah." Komodinin çekmecesine saldırdı. O çeki eline alıp şaşkınlıkla bana bakarken ben kapıyı açıp ayakkabılarımı giymiştim bile.

"İyi geceler" dedim kapıyı çekerken. Arkamdan teşekkür ettiyse de duymadım.

Eve girer girmez bir Aspirin içtim. Yarım kalan soyunmamı tamamlayıp kendimi küvete attım. Attım dediysem önce bekledim pencereden bakarak dolmasını. Suyun içine dinlendirici olduğu iddia edilen ıvır zıvır tozlardan attım. Kapı, telefon çalarsa duymayayım diye banyonun kapısını kapamıştım. Kayıp çekin esrarını çözen muzaffer detektif olarak yarım saat yattım sıcak suyun içinde.

Çıktığımda iyice acıktığımı hissettim. Hazır pizzaya karşı bir nefret doğmuştu içimde, telefonla kıymalı pide istedim. Yumurtasız. Aysu Samancı'nın ortaya çıkıp çıkmadığını merak ediyordum ama bu saatte kime sorabilirdim. Bibloyu kafam; indirenin kim olduğunu merak etsem ne olurdu.

Kıymalı pideden önce bir kahve içsem mi acaba diye düşünürken telefon çaldı. Üçüncü kez çaldırmadan koşup açtım.

Reklamcı arkadaşımın heyecanlı sesini tanıdım hemen.

"Gördün mü?" dedi yalnızca. "Neyi?" dedim.

"Televizyon izlemiyor musun?" dedi. "Hayır" dedim.

"Hemen aç!" dedi. "İzle, sonra konuşuruz." Kanalın adını söyledi.

Telefonu daha kaparken gözlerimle uzaktan kumandayı aramaya başlamıştım. Bulup söylediği kanalın düğmesine bastım. Gecenin son haber bülteni uzun süren ve özellikle kanlı olayları tekrar tekrar vermesiyle ünlü bir kanaldı söylediği. Açar açmaz bir vesikalık fotoğraf daha gördüm.

Karasu Güneşspor'un yedi numarası, rüzgârın oğlu solaçık Muharrem'in vesikalık fotoğrafını...

Ardından polis, gazeteci ve ambulans görevlilerinin arasından ancak görebildiğim kapısı açık bir taksi. Sürücünün koltuğu, koltuğun altı ve direksiyon kıpkırmızıydı. Sürekli hareket eden, ilerleyen, gerileyen, titreyen kameranın gösterebildiği kadarıyla inanılmaz bir kan gölüne dönüşmüştü taksinin içi. Kamera ara sıra eli telsizli polisler gösteriyordu taksinin içine bakan. Sonra bir kaç başka taksi. Bağırıp çağıran, ağlayan taksiciler. Hızla çekip giden bir ambulans. Bir polisin üzerine damlamasın diye biraz uzaktan tutarak kameralara gösterdiği kanlı bir çift kramponlu futbol ayakkabısı. Yeniden vesikalık fotoğraf. Yeniden kanlı direksiyon.

Televizyonun sesinin kısık olduğunu neden sonra algıladım. Açtım. Aynı görüntüler birbiri ardından gelirken spiker "vahşice işlenen bu son taksici cinayetinden sonra meslektaşları şoka girdi..." diye devam ediyordu lafına. Olayın nasıl insanlık dışı olduğunu vurguladığı cümlelerin arasına sıkıştırılan somut bilgilerden anlayabildiğimiz kadarıyla Muharrem Serdarlı adındaki taksi şoförü bu gece saat dokuz sularında taksisinin içinde ölü olarak bulunmuştu. Maslak'tan İstinye'ye inen yolda, İstanbul Menkul Kıymetler Borsası'nın girişinin biraz ilerisinde yolun kenarındaki taksiyi, bir müşterisini bırakmaktan dönen aynı durağın şoförlerinden biri bulmuştu. Plakasından tanıdığı taksiyi yolun kenarında gören meslektaşı kontrol etmek için durmuş ve feci manzarayla karşılaşmıştı. Muharrem Serdarlı

boğazı kesilerek öldürülmüştü. Olay yerine hızla intikal eden polis, talihsiz taksi şoförünün ölmeden önce büyük miktarda kan kaybettiğini tespit etmiş ve araştırmalarına başlamıştı.

Muharrem Serdarlı'nın topladığı hasılatını içine koyduğu küçük çanta katil ya da katiller tarafından alınmıştı. Vahşi olayı öğrenen diğer meslektaşları da olay yerine gelmiş, meslektaşları arasında efendiliği kadar futbolculuğuyla da tanınan Muharrem için göz yaşı dökmüşlerdi. Muharrem Serdarlı aynı zamanda üçüncü ligin yeni takımlarından Karasu Güneşspor'un en önemli oyuncularından biriydi.

Bu son cümleye önce yeniden Muharrem Serdarlı'nın ehliyetinden alındığını sandığım vesikalık fotoğrafı, sonra bir polis memurunun bağlarından tutarak gösterdiği kanlı futbol ayakkabıları eşlik ediyordu. Sonra yeniden taksi, kanlı direksiyon, kanlı şoför koltuğu, bağrışıp ağlayan taksici arkadaşları.

Haber dönüp dolaşıp hep aynı şeyleri söylemek ve göstermekte ısrar etmeye başladığında diğer kanallara da baktım hızla. Ama oralarda hayat başka biçimlerde sürüp gidiyordu. Tekrar haberi aldığım ilk kanala döndüğümde, orada da başka bir haberin başladığını, adliye koridorlarında sözkonusu olan bir aile kavgasının baştan sona gösterildiğini gördüm.

Birden televizyonun önünde hâlâ ayakta dikiliyor olduğumu farkettim. Sesi kısıp oturdum, bir sigara yaktım.

Esma Sultan Yalısı'nın bahçesinde kiminle iki satır konuşsam ölüp gidiyordu. Tanrı reklamcı arkadaşımı korusun diye düşünürken telefon çaldı.

Tanrı'nın korumasını istediğim adamdı telefondaki. "Şimdi gördün mü?" dedi. "Gördüm." dedim. "Ne feci!" dedi. "Çok!" dedim.

"Ne oluyor bunlara böyle ölüp ölüp gidiyorlar" dedi. "Ne acayip tesadüf."

"Çok da tesadüf değil hani" dedim.

"Para için değil mi yani?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Çok emin değilim" dedim.

"Ya ne peki?" dedi.

Ona ne havai fişekler arasında duyduğum tabanca seslerinden, ne ortalıktan kaybolan Aysu Samancı'dan, ne siyah Şahin'den, ne de kafamda patlayan futbolcu biblosundan söz etmek işime gelmedi.

"Bu taksici oğlanı tanıyor muydun sen?" dedim bütün bunların yerine.

"Karasu Güneşspor üçüncü lige çıktığında kutlamak için yapılan toplantıda görmüştüm" dedi. "Çok dikkat çekici biri değildi."

"Çalıştığı durağın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dilek Hanım'ın evinin yakınlarında bir yerde yanılmıyorsam" dedi reklamcı arkadaşım.

"Bir iki kere sabah toplantılarına o getirmişti ajansa. Bizim oralarda park yeri bulunmuyor diye arabasını almazdı haspam."

Şu yürüyerek dönerken gördüğüm durak dedim kendi kendime.

"İlhan Bey'le konuştun mu?" diye sordum sonra. "Ya da Kayahan Bey'le?"

"Hayır" dedi reklamcı arkadaşım. "Önce seni m haberi görünce. Şimdi onları da arayıp bir başsağlığı dilemem gerekir herhalde."

"Tamam o zaman" dedim. "Benim de çıkmam gerekiyor." "Konuşuruz" dedi, kapadı

telefonu.

Ahizeyi yerine koyunca, günün ikinci başsağlığı ziyareti için ruhumu hazırlamaya çalıştım. Derin nefesler alarak giyindim. Deri montumu sırtıma geçirdim. Evin ışıklarını açık bırakarak çıktım.

Otomobilime tam oturmuştum ki, iki sokak ötedeki kebabçının çırağının omzuna kaldırdığı kocaman tepsiyle sallana sallana apartmanın kapısına doğru yürüdüğünü gördüm.

Kontağı çevirirken omuzlarımı silktim. Sanıyorum adresi yanlış yazmıştı telefonun başında oturan patronu pide siparişini alırken.

Bölüm 2.13

Bebek'ten Hisar'a doğru ilerlerken bugün bir kaç saat önce Bebekli taksici Sadri'yle gittiğimiz yollan bu kez kendi otomobilimde aldığım şu anda hissettiklerime dejâvu denilip denilmeyeceğini düşünüyordum. Dilek Aytar'ın evinin yakınında on tane taksi durağı olmamalıydı. Olsa bile taksici cinayetlerinin sonuncusuna kurban gitmiş bir taksicinin olduğu birden fazla taksi durağı yoktu muhakkak. Ateş düştüğü yeri yakardı ve ben ateşin düştüğü yerleri bulmakta yoğun bir tecrübe kazanıyordum giderek.

Yeniköy'deki ışıklardan sola döndükten sonra dar yolda çevreme dikkatle bakarak sürdüm otomobilimi. Biraz ilerledim ve televizyonun son haberlerini izlememiş birisinin bile olağanüstülüğü apaçık farkedeceği bir biçimde hareketlenmiş taksi durağını gördüm. Durağın kapasitesinin belki dört kat üstünde taksi, kurallara uygun biçimde park edip etmediklerine aldırmadan doluşmuşlardı tepesinde ışıklı pleksiglasla Keyif Taksi yazan küçük kulübenin çevresine. Floresan lambalarla aydınlanmış kulübenin içi yüzleri asık sigara içen adamlarla doluydu. İçeri sığmayanlar dışarda, kimi çömelmiş kimi ayakta duruyorlardı. Ortalıkta bir isyan ve hüzün vardı yoldan geçen herkese yansıyan. Otomobilime park yeri bulana kadar bir miktar ilerledim.

Geriye, taksi durağına doğru yürürken benim de yüzüm asılmıştı ister istemez. Bir sigara da ben yaktım. Kalabalığa doğru ağır ağır yaklaştım. Sırtını kulübenin duvarına yaslamış biri hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İki kişi yanına çömelmiş, sessizce duruyorlardı. Elleri hıçkıra hıçkıra ağlayan arkadaşlarının omuzundaydı. Kulübenin açık kapısından başımı uzattım.

"Başınız sağ olsun arkadaşlar" dedim.

"Sağol" dediler karmakarışık bir biçimde. Bana şöyle bir bakıp kendi öfke ve hüzünlerine gömüldüler yeniden.

Durağın telefonu çaldı sonra.

Telefonun hemen yanında oturan pala bıyıklı açtı. Ben hâlâ kapının yanında duruyordum.

Dışardaki adamın hıçkırıklarını duyuyordum.

Pala bıyıklı "Evet... evet..." dedi telefona. "Sağolun, sağ-olun."

"Yarın" dedi sonra. "Burada, caddedeki benzin istasyonunda toplanacağız." Biraz dinledi.

"Evet" diye devam etti. "Arkadaşlar valiye de çıkacaklar." Biraz daha dinledi karşıdakini, sonra yanıtladı. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi tabii. Protestodan sonra birlikte cenazeye katılacağız."

Dışardakilerin en sakin görünenine sokuldum. "Nasıl olmuş?" dedim alçak bir sesle.

"Orospu çocuğu burdan buraya kesmiş boğazını" dedi adam, nereden nereye kesildiğini elleriyle göstererek. "Almış parayı gitmiş."

"Orospu çocuğu" dedim ben de.

"Orospu çocuğu ki ne orospu çocuğu" dedi adam tekrar.

"Müşteriye mi gitmişti?" dedim ben adama.

Çömeldiği yerde ağlayan adam hıçkırıklarına ara vererek lafa girdi.

"Gitmeyecekti garibim, gitmeyecekti..." dedi. Kelimeler zor çıkıyordu ağzından. Ben de karşısına çömeldim.

"Sırasını verdi iki kere. Morali mi bozuktu ne? Surda ilerde Onur Apartmanı var" dedi.

Bir süre kendini tutmaya çalışarak sustu. "Oradan çağırınca gitti sonunda. Hatta ben haber verdim onu çağırıyorlar diye." Ağlaması daha şiddetlendi.

Onur Apartmanı mı? Şu bir kaç saat önce girişinde dikilip illerin üzerinde yazılı isimlere baktığım Onur Apartmanı mı?

Ben tesadüflere inanmam dedim kendi kendime. İnanmak istesem bile inanamam. Hiçbir şeyin tesadüf olamadığını hayat gösterir bana nasıl olsa.

Ağlayan adam hıçkırıklarının arasına sıkıştırdığı kesik kesik cümlelerle konuşmaya devam etti.

"Kendisine..." dedi gözyaşları arasında, "yeni ayakkabı almıştı.•• Gösterdi bana... Gıcır gıcır kramponlar... Bir maç bile giyemedi garibim..."

Son kelimelerinde sesi azaldı, hıçkırıklar yükseldi yeniden.

Yanına çömelmiş olanlar bir kez daha omuzuna küçük küçük vurarak teselli etmeye çalıştılar adamı. Çıtları çıkmıyordu ama.

İçerdeki telefon bir kez daha çaldı. Pala bıyıklı açtı yine. "Bugün çalışmıyoruz" dedi biraz dinledikten sonra.

"Çalışmıyoruz efendim" dedi yeniden. "Bugün bu duraktaki hiç bir arkadaşımız çalışmıyor. Acımız var."

Karşıdaki ikna olmamıştı anlaşılan. Pala bıyıklının sabrı taştı.

"Laf anlamaz mısın kardeşim!" dedi öfkeyle. "Git nereden bulursan bul taksini." Çat diye kapadı telefonu.

Yanında oturanların onaylayan baş hareketleri daha sona ermemişti ki, yeniden çaldı telefon. Pala bıyıklı yanındakine "sen bak şu telefona" hareketi yaptıktan sonra dışarı attı kendini. Sigara aranır gibi ellerini cebine attı. Kendi sigaramdan ikram ettim hemen.

"Sağol" dedi, cebinden çıkardığı kibritle sigarasını yakarken. Sonra yüzüme baktı.

"Hangi duraktansın sen?" dedi.

"Karşıdan" dedim. Bir daha baktı yüzüme.

"Sende taksici suratı yok" dedi sonra. Dik dik baktı gözlerime.

"Memurum aslında" dedim, "geceleri çıkarım bazen işe."

Gözleri yumuşamadı.

"Sen buradan ufak ufak uza istersen" dedi. "Burda göreceğin bir şey yok. Arkadaşlar zaten bozuk çalıyor. Söyle müdürlerine yarın zorluk çıkarmasınlar bize."

Pala bıyıklıya polis olmadığımı söylemek istemedim. bir sürü tuhaf açıklama yapmam gerekecekti. Elimle omuzuna dokundum.

"Asabını bozma" dedim. "Bulunur orospu çocuğu nasıl olsa."

"Sen de gece işe çıktığında dikkat et" dedi bana. Bu gözleri hafifçe gülüyordu.

Taksi durağının içinde ve önünde duranlara bir kez daha baktım ve dönerek Onur Apartmanı'na doğru yürümeye başladım. Hayatta tesadüflere yer olup olmadığını bir kez daha sınamak niyetindeydim. Apartmana yaklaşırken dışardan inceledim bir yandan. Işıklı pencerelerle karanlık pencereler neredeyse eşitti. Apartmanın girişine geldiğimde bir kez daha baktım zillerin yanındaki isimlere. Dilek Aytar'ın ismi sanki parıldıyordu diğerlerinden ayrılan bir biçimde.

Diğerlerinden ayrılan bir biçimde sanki parıldayan ismin bulunduğu zile bastım. Üç beş saniye bekledim. Ne kapının otomatiğinden ses geldi, ne de zillerin hemen altındaki haberleşme hoparlöründen. Bir kere daha bastım. Bu kez uzun. Yine herhangi bir ses gelmedi.

"Bu saatte uyuyor olamaz ama hadi bir daha deneyelim' dedim kendi kendime ve bu kez çok daha uzun tuttum parmağımı butonda. Ses gelmedi.

Sonra tutup en üstteki zile bastım. Kimseyi öfkelendirmeyecek bir kısalıkta.

"Kim ooo?" diye bir erkek sesi geldi haberleşme hoparlöründen.

"Şu taksi durağındanım" dedim. "Bir şey soracaktım."

"Haaa..." dedi anlayışlı bir ses. Kapının otomatiğinden çat diye bir ses çıktı.

İçeriye girdim. Merdivenin ışıklarını yakan düğmeyi buldum. Girişin hemen yanında camlı çerçeveli bir duyuru panosu vardı. Panonun üzerindeki listeden Dilek Aytar'ın apartman aidatını en azından Nisan ayında geciktirmediğini gördüm. Beş numarada oturuyordu.

Merdivenlerden hızlı hızlı çıktım. İki kat yukarda, beş numaranın kapısında metal bir plakada yazılıydı adı. Yerdeki paspasın üzerinde "Welcome" yazıyordu. Çıkmaya devam ettim. Son katta hafifçe aralanmış

bir kapının arkasında atletli bir adam benim merdivenleri bitirmemi bekliyordu. Elinde yanan bir sigara vardı. Ben yaklaşınca kapıyı biraz daha araladı. Tam açmadı ama.

"Rahatsız ettim" dedim adama. "Hııı" diyerek başını salladı.

"Bu akşam bizim duraktan taksi çağırdınız mı telefonla?" dedim.

"Hayır" dedi.

"Bu apartmanın yöneticisi kaç numarada oturuyor?" dedim.

"Yönetici benim" dedi.

"Şansım varmış demek" dedim. "Bana yardım eder misiniz? Evlerin zillerine basıp onlara da soracağım. Benimle gelir misiniz? Akşam akşam şey olmasın."

"Bir dakika bekle" dedi adam. İçeri çekilip kapıyı kapadı. Hafif bel esnetme ve soluk alma numaralarıyla bekledim kapıda. Adam çıktığında üzerinde bir gömlek vardı. Sigarasını söndürmüştü.

"Başınız sağolsun" dedi bana, karşı kapıya attığımız adımlar arasında.

Teşekkür ettim. Karşı kapının önünde bekledim zile adam bassın diye. Bir adım arkasında duruyordum.

Adam zile bastı. Kapıdan bir adım geri çekildi. Ben de. Kapıyı otuzbeş yaşlarında bir kadın açtı. Suratı aksiydi ve hemen öğrendik o gün hiç taksi çağırmadıklarını.

Bir kat aşağıya indik. Altı numarada kapıyı açan adamla, bana yardım eden yönetici son taksici cinayeti üzerine biraz konuştular ayaküstü. Ama diş hekimi olan Muzaffer beyin de taksiye ihtiyacı olmadığını öğrendik o akşam.

Dilek Aytar'ın kapısında zile basmasını engellemedim. Kapı açılmayınca hiç yorum yapmadan aşağıya yöneldi benimki. Peşinden ben de indim.

Dört numarada da kimse yoktu.

"Gül teyze taksiye maksiye binmez ama bir soralım" dedi adam üç numaraya doğru yürürken.

Zile basar basmaz açıldı kapı. Neredeyse seksen yaşında bir kadın açtı. Beyaz saçlarını sıkıca örgü yapmıştı. Dallı güllü bir elbise vardı üzerinde. Gergin yüzü yanımdaki yöneticiyi görünce rahatladı.

"Gül teyze, taksi çağırdın mı bu akşam hiç?" dedi benim adam, sesinde hafif bir dalga geçme tınlamasıyla.

"Yooo" dedi kadın. "Nerem binecek benim taksiye. Hayrola? Neden soruyorsunuz?"

"Arkadaş taksi durağından da, soruyorlar apartmanda herkese" dedi yönetici. Bu açıklamayı yeterli bularak bir alt kata giden merdivenlerden inmeye başladı. Peşinden iniyordum ki, ihtiyar kadının sesi beni durdurdu.

"Beş numaradaki kadın taksi çağırdı bu akşam" dedi ardımdan Gül hanım.

Döndüm.

"Emin misiniz?" dedim.

"Tabi eminim yavrum" dedi Gül Hanım. "Yaşıma bakıp bunadı sanma."

"Estağfurullah" dedim.

"Hem de Keyif Taksi'nin arabalarından birine bindi" dedi teyzem. Kapıyı biraz daha aralamıştı şimdi sanki. "Biraz önce haberleri izledim yavrum, başınız sağolsun. Boyları devrilir inşallah!"

Aşağı katta bir kapının zilinin çalındığını duydum. Sonra bazı konuşmalar.

"Saat kaçta teyzeciğim?" dedim.

"Çok emin değilim" dedi Gül Hanım. "Hava kararmıştı ama. Biraz kestirmişim. Kalkınca bir kahve yapıp kendime pencerenin önüne oturdum. O zaman gördüm. Takmış takıştırmıştı iyice."

"Yalnız mıydı?"

"Yalnızdı. Tam şöyle akşam gezmesine çıkar gibi giyinmişti. Şıkır şıkır."

Kapıları çalmama yardım eden yöneticinin ayak seslerini duydum aşağıda. Karşı kapıya geçiyor olmalıydı. Bir zil daha çalındı sonra. Şimdilik bu kadarın yeteceğine karar verdim.

"Teşekkür ederim teyzeciğim" dedim. "Bir ihtiyacın olursa emrindeyiz."

Aşağıdan bir zil sesi daha geldi.

"Sağol yavrum" dedi Gül Hanım. "Üzüldüm çocuğa. Gencecik."

Üzüntüyle başımı salladım. Gül hanım kapıyı kapadı. Merdivenlerden aşağıya yürüdüm.

Yönetici önünde durduğu kapıdaki zili bir kere daha çaldı ben yaklaşırken. Burnunu bükerek kimse yok işareti yaptı bana.

"Çok teşekkür ederim" dedim adama. "Zahmet Verdim size gece vakti."

"Ne önemi var canım" dedi. "Üzüldük çocuğa valla. Bir an önce yakalasalar bari yapan vicdansızı."

"Yakalanır inşallah" dedim. "Tekrar teşekkür ederim, iyi geceler."

Adam yukarı çıkan merdivenlere yönelince ben de kendimi apartmandan dışarı attım.

Hava serinlemişti dışarıda Dünkü gibi yağmur yağacağa benzemiyordu ama montumun önünü fermuarladım. Raslantı değildi, tamam ama ne kadar rastlantı değildi? Gecenin bu saatinde bilmediklerim bildiklerimden çok, eve gidip oturmayı istemedim. Apartmanın karşısındaki boş alanda yer olduğunu görünce kararımı kesinleştirdim. Biraz aşağıya doğru yürüyüp Keyif Taksi'nin kulübesine uzaktan baktım. Kalabalık biraz azalmıştı ama yine de insanlar vardı içerde dışarda.

Otomobilime gidip çalıştırdım. Işıklarımı yakmadan ağır ağır ilerleyip, öğleden sonra kaleci Zafer'in mavi Mazda'sını koyduğu yere park ettim. Koltuğumun arkalığını biraz geriye doğru yatırdım. Sırtımı yaslayıp yerime iyice yerleştim.

"Onur Apartmanı'nın karşısında gece nöbetine yazılmak kaderimizde varmış" dedim kendi kendime.

Işığı görüp kimse kıllanmasın diye sigara yakmadım. Derin derin nefesler aldım onun yerine. Burnumdan giren havayı ağız boşluğumda, gırtlağımda, soluk borumda hissediyor, sonra aşağılara, iyice aşağılara bastırıyordum. Hava ciğerlerimin üst kısmını doldurunca, daha da aşağıya, taa diyaframın dibine, *hara*'ma gönderiyordum. Orada tutabildiğim kadar tutuyor, sonra daldığı sulardan çıkan bir yüzücünün duyduğu mutluluğa benzer bir mutlulukla salıveriyordum ağzımdan. Sonra bir daha. Bir daha.

Bu soluk alma egzersizini yeterince yaparsanız üst damağınız keyif verici bir serinlik hisseder, başınız çok uzun bir aradan sonra sigaradan alınan ilk nefesteki gibi döner. Eğer soğuk bir gündeyseniz, bütün gövdeniz hızla ısınır. Parmaklarınızın taa uçlarında duyarsınız sanki nabız atışlarınızı. Biraz gevşersiniz, bazen de bana olduğu gibi gerilirsiniz.

Karnım iyice acıkmıştı. Nefes çalışmasına rağmen canım çok sigara istiyordu. Kendimi bıraksam belki uyurdum oracıkta.

Ama bekledim. Gözlerimi kapamadan, ağzıma sigara alfadan bekledim. Bacaklarımı otomobilimin döşemesi izin verdiği kadar uzatıp gerdim. Karşıdaki apartmanın ışıkları aralıklarla birbiri ardından kapanmaya başladı. Tek tük geçen otomobiller iyice seyrekleşti.

Bir iki yaya otomobillerle dolu boşluğa bakmaya gerek bile duymadan hızlı hızlı geçtiler. Gül Hanım çoktan uyumuştu herhalde. Apartman yöneticisi belki Playboy TV seyrediyordu.

Saat ikiyi biraz geçe, caddenin ilerisinden gelen araç ışıklarını görünce içime doğmuş gibi "geliyor" dedim. Bir taksi tam apartmanın önünde durdu. İç ışıkları yanınca Dilek Aytar'ın kafasını gördüm arka koltukta. Kayahan Karasu öne doğru eğilmiş, şoföre para veriyordu.

Taksi gidince kapının önünde çantasını araştırdı bir süre Dilek Aytar. Arada bir dengesini bulmak için iki yana attığı küçük adımlar diyelim iki kadeh şarapla yetinmediğini gösteriyordu. Sonunda anahtar olduğunu sandığım şeyi Kayahan Karasu'ya verdi. Kayahan Karasu bir eli Dilek Aytar'ın belinde, biraz eğilerek açtı kapıyı.

Onlar tam apartmanın ana kapısından içeri girerken, ben de yavaşça otomobilimden çıktım. Küçük giriş boşluğunu geçip merdivenlere

yöneldiklerinde bir yandan sessiz ama hızlı adımlarla karşıya geçerken, bir yandan alarmın uzaktan kumandasıyla kilitledim kapılarımı.

Apartmanın demir kapısı, üst taraftaki piston benzeri düzeneğin izin verdiği ölçüde ağır ağır kapanıyordu kendi kendine. Tam kapanmadan yetişip ayağımı kapının arasında soktum. Hızla içeri girip, küçük bir klik sesiyle kapanmasına izin verdim.

Işıklan yanmış merdiven boşluğunun üst tarafından biri topuklu iki ayakkabı sesi, bastırılmaya çalışılan küçük kahkaha sesleriyle birlikte yankılanıyordu aşağıya doğru. Sonra ayal sesleri durdu. Bir kapı açıldı ve kapandı.

Bir sigara yakıp, onlara öpüşeceklerse öpüşmeleri için yetecek, ama soyunmalarına yetmeyecek kadar bir süre verecek biçimde ağır ağır merdivenleri çıktım. Yarı yolda merdiven otomatiği ışığı söndürdü. İki daireyi birleştiren boşluğun ortasındaki düğmeyi kolaylıkla buldum, ışığı yaktım yeniden Beş numaranın önüne geldiğimde sigaramı yere atıp söndürdüm, izmariti tekmeledim merdivenden aşağı.

Kulağımı kapıya dayayıp içerisini dinledim. Ses gelmiyordu. Zile bastım sonra. Kısa bir basış.

İçerden terliklerle yürüyen birisinin ayak sesleri geldi. Ayak sesleri kapının ardında durdu.

"Kim o?" dediğini duydum Dilek Aytar'ın. "Remzi Ünal" dedim. Bir an sessizlik oldu.

"Kiiim?" dedi Dilek Aytar'ın sesi yeniden ve bir miktar hayretle.

"Benim Dilek Hanım" dedim. "Remzi Ünal."

Kapı arkadan takılı zincirin izin verdiği kadar açıldı. Merdiven otomatiği ışığı söndürdü

yeniden. İki adım geri atıp yaktım.

Dilek Aytar gözlerini kocaman açmış bakıyordu aralıktan. Gövdesi kapının arkasında gizliydi.

"Saat geç ama girebilir miyim?" dedim.

Ben olduğuma emin olunca kendini biraz daha toparlamış gibi göründü.

"Gerçekten geç" dedi, "bir dakika..."

Kapı kapandı. Belki birden elli beşe kadar sayacak bir süre bekledim "Welcome" yazan paspasın üzerinde.

Hemen sonra Dilek Aytar kapıyı zincirinden kurtardı, açtı girmem için. "Buyrun."

Kayahan Karasu hemen Dilek Aytar'ın arkasındaydı. Ev gibinin işine karışmamış ama bir tatsızlıkta müdahale etmek için hazır beklemişti anlaşılan.

"İyi akşamlar" dedim ikisine birden içeri girince. Kayahan Karasu hiç sesini çıkarmadı.

Dilek Aytar da beni içerlerde bir yere davet etmedi. Üzerinde bir sabahlık vardı.

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama" dedim, "tatsız haberlerim var. Dışarda gelmenizi bekledim."

"Neymiş sizi saatlerce..." diye başladı lafa Kayahan Karasu, ardını getiremedi, "...köpekler gibi bekleten sokakta ..." diyecekti belki. Belki başka bir şey diyecekti. Dilek Aytar'ın gözlerine baktığını görünce sustu ama.

"Biraz da sizi düşünerek bekledim" dedim Dilek Aytar'a. "Benim yerime polis çalmış olabilirdi kapınızı. Belki yarın çalarlar."

"Polis mi?" dedi Dilek Aytar hayretle.

"Polisle ne ilgisi varmış Dilek'in?" dedi Kayahan Karasu.

"İçeri gelseniz iyi olur" dedi Dilek Aytar. "Oturup doğru dürüst anlatın şu polis hikâyesini."

Kayahan Karasu içerde yabancı bir erkeğin görmesini istemediği bir şeyleri toparlamak ister gibi bizden önce fırladı salona doğru. Oraya doğru yöneldim. Dilek Aytar önde, ben arkada salona girdik.

Perdeleri açık, yalnızca bir sehpanın üzerindeki alçak lambayla aydınlanan, benimkinden biraz büyük bir salondu. Pencerelerden karşıdaki

inşaatın kör karanlığı görülüyordu. Yerler kalın tüylü bir halıyla kaplıydı. Yuvarlak bir yemek masasının üzerinde adını bilmediğim taze çiçekler vardı. Pencereyle duvarın birleştiği köşede yüzyılın başlarında Amerikan başkanlarının kullandığını zannettiğim türden bir çalışma masası. Kayahan Karasu, Dilek Aytar'ın benim görmemem gereken bir çamaşırını çalışma masasının çekmecelerinden birine tıkıştırmış gibi yarı suçlu, yanında duruyordu. Salonun ortasında çok yumuşak bir kumaştan yuvarlak hatlı iki koltuk ve bir kanepe vardı. Kitaplığın karşısındaki duvar boydan boya kocaman bir New York gece manzarasıyla kaplıydı.

Kimsenin oturmasını beklemeden kanepenin bir köşesine attı kendini Dilek Aytar. Ellerini yüzünden geçirdi, saçlarını sıvazlayarak geri attı. Çok kısa, siyah bir etek, ama etekle en ufak bir alakası olmayan yeşil bir sabahlık vardı üzerinde. Siyah çoraplı bacaklarını altına toplayıp, açık kalan yerleri sabahlığın uzun eteğiyle örttü. Kayahan Karasu kanepenin yanma gelip ayakta durdu. Kravatını çözmüştü ama çıkarmamıştı, boynunun iki yanından aşağı sarkıyordu kravatın uçları. Ben Dilek Aytar'ın çaprazındaki koltuğa oturdum.

"Eee?" dedi Kayahan Karasu.

"Anlatın n'olur, çok meraklandım" dedi Dilek Aytar.

"Bu gece bindiğiniz taksinin sürücüsü Muharrem'i öldürmüşler" dedim Dilek Aytar'a.

"Arabanın içinde bıçaklamışlar."

"Aman Allah'ım!" dedi Dilek Aytar. İki eliyle ağzını ve burnunu kapadı. "Aman Allahım!"

"Kim öldürmüş?" dedi Kayahan Karasu.

"Daha bilinmiyor" dedim. "Yanındaki parayı almışlar."

Dilek Aytar ellerini gözlerinin üzerine götürdü, oğuşturdu. Makyajının boyası bulaştı gözlerinin kenarlarına.

"Şansa bak!" dedi Kayahan Karasu. Bununla kimi kastediyordu anlamadım.

Dilek Aytar oturduğu yerden iki parmağını açarak Kayahan Karasu'ya elini uzattı hiçbir şey söylemeden. Başını iki yana sallıyordu inanamaz gibi. Adam hemen cebinden bir sigara çıkarıp verdi. Eğilip yaktı.

Ben de kendi paketimden yaktım. Sehpanın üzerindeki lambanın tepesindeki boşluktan tavana yükselen ışık huzmesinde elle tutulacak kadar yoğun salındı dumanlarımız.

"Bunun Dilekle ilgisi ne?" dedi Kayahan Karasu hâlâ ayakta durarak. "Bindiği taksiciyi öldürüp soymuşlar. Allah kahretsin ama İstanbul'da sık yaşanan bir şey bu."

"Öldürmüşler ha, zavallı çocuk, öldürmüşler ha" dedi Dilek Aytar kendi kendine.

Gözlerini halıda belirsiz bir noktaya dikmiş bakıyordu.

"Adamı sağ olarak son gören Dilek Hanım muhtemelen" dedim. "Polis bazı şeyleri öğrenmek isteyecektir."

Dilek Aytar gözleri hâlâ halıda konuştu.

"Beni Muharrem götürdü. Evden taksiyle çıkacaksam, durağa telefon edip oradaysa onu çağırırdım hep" dedi. "Efendi çocuktu. Maçlardan falan konuşurduk."

Kayahan Karasu dikkat kesildi birden. "Ne maçı?" dedi.

"Muharrem Serdarlı, Karasu Güneşspor'un sol açığıydı aynı zamanda" dedim. "Bilmiyor muydunuz?"

"Hayır" dedi. "Bu futbol işleriyle hiç ilgilenmedim." Sonra çok önemli bir şeyi keşfetmiş gibi kaşları çatıldı.

"Bu hikâyenin, babamın sizi çağırdığı işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi bana.

Cevap vermedim. Ben ortaya çıktıktan sonra epey tuhaf şeyler olmuştu. Ama bunları

Kayahan Karasu'yla paylaşmak istemiyordum.

"Kaçta çağırdınız taksiyi?" dedim Dilek Aytar'a. Sigarasından bir nefes daha çekip düşündü.

"Sekiz civarı olmalı" dedi. "Akşama Kayahan'la buluşacaktık. Belki biraz içerim diye arabayı almadım. Durağı aradım her zamanki gibi."

"Nereye gittiniz?" dedim.

"Troubadour'a" dedi. "Tam önünde indim."

"Oradan birilerini alıp almadığını farkettiniz mi?"

"Bilmem" dedi. "Önü kalabalıktı lokalin. Ben parayı verip çıktıktan sonra hemen içeri girdim."

"Yolda bir şey konuştunuz mu?" dedim.

"Benim soruma cevap vermediniz ama siz soru sorup duruyorsunuz" dedi Kayahan Karasu.

"Belki size de bir iki soru sorarım" dedim. Aslında ne soracağımı filan bilmiyordum. Ama Kayahan Karasu sinirlendi birden.

"Ne soracakmışsın lan gecenin bir vakti?" diye bağırdı. "Benim paramla bana ne soracakmışsın?" Benim üzerime yürümek istermiş de yapamıyormuş gibi Amerikan çalışma masasına doğru yürüdü, sinirle masanın üstündeki kâğıtları karıştırdı birbirine. Kâğıtlardan biri yere düştü. Hemen alıp tersinden koydu çalışma masasının üstüne. O bir saniye içinde gördüğüm bir şey, bana ekspozisyon gecesi gördüğüm başka bir şeyi hatırlattı.

"Kayahan! Lütfen!" dedi Dilek Aytar uyarıcı bir sesle. Sonra bana döndü.

"Remzi Bey" dedi. "İnanın çok yorgunuz. Sinirlerimiz de bozuldu belki getirdiğiniz haberle. Yarın falan devam etsek?"

Aslında uykum vardı, iyice acıkmıştım. Bu ikisini yarıda bıraktırdığım her neyse devam etmeleri için yalnız bırakmaya dünden razıydım.

Öyle yapmadım ama. Aklıma takılan bir şey vardı. Bir denemeye karar verdim.

Sigaramı yanımdaki sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürüp ayağa kalktım.

"Öyleyse iyi geceler" dedim. Yüzlerindeki rahatlamayı görünce ekledim.

"Bu arada" dedim. "Aysu Samancı'nın nerede olduğunu bilen var mı aranızda?"

Bölüm 2.14

Salonun ortasında bir defilenin en heyecanlı yerinde elektrik gidip fonda çalan müzik aniden kesilmiş gibi bir sessizlik oldu. Benimle birlikte ayağa kalkmış olan Dilek Aytar ve Kayahan Karasu, pistte ne yapacağını bilmeyen acemi mankenler gibi dondular.

Kimin önce cevap vereceğine karar vermek için birbirlerine baktılar sonra.

Kayahan Karasu önce davrandı.

"Aysu da kim? Tanımıyoruz öyle birini" dedi.

"Yapmayın canım" dedim. "Kızın hazırladığı yeni sezon çalışmalarından birinin fotokopisi çalışma masasının üzerinde. Bir biçimde tanıyor olmalısınız."

"Sen çok oldun ama" dedi Kayahan Karasu. Dilek Aytar ellerini sabahlığın göğsünde birleştirmiş, ağzı sımsıkı kapalı bizi izliyordu.

"Barbie House için hazırladığı çalışmalarından birinin..." dedim Barbie House'u vurgulayarak.

Kayahan Karasu birden çılgına döndü. Denetleyemediği bir öfkeyle üstüme yürüdü.

Ellerini öne uzatarak beni göğsümden itmek istedi. İçgüdüsel olarak kitaba uygun bir *hatmi handaci* yaptım. Sol ayağımı bir yarım daire çizerek geri atıp, onunla aynı yöne döndürdüm vücudumu. Bir müşterimin oğluyla daha ileri gitmeyi düşünmüyordum. Ama o önünde oluşturduğum boşlukta hızını alamadan gitti. Önce arkamdaki koltuğun üzerine, takılınca da yerinden hafifçe oynayan koltuğu aşıp, arkasına düştü.

"Kayahan!" diye bağırdı Dilek Aytar, koltuğun arkasında toparlanmaya çalışan adama yardıma koştu. Kontrolsüz açıları sabahlığının iki yakasından göğüsleri göründü. Kayahan Karasu koltuğun arkasında yere oturmuş, şaşkın bir suratla kafasını tutuyordu. Dilek Aytar adamın herhangi bir yerinde kayda değer bir hasar olmadığını anlayınca bana döndü.

"Gerçekten gitseniz iyi olacak" dedi.

Sarkastik bir kapanış cümlesi etmemek için kendimi tuttum. Omuzlarımı silktim, dönüp salondan çıktım. Ayakkabılarımı giyip, kapıyı dışardan kapatana dek hiç ses gelmedi arkamdan. Doğrusu dinlemedim de.

Dışarıda hava iyice serinlemişti. Alışkanlıkla bir sigara yakıp otomobilime bindim. İyice acıkmıştım, sigara kötü geldiği için attım dışarı. Işıkları söndürülmüş Keyif Taksi'nin yanından geçip, ana caddeye çıktım. Boş caddelerde kendi kendime ıslık çalarak Arnavutköy'e kadar gittim. Sabaha kadar açık işkembecide üstüste iki çorba içtikten sonra eve gidip kendimi yatağa attım. Hemen uyumuşum.

Ama kötü uyumuşum. Uyandığımda ağzımın içi berbattı. Dayanabildiğim kadar soğuk suyla bir duş yaptım. Çıkınca içine dayanabileceğim kadar çok granül koyduğum bir kahve yaptım. Kapıdan aldığım gazetemi okudum kahvemle birlikte.

Muharrem Serdarlı'nın öldürülmesi, cinayetin kendisinden çok, meslektaşlarının taksici cinayetlerine tepkisi açısından değerlendirilmişti. Kanlı futbol ayakkabısının fotoğrafı kocaman verilmişti. Bağıran, çağıran, ağlayan taksicilerle birlikte. Taksiyi bulan şoförden başka görgü tanığı yoktu. Muharrem Serdarlı'nın boynunu boydan boya kesen bıçak ya da her neyse bulunamamıştı. Haberi yazan muhabire göre, bir tesadüf, ihbar ya da benzeri bir durum olmazsa, bu cinayet de çözülememiş öteki taksici cinayetlerinin arasındaki yerini alacaktı. Ya da Remzi Ünal burnunu sokmazsa dedim kendi kendime.

Gazetenin iç sayfalarında Karasu Tekstil'in ekspozisyonundan küçük bir haberle, podyuma geri geri giren sırtı çıplak mankenin fotoğrafı vardı. Yıldırım Soğancı'nın bu dünyayı tuvaletin arkasında terk etmesiyle ilgili tek satır yoktu kuşkusuz.

Kahvem bitince, gazetemle birlikte gelen ekmeğin köşesinden bir parça kemirerek tamamladım okumamı, içimden bir ses ardı ardına bazı telefonların geleceğini söylüyordu, o yüzden dışarı çıkmak ya da birilerini aramak için acele etmedim. Gazete bitince bir kahve daha yaptım. Meigs Adası'nda beni bekleyen Cessna'nın başına geçtim. Deposu ağzına kadar dolu, sıfır trafik olan bir gökyüzünün altında, kurallara uygun ya da uygun olmayan bir kalkış için bekliyordu beni. Bulutlar her zaman olduğu gibi 4000 feet'de yerini almıştı.

Kurallara uygun bir kalkış yapıp 1500 feet'e yeni tırmanmıştım ki, telefon çaldı. İkinci çalışında uçağı düz duruma getirdim. Üçüncü çalışında burnunu 010 derecede sabitledim.

Dördüncü çalışı daha bitmeden kaldırdım telefonu.

"Efendim?" dedim.

"Remzi Ünal?" dedi telefondaki kızın sesi.

"Benim" dedim.

"Kayahan Bey görüşecekler" dedi kız.

"Bekliyorum" dedim.

Hatta beklerken alıştığım küçük tıkırtılar, sessizlikler ve yeniden küçük tıkırtılardan sonra Kayahan Karasu'nun gergin sesini duydum.

"Günaydın Remzi Bey" dedi Kayahan Karasu. "Bir toplantıdayız, kısa konuşacağım."

"Günaydın" dedim.

"Babamla konuştum" dedi. "Sizi Karasu Güneşspor'la ilgili görevden alma konusunda benimle aynı fikirde."

"Anlıyorum" dedim.

"Bu yüzden bundan böyle ne beni, ne Dilek Hanım'ı ne de şirketimiz ve takımla ilgili herhangi birisini rahatsız etmenizi istemiyoruz."

"Anlıyorum" dedim yeniden.

"Dün geceki davranışınızla ilgili sizi mahkemeye vermiyor oluşumu da bir iyi niyet belirtisi olarak kabul edin" dedi.

"Gayet iyi anladım" dedim. "İlhan Bey de toplantıdaysa verir misiniz lütfen?"

Bir an tereddüt etti. Birden kulağımdaki ahizenin içinde İlhan Karasu'nun sesini duydum.

Ama deminki kadar net bir ses değildi bu. Dipte yankılar, uğultular vardı. Speaker Phone tuşuna basmıştı anlaşılan. Telefonun hoparlöründen çıkacak sesim odadaki herkes tarafından duyulabilecekti.

"Galiba seni işten kovduk" dedi İlhan Karasu.

"Bazen olur" dedim.

"Çok şaşırmışa benzemiyorsun" dedi.

Bunu küçük bir adım atmak için davetiye olarak aldım. Şansımı denedim.

"Şaşırmadım" dedim. "Belden aşağı vuranlara ilk kez rastlamıyorum."

Adam kendi söylediklerini gerçekten ciddiye alan biriyse hatırlaması gerekir dedim içimden.

Bir an sessizlik oldu.

"Duyamadım" dedi İlhan Karasu. "Sesin çok boğuk geliyor mikrofondan. Bir daha tekrarlar mısın?"

"Belden aşağı vuranlara ilk kez rastlamıyorum dedim" diye tekrarladım daha yüksek bir sesle.

"Şimdi anladım" dedi. "Ama... piyasa... kurallarına... göre seninle anlaşmayı feshettik" diye devam etti "piyasa" ve "kuralları" sözcüklerini ağır ağır ve özel bir önemle telaffuz ederek. Eğleniyor gibiydi. Hatırlamıştı.

"Tamam o zaman" dedim. "Ben yalnızca davet edildiğim maçlara giderim." Buna benzer bir şeyi birisine daha söylemiştim.

"Güzel bir ilke" dedi. Önce bir an bir sessizlik, sonra sesinde bir rahatlama oldu. "Ama sen istediğin maçımızı izleyebilirsin sana verdiğim

serbest giriş kartıyla."

Doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamadım bir an.

"Hâlâ cüzdanımda" dedim. "Beni kovduğunuza göre onu da yırtmamı istersiniz belki diye düşünmüştüm."

"Yok yahu" dedi iyice rahatlamış bir sesle. "O da sana benden bir hatıra olsun. N'olacak."

"Sağolun" dedim. "Sizinle tanışmış olmak bir zevkti benim için."

"Benim için de" dedi, "kimbilir belki yine karşılaşırız."

"Başınız sağolsun demeyi unuttum" dedim. "Cumartesi'ye iyi şanslar."

"Teşekkür ederim" dedi İlhan Karasu. Telefon kapandı sonra.

010 derecelik rotada kimbilir nerelere uçmakta olan Cessna'ma doğru bir iki adım atmıştım ki, telefon yeniden çaldı.

Kayahan Karasu'nun şifre çözücüleri hızlı çalıştı diye korkarak açtım.

"Ne var ne yok oğlum dün geceden beri?" dedi reklamcı arkadaşımın sesi telefonda.

"İyilik sağlık" dedim. "İşten kovuldum az önce." "Yapma yahu" dedi. "Birinin ayağına mı bastın?" "Herhalde" dedim. "E, şike işi ne olacak?" dedi.

"Bilmem" dedim. "Belki de korkup vazgeçtiler. Öngörülen toplantı olmadı."

"Ama başka şeyler oldu anlaşılan" dedi reklamcı arkadaşım.

"Bir şeyler oldu" dedim. Pazartesi gecesinden beri olanlar ona özetlemeye hiç niyetim yoktu.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Seni örnek alacağım" dedim.

"Nasıl yani?" dedi.

"Karasu Tekstil işini kaybetsen ne yaparsın?" dedim.

"Rakibine giderim" dedi, "sektördeki deneyimime dayanarak." Sonra ne dediğini kendisi de yeni anlamış gibi bir çığlık attı.

"Ben de aynen öyle yapacağım" dedim.

"Cem Bey'in sana ihtiyacı olduğunu nereden biliyorsun?" dedi uyanık reklamcı arkadaşım.

"Ondan sanki bir öneri almıştım bir ara" dedim. "Hatırlamazsa ben hatırlatacağım."

"Sektör ilgini çekti anlaşılan."

"Hem de çok" dedim. Ona giyim sektöründe göz göre göre model çalmanın rekabetle ilişkilerde getireceği avantajlar üzerine bir iki soru sormak geçti aklımdan, sonra vazgeçtim.

Reklamcı arkadaşım çok konuşurdu ve kimlerle neyi ne kadar konuşacağından emin değildim.

İnsanın Aikido çalışırken kolunu ya da belini kırabilecek teknikleri kendi üzerinde uygulamasına izin verecek kadar güvendiği birisine başka konularda güvenememesi kötü bir şeydi ama ne yapalım hayat böyleydi.

"Akşama antrenmana gel de anlat uzun uzun" dedi.

"Fırsat bulursam gelirim" dedim. Çarşamba antrenmanı en çok sevdiğim antrenmandı, az katılan oluyordu.

"Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?" dedi son olarak. Olmadığını söyledim. Olursa isterdim.

Telefon kapanınca parmağımı çatala basarak yeniden aradım. Sektördeki deneyimlerimin başka bir müşterinin işine aratma ihtimalinin olup olmadığını öğrenmeliydim. Bana kalırsa Aysu Samancı o masum yüzünü henüz göstermemişti patronuna ve iş arkadaşlarına. Yine de ayağımı yere sağlam bassam iyi olurdu sıradan bir gençlik bunalımına karşı.

Barbie House'un numaralarını tuşladım. Dünkü kızlardan biri açtı telefonu. Hayır, Aysu Hanım bugün gelmemişti. Kim arıyordu, bir notum var mıydı? Hayır, bir akrabasıydım, bir notum yoktu. Ben yine arardım.

Telefonu kapar kapamaz yeniden çaldı. Şu adını adresini vermeyi bir türlü başaramayan kadın müşteri adayım olmasa bari diyerek açtım. Ama o zaten ben evdeyken aramıyordu.

"Remzi Bey?" dedi etkileyici bir ses ahizenin içinden.

Sabahlığın aralığından görünen bir çift yuvarlak göğüs geldi gözlerimin önüne.

"Nasılsınız Dilek Hanım?" dedim.

"Çok iyi değilim" dedi Dilek Aytar. "Dün gece çok kaba davrandık size, özür dilemek için aradım. Soracağınız başka şeyler varsa diye aynı zamanda. Ve teşekkür etmek için." Bir solukta konuşmuştu.

"Teşekkür edecek ne yaptım?" dedim.

"Kabalığımıza karşı müthiş anlayışlı davrandınız" dedi. "Hele Kayahan. Resmen saldırdı size. Onu hiç öyle görmemiştim."

"İçkidendir" dedim.

"Belki de, laf aramızda, biraz aşırı korumak istiyor beni erkeklerden" dedi sesine küçük bir çapkın vurgu vererek.

"Haksız sayılmaz" dedim.

"Aysu'yu tanıyorum ben tabii" diye devam etti Dilek Aytar. "Aynı sektörün insanlarıyız.

Barbie'de çalışır. Ama Kayahan'ın o gece getirdiği fotokopileri... ilk kez gördüm, inanın. Laf aramızda biraz da kavga ettik."

"İnanıyorum" dedim olabildiğince inandırıcı bir ses tonuyla. Ama Kayahan Karasu'nun elinde çanta ya da zarf falan olmadığını çok iyi görmüştüm taksiden inerken.

"Sesiniz biraz kırgın geliyor" dedi Dilek Aytar.

"Her gün kovulmuyorum müşterim tarafından" dedim "Üstelik sizinle konuşuyor olmam bile yasak aslına bakarsanız"

"Dün gece öyle konan her yasağa uyacak biri gibi görünmüyordunuz halbuki" dedi Dilek Aytar bilinçli ya da bilinçsiz kıkırdayarak.

"Yasağı hazır delmişken" dedim, "Muharrem yeni bir futbol ayakkabısından bahsetti mi size giderken?"

"Evet, o akşam almış. Daha eve bile götürememiş. Hatta gösterdi bana. 'Cumartesi günkü maç için özel' dedi." Sonra sesinde belirgin bir üzüntüyle ekledi. "Zavallı çocuk, bir kere bile giyemedi."

Aklıma gelen soruyu sorsam mı sormasam mı diye düşündüm bir iki saniye. Dilek Aytar bu sessizliğimi konuşmanın bitmesini istediğime yordu anlaşılan.

"Neyse hoşçakalın" dedi. "Tekrar teşekkür ederim dün geceki anlayışınız için."

Yanılmıştı.

"Aslında bana başka bir şey için borçlusunuz belki" dedim konuşma yeni başlıyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Anlamadım" dedi.

"Kayahan bey dün akşamüstü evinize gelen ziyaretçiyi bilse, sizi erkeklerden koruma güdüsü iyice şaha kalkabilirdi" dedim bir solukta.

"Ne?" dedi.

O sırada telefonda yüzünü görmek isterdim.

"Karasu Güneşspor'un kalecisi Zafer'in sizin evde ne işi olduğunu dünden beri merak ediyorum açıkçası" dedim. "Özel hayatınıza fazla girmek oluyorsa özür dilerim. Biliyorsunuz, hiç bir soruma cevap vermek zorunda değilsiniz."

"Sizden korktum ben" dedi. "Sizden korktum. Nerden biliyorsunuz?"

"Meslek sırrı" dedim.

"Aslında sizi hiç ilgilendirmediğini biliyorum" dedi uzlaşma tonları taşıyan bir sesle.

"Ama dünkü kabalığımız için kendimi size affettirmek adına söyleyeceğim. Hiç de öyle acayip bir nedeni yok. Akıl danışmaya geldi bana dün."

"Neyle ilgili?" dedim.

"Sezon sonunda bir biçimde basında gündeme gelmenin yollarını sordu bana. Halkla ilişkilerciyim ya. Bir iki akıl verdim."

"Uyanık çocukmuş" dedim.

"Kaç gündür telefon edip randevu istiyordu" dedi Dilek Aytar. "Dün, akşama kadar işim yoktu. Evde oturuyordum. Çağırdım. Karasu'ya gelmesi... ne bileyim, uygun gelmemişti bana, oyalıyordum epeydir."

"Anladım" dedim. "Söyledim ya, merak etmiştim yalnızca."

"Ama korkulur sizden" dedi. "Yine de teşekkür ederim bunu dün akşam Kayahan'ın yanında açmadığınız için."

"Yok canım" dedim. "Neden açacakmışım?" "Aklınıza soracak başka şeyler gelirse yine arayın" dedi Dilek Aytar. "Saçma sapan yasaklardan ben de korkmam." "Tamam" dedim.

"Ararım." "İyi günler Remzi Bey" dedi ve kapadı.

Benim yerime, ne bileyim, New York'ta falan çalışan bir meslektaşım olsa kadını akşama yemeğe falan davet ederdi dedim kendi kendime. Ama ben Türkiye'de çalışan bir özel detektiftim. Namus cinayetlerinin çok yüksek oranlarda işlendiği bir ülkede. Kayahan Karasu'nun da asabı bozuluyordu.

Parmaklarımla telefonu tıklaya tıklaya tepesinde duruyordum. Sanki bir telefon daha geleceği içime doğuyor gibiydi. İçgüdüm beni yanıltmadı.

Daha ilk çalışı sona ermeden açtım.

"Remzi Ünal Bey'le görüşmek istiyordum" dedi bir genç kız sesi.

"Benim, buyrun" dedim.

Biraz önce Barbie House'da Aysu Samancı'yı sorduğumda konuştuğum kızın sesini tanıdım.

"Cem Tümer Bey'i bağlayacağım efendim" dedi kibarca kız. Sonra durdu. Kafası karışmış gibiydi.

"Sizinle biraz önce konuşmadık mı?" dedi.

"Kalp kalbe karşıdır" dedim. "Aysu Samancı'yı istemiştim biraz önce, haklısınız."

"Ay o kız da nerde?" dedi profesyonelliğini bir an kenara bırakarak. Sonra toparladı

kendini. "Bağlıyorum efendim."

"Aysu ortada yok hâlâ ve ben telaşlanıyorum artık" dedi Cem Tümer alışılagelmiş iç hat tıkırtılarından sonra herhangi bir giriş cümlesine gerek duymadan. "Sizin patlak lastik, alışveriş ve sinema tezleriniz düştü."

"Haklısınız Cem Bey" dedim. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Birlikte oturup ne yapmamız gerektiğini düşünmenin daha doğru olduğunu düşünüyorum" dedi. "Benim aklıma gelenler sınırlı. Uzman sizsiniz."

"Umarım öyledir" dedim.

"Neden öyle düşünüyorsunuz?" dedi. "Sizin hakkınızda iyi şeyler duydum."

"Kimden?"

"Dün sabah sizinle konuştuktan sonra bir iki telefon görüşmesi yaptım. Sizinle ilgili aldığım referanslar hep iyiydi."

"Herkes aynı fikirde değil belki de" dedim. "Bu sabah bir müşterim kovdu beni." Güldüm bunu söylerken. "Tek müşterim. "

"İlhan hep doğru kararlar vermedi, bunu en iyi ben bilirim" dedi Cem Tümer.

"Üzülmeyin."

"Bu daha çok ikinci kuşağın kararı" dedim.

"Like father, like son" dedi Cem Tümer. "Ne zaman buluşuyoruz?"

Bir an düşündüm. Yasaklanmış olsam da, olmasam da haftanın ikinci cenaze töreninin peşine düşmek istemiyordu içim. Hangi camide, hangi namazdan sonra olduğunu bir şekilde öğrenebilirdim ama sabahki telefon görüşmesinden daha iki saat geçmişken Karasu Tekstil'cilerle yüzyüze

gelmek istemiyordum. Tahtıravallide benim tarafımın ağır basmasına yarayacak bilgilere ihtiyacım vardı ve henüz çok şey bilmiyordum. Bilginin peşinden koşmaya karar verdim.

"Siz söyleyin" dedim. "Ben uyarım."

"Bugün öğleden sonra çekim var" dedi, "stüdyoda olacağım. İkide falan gelebilirseniz orada bir köşede konuşuruz."

Saat iki bana uyardı. "Olur" dedim.

"Bir dakika" dedi. "Biricim!" diye bağırdı telefondan uzağa. "Şu İrfan'ın çekim yaptığı stüdyo nerdeydi, söyler misin?"

Uzaktan kendisine seslenen Biriçim'i dinledi bir süre. Sonra bana Çöpyolu'na girince stüdyoyu nasıl bulacağımı uzaktan kumandalı olarak anlattı.

"Tamam" dedim. "Bulurum. İkide."

"Görüşürüz" dedi. "Oraları karışıktır biraz, bulamazsan cepten ara" diye ekledi. Verdiği numarayı ezberledim.

Epey zamanım vardı. Önce Cessna'mın başına

Ben ardı ardına Türk Telekom'u zengin etmekle meşgulken Cessna'm almış başını gitmişti. Hava koşullan sabitlenmiş olarak uçtuğumdan, hâlâ 010 rotasındaydı. Programın görüntü içeren bölgelerinden çıkmış, yukarda mavi, aşağıda gri bir lekenin arasında sabit bir hızla, sabit bir irtifada gidiyordu. Ekranda değişen tek şey yakıt göstergesinin bir kıl aşağı inmiş olmasıydı. Şimdi aletleri kullanarak nerede olduğumu bulmak inilebilecek bir alan tespit etmek çok uzun sürecekti. Uçağı düşürmeye de kıyamadım. Yeterince sert inişler yapmıştım bir zamanlar gerçek uçakların gerçek kokpitlerinde. Bıraktım uçsun uçabildiğince.

Her uçak nasıl olsa inerdi yere. Şöyle ya da böyle.

Telefonla son bir işim daha vardı çıkmadan önce.

Bebek'teki taksi durağının telefonunu tuşladım. Açan adamdan Sadri'yi istedim.

"Bir dakika" dedi adam.

Sadri'yi Sadri Alışık bıyıklarıyla durağın dışında bir sandalyeye oturmuş, McDonald's'a girip çıkanları izlerken görür gibi oldum telefona gelmesini beklerken.

"Buyrun" dedi sonra adaşına benzemeyen sesiyle.

"Usta" dedim. "Ben şu Mavi Mazda'yı takip ettiğimiz adam..."

"Vay beyim" dedi. "Nasılsın? Kusura kalma, bir kırmızı ışık davasından ekibe takıldık, kaçırdık altılıyı."

"Dert değil" dedim. "Çok ceza yazdılar mı?"

"Yok be beyim" dedi. "Tanıdık çıktılar, biraz lafladık ama gitti senin kel kafa. Bir emrin mi vardı?"

"Estağfurullah" dedim. "Bir şey soracaktım." "Sor beyim" dedi.

"Bizim Mazdacı" dedim. "Eve girdiğinde elinde bir çanta vardı. Çıkarken dikkat ettin mi, çanta hâlâ elinde miydi?"

"Elindeydi beyim" dedi Bebekli taksici.

"Sağol" dedim. "Yahu bir de şeyi soracaktım. Duraktan biri telefonla taksi çağırdığında, dönerken yoldan müşteri alır mısınız siz?"

"Dürüst esnaf almaz beyim" dedi. "İki sebepten almaz. Birincisi düzgün durakların hepsinde kuraldır, müşteri iner, sen durağa geri dönersin. Hem durağı boş bırakmak olmaz, hem yüzdeci şoför varsa hır çıkmaz paradan dolayı. İkincisi güvenlik. Görmüyor musun dün çocuğun başına geleni?"

"O da yoldan mı aldı dersin katilini?"

"Garanti gezicidir o beyim" dedi Sadri. "Onlar nasıl oluyorsa kendilerine güveniyorlar.

Bak şu üç beş yıldır öldürülen taksicilere, durak esnafı bulamazsın aralarında bir tane."

"Anladım" dedim. "Teşekkür ederim. Aman ha dikkatli ol gözüm. Ne olur ne olmaz."

"Tamam abi" dedi Bebekli taksici Sadri. "Bir emrin olursa buradayım."

Taksici cinayetleriyle ilgili istatistikler herhalde polisin elinde de vardır dedim kendi kendime telefonu kaparken. Sabah okuduğum haberi yazan gazetecinin elinde olmadığı ise açıktı.

Ekmeğin ucundan bir parça daha alıp kemirerek evden çıktım.

Bölüm 2.15

Biriçim'in Cem Tümer'e, onun da uzaktan kumandayla bana tarif ettiği stüdyoyu biraz arayarak ama yine de kolaylıkla buldum. Çöpyolu'ndan girdikten sonra, içerde, otomobil tamircilerinin yoğun olduğu, sağda solda kazadan çıkmış araçların sık görüldüğü, geniş tutulmuş ama abuk subuk park eden otomobiller, kamyonlar, kamyonetler ve otobüsler yüzünden zorlukla ilerlenen bir caddenin üstündeydi.

Nereye gideceğinizi bilmeseniz, buralarda bir fotoğraf ve film stüdyosu vardır demezdiniz. Ama vardı. Yolda bir iki kere yanaşıp sorduğum suratları yağ içinde tamirci çırakları bile biliyordu.

Otomobilimi ben de bir köşeye biraz kuralsız biçimde park ettim. Caddeye dikine uzanan bir rampanın sonunda, içeri kamyon bile alacak büyüklükteki demir kapının yanındaki yine demir ama yalnızca bir insanın sığabileceği yaya giriş kapısından içeri girdim. Bana nereye gidiyorsun hemşerim diyen olmadı. Biraz loş olan koridordan, hayatın daha hareketli olduğunu tahmin ettiğim bir yöne doğru ilerledim. Yerler kablolar, kocaman ışıklarla doluydu, duvarlara eski çekimlerden kalma boyalı kontrplaklar dayanmıştı. Yanlış bir şeye basmamak için zemine dikkat ederek yürüdüm. Koridorun sonundan sesler geliyordu. Kapısız bir girişin gerisi aydınlıktı. Yanımdan elinde çay dolu bir tepsi olan bir çocuk hızla geçti.

Önce çaycı çocuk, sonra ben ulaştık koridorun birimindeki kocaman salona. Çaycı çocuk hiç duraksamadan daldı içeriye. Ben girişte durup etrafıma baktım.

Neredeyse küçük kapalı bir basketbol salonu diyebileceğiniz büyüklükte bir salondu önümdeki. Tavan, ışık asmak ve ilamlarda gördüğümüz uçan yağ şişelerini sallandırmak için raylarla siyah bir örümcek ağı gibi örülmüştü. Üst üste çıkmış üç insanın bile tepesine erişemeyeceği duvarlar,

biri dışında beyaza boyanmıştı. Yerler oradan oraya uzanan kalın kablolarla, alet çantalarıyla ve içinde ne olduğunu göremediğim kutularla doluydu. Maviye boyalı duvarın önüne küçük bir gecekondunun çimento ihtiyacına yetecek kadar kum yığılmıştı. Kumların üzerine kartonplaktan kesilmiş iki boyutlu plaj şemsiyeleri, yarısı olmayan bir sürat teknesi ve üflesen devrilecek bir rüzgâr sörfü konulmuştu. Yerlerde standart bir plajda görebileceğiniz bütün ıvır zıvırlar vardı. Üzerinde beyaz bir bornoz olan bir kız, kumların üzerindeki bir plaj havlusunda yatıyor, sıkıntıyla ayaklarını sallıyordu.

Plaj havlusunda yatan kıza yönelik ayaklı ışık düzeneklerinin arkasındaki grubu, karanlıkta oldukları için rahatlıkla seçemiyordum. Aralarında Cem Tümer'in arkadan atkuyruğu yapılmış saçlarını ayırdeder gibi oldum yalnızca. Yanında kımıldayan, konuşan, plaj sahnesine doğru el kol işaretleri yapan ve arada bir üç ayağının üzerinde heybetli bir biçimde duran kameranın vizöründen bakan altı yedi kişi vardı.

Birden sahte plaja yönelmiş ışık en azından beş kat arttı. Konuşmalar kesildi. Havlunun üzerinde beklemekten sıkıldığı anlaşılan kız, bornozunu çıkardı. Mayosunun üstü yoktu.

Elleriyle göğüslerini kapayarak havluya yüzükoyun uzandı. Kameranın arkasındaki gruptan, uzun saçları yüzünden kız mı oğlan mı anlayamadığım biri, elindeki bir şeyle, kızın sırtında bir iki noktaya dokundu, bornozu aldı ve kumdaki ayak izlerini silerek geri çekildi.

"Motor!" dedi bir ses.

Plaj havlusunun üstünde yüzükoyun yatan kız ayaklarını salladı tembel tembel.

"Stop!" dedi aynı ses.

Kameranın arkasındaki gruptan biri fırlayıp plaj havlu sunun kıvrılmış olan ucunu düzeltti, izlerini silerek geri geldi

"Motor!" dedi aynı adam yeniden.

Kız yeniden ayaklarını salladı.

"Stop! Güzel! Işıklar! Öteki grup hazırlansın!"

Işıklar azaldı yeniden. Uzun saçlı görevli, manken kıza bornozunu fırlattı. Kameranın arkasındaki grup o anki gerilimi atlatmış bir biçimde dağılma eğilimi gösterdi. Uç metre ilerimde bekleyen çaycı oğlan tepsisiyle kalabalığa doğru yöneldi. Ben de bir iki adım attım kameranın arkasındaki gruba doğru.

"Kızları çağırın dedik yahu" diye bağırdı birisi.

Görevlilerden biri kim bu adam niyetiyle yüzüme baktı ama biraz daha ilerleyince Cem Tümer tanıdı beni. Elini uzatarak o da bana doğru ilerledi. Üzerinde bir süveterle kadife bir pantolon vardı. At kuyruğu saçları yürüdükçe iki yana sallanıyordu.

"Kolay buldunuz mu?" dedi. "Dakiksiniz."

Maviye boyalı duvarın yanındaki bir kapıdan mayo giymiş beş kız ayaklarında plastik terliklerle yerlere dikkatli dikkatli basarak geldi, kumun üstüne çıktı. Çıkar çıkmaz hakiki bir plajdaymışlar gibi hoplayıp zıplamaya başladılar.

"Nasıl gidiyor çekim?" dedim.

"Daha yeni yeni başlayabildik" dedi Cem Tümer. "Hazırlıklar çok uzun sürüyor.

Kıyafetlerde de sorun çıkmış sabah bir iki tane."

"Sizin reklam ajansınız yok mu?" dedim.

"Hayır, ben kendim hallediyorum. Her ay bir iki öneri geliyor sizinle çalışalım diye ama ben güvenemiyorum. Sizin kerata da sallayıp durduğuna göre beni..."

"O benden daha talihli" dedim. "Müşterisi onu kapıya koymadı daha."

"Keşke koysa da benimle çalışsa" dedi Cem Tümer. Sonra kolumdan tutup manken kızların içeri girdiği kapıya doğru sürükledi.

"İçerde konuşabiliriz" dedi. Dönüp, kameranın başındakilerin arasında, artık herkesin yüzünü görebildiğim için karısı olduğunu ayırdedebildiğim güzel kadına eliyle 'biz oradayız' işareti yaptı. "Bana ihtiyaçları olursa ara veririz" dedi bana da.

Kapının arkasında uzun tahta sıraların çevrelediği beş masadan oluşan yemekhane benzeri bir bölüm vardı. Masaların ilcisi belki yüzlerce parça üstüste atılmış giysiyle doluydu.

Duvarın dibinde giysi mağazalarındaki perdeli soyunma odalarına benzer bir soyunma odası oluşturulmuştu. En baştaki boş masaya oturduk. Cem Tümer'in yüzü stüdyoya açılan kapıya dönüktü, ben arkasındaki klasik film posterlerini görüyordum.

"Aslında Aysu da burada olmalıydı" dedi Cem Tümer konuyu bir şekilde açmak ihtiyacı duyarak.

"Arkadaşlarından soruşturdunuz mu?" dedim.

"Evet" dedi. "Barbie House'a da dert oldu ortalarda gözükmemesi. Biz herkese sorduk, herkes arkadaşlarına, yok bilen. Hadi burayı iyi kötü hallederiz, gelecek sezonun çalışmaları da durdu o olmayınca."

"Daha önce...." dedim.

"Aysu bir yıldır bizimle çalışıyor. Daha önce benzeri bir sorumsuzluğuna hiç rastlamadık" dedi Cem Tümer sözümü keserek.

"Annesi?" dedim.

"Bu sabah telefonla konuştum. Telaşlı tabii kadın. Biraz da korkuyor işinden olur molur diye. Ama onun da aklına kimse gelmedi gidebileceği."

"Sevgilisi var mıydı?" dedim.

"Buradaki arkadaşlarının bildiği kadarıyla yok. Ama o konularda çenesi düşük bir kız sayılmazdı. En azından buradaki herkes öyle düşünüyor."

Cem Tümer kafasını kaldırıp baktı. Ben de döndüm.

Manken kızlardan biri terliğini sürükleye sürükleye içeri giriyordu. Üzerindeki küçücük mayo gerçek bir deniz kıyısında göze batmayabilirdi ama burada enikonu dikkat çekiyordu ve kız da bunun farkındaydı. Bize şöyle bir göz attıktan sonra perdeyi dalgalandırarak soyunma bölümüne geçti.

"Aysu'yu bulma işini üstünüze alacak mısınız?" dedi Cem Tümer resmi kılmaya çalıştığı bir ses tonuyla.

İçerdeki kız perdeye değdikçe dalgalanıyordu perde. "Şu sıra mecburen boşum" dedim.

"O zaman bulun onu" dedi Cem Tümer. "Ücretinizde bir sorun olmayacağını garanti ederim."

Soyunma bölümünün perdesi açıldı. Manken kız üzerinde daha da dikkat çekici bir bikiniyle belirdi. Elinde tuttuğu eski mayoyu, ilerdeki masada duran giysilerin üzerine attı, hiç de podyumda yürüdüğü anlarınkine benzemeyen sarsak bir yürüyüşle yanımızdan geçti, kapıda kayboldu.

"Çalışanlarınızdan biri iki gün işe gelmedi diye detektif tutar mısınız hep?" dedim.

Cem Tümer ayağa kalktı. Sondaki masanın üzerinde duran giysilerden bir ikisini elledi, bıraktı. Sonra yeniden dönüp yerine oturdu. Elini saçlarında gezdirip, parmaklarının ucuna takılan bir iki teli masanın altına bıraktı.

"Korkuyorum" dedi. "Bayağı korkuyorum."

Bu yemekhane bozuntusunda sigara içilebildiği masaların üzerinde duran eğri büğrü teneke küllüklerden anlaşılıyordu. Bir sigara yaktım. Paketimi çakmağımla masanın üzerine koydum.

"Aysu Samancı için mi yoksa kendiniz için mi?" dedim.

Elleri kendiliklerinden benim sigara paketime gitti. Konuşmadan bir sigara alıp yaktı.

Konuşmadan ilk nefesini saldı havaya.

"Neyi ne kadar biliyorsunuz, bilmiyorum ki" dedi sigarayı tan parmaklarını masanın üzerine vurarak.

"Çalışma ilkelerimden bazılarını açıklayayım" dedim. "Bana herşeyi söylemediniz diye size kızmam, bu bir. Olsa olsa sim zorlaşır biraz, ben zaman kaybedersem siz de kaybedersiniz, ödeşiriz. İşimi yaparken öğrendiklerim vicdanımı ne sızlatır, ne harekete geçirir, bu iki. Yaptıklarınız ya da yapmadıklarınız sizin sorumluluğunuzdur, ne beni ilgilendirir ne üçüncü kişileri. Devlet dahil. Hafızam işime geldiği zamanlar hiç ama hiç güçlü değildir, bu üç."

Bitti mi diye gözlerimin içine baktı. Çalışma ilkelerine bir yenisini ekledim oracıkta.

"Ve hayatta" dedim "sporda, hele hele futbolda fair play beni zerrece ilgilendirmez, bu da dört."

Söylediklerimi sindirebilmesi için sigaramın külünü teneke küllüğe silkeleyerek soyunma bölümünün perdesini incelemeye başladım. İncelemeye değecek bir şey yoktu oysa.

"Fair play ha!" dedi Cem Tümer neredeyse kendi kendine. "Fair play!"

Saçlarından bir iki tel daha masanın altına gitti.

"Heyecanlı bir maçı seyretmeyi severim" dedim. "Şike bile bir maçı daha da heyecanlı kılabilir zaman zaman."

"Bu kadar heyecan bana fazla" dedi. "Keşke kabul etmeseydim."

"Sizin fikriniz değil miydi?" dedim.

Gözleri kocaman kocaman açıldı. Alnında küçük küçük ter damlaları belirdi. Demek ki salonda bisiklet çevirmeden de ter atabiliyormuş insan dedim kendi kendime.

"Aklımın köşesinden bile geçmezdi" dedi Cem Tümer. "Geçseydi bile cesaret edemezdim herhalde kendi başıma. Ama 0 teklif geldiğinde her şey çok kolay gözükmüştü birden bana."

Tamam, başladık dedim kendi kendime. Bundan sonra yeni bir türbülansa girene kadar uçuş yolunda gidecek.

"Nasıl geldi teklif dedim. "Kimin tarafından?"

"Başından başlayayım ister misiniz?" dedi Cem Tüm "Testiyi kırdık nasıl olsa."

"Lütfen" dedim.

Çekim yapılan stüdyoya birlikte girdiğimiz çaycı oğlan tepsisinde en azından bir düzine çayla birlikte tepemizde belirdi.

"Taze" dedi yalnızca.

Bir çay aldım. Cem Tümer almadı.

"İnsan belli bir yaşa gelince, parasını harcamak için evden, arabadan, arsadan başka şeyler aramaya başlıyor" diye başladı Cem Tümer. "Futboldan çok anlamam, karım benden daha meraklıydı yıllardır. Televizyonda maçları hiç kaçırmaz, pazar akşamları bıkıp usanmadan izlerdi spor programlarındaki gevezelikleri."

"Hangi takımı tutuyordu?" dedim sanki çok önemliymiş gibi.

"İşin tuhafı hiç birini tutmazdı. Hiç birini tutmadığı için hepsini birden izlerdi. Sanki hayatındaki bir boşluğu dolduruyordu futbol."

Bir evlilik danışmanı değildim tabii, ne tür boşluklar olduğunu sormadım.

"Uç yıl önceki evlilik yıldönümümüzde, ona müthiş bir hediye vereyim dedim" diye devam etti Cem Tümer. "What do you give to a woman who has everything? durumları bir tür. Birinci ligten takım alacak param yok tabii, tutup üçüncü ligden bir takım aldım. Aldım lafın gelişi, uyduruk bir kongrede başkan oldum. Adamlar bir kadının başkan olmasına razı olmadılar, çaresiz ben oldum."

Çay gerçekten tazeydi ama soğuktu. "Yıldönümümüzü kutladığımız gece yemekte, kulübün duvarından arakladığım flamayı verdim hediye olarak karıma-Başkan ben oldum mecburen ama takım senin' dedim. Uçtu resmen. Ve televizyonda izlediği birinci lig takımlarını bırakıp, her hafta maçlara taşınmaya başladı. Ben gitmek istemediğimde şoförü taşıyordu onu maçlara. Düşünsenize, yağmurun, çamurun içinde kürkleriyle bizim hanım. On seyirci varsa, onbirincisi bizimki. Kim gelir Merkez İdmanyurdu'nun maçlarını izlemeye?"

İnsanların aklına neler gelmiştir kimbilir diye düşündüm.

"Bu iş öyle sardı ki karımı, maç olduğu geceler..." Neyi nasıl söyleyeceğini arıyor gibi durakladı Cem Tümer.

"Galipsek başka, mağlupsak başka..." dedi sonra. Anlamış gibi başımı salladım.

"İşin tuhafı, beni de başka yönden etkiledi bu iş. Tamam, forma reklamı filan diye vergi açısından işime geliyordu ama neredeyse bir tür batıl inanca dönüştü. Yendiğimiz hafta işler iyi gidecek gibi geliyordu bana. Yeni

siparişler, büyük cirolar... Yenilince tersi. Sezon bitse de rahatlasam diyordum artık."

"Bu sezon?" dedim.

"Bu sezon en boktan sezon" dedi Cem Tümer. "Hem bir kriz var bildiğiniz gibi, işler eskisi gibi değil, hem takım tepetakla gidiyor. Tamam, bir yandan bütün soğukkanlılığımla uğraşıyorum Barbie House'la ama bir yandan da it gibi korkuyorum küme düşeceğiz diye."

"Karınız da çok üzülür" dedim.

"Üzülmek ne demek, hayatı kayar, hem ben, ne bileyim, takım düşerse Barbie House da iflas eder falan gibi geliyordu bana. Dedim ya batıl inanç oldu bu iş. Her hafta sonunun iki saati, bir sonraki haftanın tümünü belirliyor gibiydi sanki."

"Ve takım tepetakla" dedim.

"Tepetakla. Zaman daralıyor, lig bitiyor. Çaresi yok düşeceğiz. Antrenör bir boka yaramıyor, futbolcular miskin, biz her hafta tırnaklarımızı yiyoruz panik içinde. Derken..."

"Derken?" dedim.

"Derken o gazeteci çıktı ortaya."

"Yıldırım" dedim.

"Yıldırım da kim?" dedi Cem Tümer.

Bir an yanılmış olma ihtimaliyle karnımda bir belirdi.

"Şu sizin gazeteci" dedim, "şişman gazeteci. Yıldırıp Soğancı. Adı bu."

"Evet, evet" dedi Cem Tümer. Parmağını havada şıklattı. "Adının Yıldırım olduğunu dün gazeteden öğrendim. Beni telefonda ilk kez aradığında başka bir ad söylemişti."

Bibloyu kafama boşuna yemediğimi göstereyim istedim. Biraz da kendi egomu desteklemek.

"Dündar Uğurlu?" dedim.

"Evet" dedi Cem Tümer. Adamın öteki adını bildiğime şaşırmadı. Şaşırdıysa da belli edemeyecek kadar dalmıştı hikâyesine. "Şu ünlü gazetecinin adının tersi diye kodlarsan unutmuyorsun. İki hafta önce aradı beni. Cep telefonumdan. Maçta."

"Maçta mı?" dedim.

"Evet" dedi Cem Tümer. "İkinci golü yeni yemiştik. Daha bizimkiler santraya gelmeden telefon çaldı. Karşı tarafın onbeş yirmi seyircisi 'Barbie kümeye! Barbie kümeye!' diye dalga geçmeye başladı hemen. Kafam karışmıştı iyice. O hırsla açtım."

"Eee" dedim gerçek bir hayretle. Şişman fotoğrafçının bu kadar yaratıcı olacağına hiç ihtimal vermezdim.

"'Hiç üzülmeyin, her şeyin bir çaresi vardır' dedi birisi kendini filan tanıtmadan. 'Son maçta Karasu'yu yanarsanız düşmezsiniz!' 'Nasıl olacakmış?' dedim. Adam güldü. Bir süre konuşmadı. Telefon kulağımda maçı izliyordum."

"Sonra?" dedim.

"Sonra" dedi Cem Tümer, sanki bir maç anlatıyor gibi heyecanlanmıştı. "Bizimkiler hücum ediyordu. Tam bizim tribünün önünde, bizden biri bir çalıma kalktı, karşı taraftaki oğlan söktü topu bizimkinden, vurdu ileri. Telefondaki adam o zaman yeniden konuştu. 'Şu çalımları yediğini düşünün hep' dedi- 'Bunu ayarlayabilirim.' Bir de espri yaptı. 'Kaleci de promosyon.' Adam resmen sol bekle kaleciyi ayarlamayı teklif ediyor ayaküstü."

Benim soğuk çayımı bile versem içebilecekmiş gibi duruyordu. Birinden bir yardım ya da içecek bir şey ister gibi etrafına baktı.

"Karım yanımda..." diye sürdürdü lafı. "Rengi atmış, tırnaklarını yiyerek maçı izliyor.

Adamlar 'Barbie kümeye! Barbie kümeye!' diye bağırmaya devam ediyor... Benim aklımdan hafta başında ödenecek çekler geçiyor... Adam telefonda. Maç mı izliyorum dayak mı yiyorum belli değil."

Konuşmasını kolaylaştırmak için söylenecek bir şey aklıma gelmedi. Sigarayı söndürüp bekledim. Cem Tümer devam etti.

"Bir iki dakika telefon kulağımda ikimiz de konuşmadan bekledik. Sonra adam 'Öneriyi değerlendirmeyi düşünüyorsanız ayağa kalkın' dedi."

"Kalktınız" dedim.

"Lanet olsun, kalktım" dedi Cem Tümer. "Ayağa kalkmak sanki telefonda kabul ediyorum demekten daha kolaydı."

Şişman fotoğrafçının yaratıcılığına daha da hayran kaldım.

"Adam sonra 'Ben sizi yine arayacağım' dedi telefonda. 'Dündar Uğurlu sizinle iş

yapmaktan hoşlanacak. Dündar Uğurlu'dan haber bekleyin'. Sonra kapadı. İnsan Dündar Uğurlu diye bir adı unutabilir mi bundan sonra?"

"Çevrenize bakmış olmalısınız o ara" dedim. "Dikkatini' çeken birisi olmadı mı?"

"Hayır" dedi Cem Tümer. Başını iki yana sallayınca atkuyruğunun ucu bir o tarafından göründü ensesinin, bir öteki.

"Baktım" dedi. "Yakınlarda, o uyduruk tribünde benimle konuştuğunu düşünebileceğim kimse yoktu. Telefonun son arayan numara dümenini denedim, engellenmişti. Çaresiz bekledim."

Arkamdan bir kadın sesi geldi.

"Cem, bir dakika bakabilir misin?"

Döndüm. Cem Tümer'in futbola meraklı güzel karısı, elinde iki mayo, kapıda dikilmişti.

Cem Tümer kalktı, karısının yanına gitti. Birlikte kayboldular kapının arkasında.

Cem Tümer dönene kadar Humprey Bogart'ın gözlerindeki hüznü seyrettim. Ondan özenip bir sigara daha yaktım.

Döndüğünde iki elinde iki çay vardı Cem Tümer'in. Birini önüme koydu, karşıma oturdu.

"Oğlanın elinden kaptım" dedi.

"Karınız da Barbie House'la ilgileniyor anlaşılan" dedim.

"Bizim sektörde patron karılarının işe burnunu sokması neredeyse gelenekseldir" dedi Cem Tümer. "Selcan da geri kalmaz bundan. Tanışmadınız değil mi siz?"

"Tanışırız" dedim. "Bu şike önerisinden haberi oldu mu?" Çaydan bir yudum aldım. Bu sıcaktı. "O ilk telefondan sonra bir şey söylemedim o gün" dedi Cem Tümer. "Ertesi gün ikinci telefon geldi."

Çayımdan bir yudum daha aldım. Cem Tümer'in saçından bir kaç kıl daha gitti masanın altına.

"Dediğine göre işi yarı yarıya bağlamıştı. Çocuklardan biri tamam diyordu, öteki biraz mırın kırın. Biraz daha çalışırsa o da diyecekti. Karşılıklı güven tesisi için biraraya gelecektik.

Bana haber verecekti."

"Miktar söyledi mi?"

"Para hiç konuşulmadı. Ben de sormadım. Zamanı gelince bir şey söyler diye düşünüyordum. Belki de güven tesisi o anlama geliyordu, ikinci telefondan sonra Selcan'a açtım durumu."

Çayı soğutmadan bitirmek için bir yudum daha aldım. Cem Tümer kendisininkine dokunmamıştı. Saçını sıvazlamakla meşguldü.

"Tepkisi ne oldu?" dedim.

"Lafı açtığımda gazetenin spor sayfasını okuyordu. Dinledi dinledi beni ses çıkarmadan, sonra 'fair play' dedi. Yalnızca 'Fairplay'. O kadar sakin bir sesle söyledi ki bunu, gazeteden bir başlık okuyor sandım. Sonra ekspozisyon gecesine kadar bu konuyu hiç konuşmadık."

"Bir daha aramadı mı?" dedim.

"Hiç sesi çıkmadı" dedi Cem Tümer. "Sanki konu kapanmış gibiydi. Geçen haftadaki maçta arar diye bekledim. Hiç gitmeye niyetim yokken gittim maça. Kulağım telefonda, maçı izledim mi izlemedim mi belli değil. Bir yandan belki de yattı iş, ondan aramıyor diye seviniyordum, bir yandan arasa istiyordum."

Cem Tümer nihayet elini saçından çekip çayına götürdü. Ben benimkini bitirdim.

"Ekspozisyon gecesi hiç aklımda yoktu bu iş. Bütünüyle unutmuş, sergilenen boktan giysilere bakıyordum. Bir ara yanıma birisi yaklaştı o kalabalıkta. 'Dündar Uğurlu'nun selamı var' dedi ama sesinden konuştuğum adamın o olduğunu anladım. Gözleri fıldır fıldır bir herif.

Şişman. Giyimi berbat."

"Boynuna asılı fotoğraf makinesi var mıydı?" dedim. "Uyduruk bir makine" dedi Cem Tümer kafasını sallayarak. "Ben adama ne cevap vereceğim diye düşünürken, 'Yan öğleden sonraki antrenmandan sonra Bebek'teki camini arkasındaki kahvede olacağız' dedi bana.

Tamam dedim. Yanımda biraz durdu. Podyumdaki mankenlerden birini gösterdi parmağıyla.

Transparanlar çıksa da gözümüz şenlense" dedi Sonra kırk yıllık dostum gibi ceketimin göğüs cebine bir fiske attı, çekip gitti. Öylece kalakaldım orda."

Birkaç kıl daha masanın altına.

"Ertesi gün gitmediniz ama Bebek'teki kahveye" dedim "Neden?"

"Sabah siz gittikten sonra gazetelere saldırdım" dedi Cem Tümer. "Fotoğrafından tanıdım adamı. İş yattı dedim. Ama Aysu'yla dalaştıklarını sizden öğrendikten sonra içime bir korku girmeye başlamıştı. İş başka bir boyuta sıçrıyordu. Ne olduğunu bilmediğim ama hoş olmayan bir boyuta. İçim zaten rahat değildi. Üstüne üstlük kız da kaybolunca ortadan..."

"Beni aradınız" dedim.

"Evet. Bu sabah daha da korkmaya başladım. Açıkçası..."

"Aysu'yu bulup bir iki soru da siz sormak istiyorsunuz açıkçası" dedim.

Cevap vermeden önce bugünün en yüksek hasılatını toplayacak kadar uzun süre geçirdi elini saçlarından.

"Evet, istiyorum" dedi sonunda.

"İşin kötüsü Aysu da o sorulan yanıtlamak istemiyor bence" dedim.

Arkamda karısı, elinde tepsiyle çaycı, manken kızlardan biri ya da film setindeki lüzumlu lüzumsuz kalabalıktan birinin olmadığından emin olmak

için başımı çevirip baktım.

"Şişman fotoğrafçı öldürüldükten sonra hele, hiç" dedim.

Bölüm 2.16

Cem Tümer'in yüzü saatlerce çekim yaptıktan sonra kamerada film olmadığını öğrenen bir yönetmenin yüzünün alacağı şekli aidi. Şaşkınlıktan eli saçlarına bile gitmedi.

"Öldürüldü mü?" dedi. "Ama kalp krizi yazıyordu?"

"Sizin üstünüze doğru dört el ateş etseler tabancayla ardı ardına, belki siz de kalp krizi geçirirsiniz" dedim. "Üstelik ateş edilmek için geçerli nedenleriniz varsa. O kadar kolesterolü saymıyorum." Oturduğum yerden ellerimle Yıldırım Soğancı'nın göbeğini tarif ettim.

"Nerden biliyorsunuz üstüne ateş edildiğini?" dedi. Toparlamıştı kendisini herhalde, çünkü eli yeniden saçlarına gitti.

"Sesleri duydum, kokuyu aldım" dedim. "Dün o yüzden geldim size, Aysu'yla konuşmak için. O sıralar ne adını ne de soracağım bütün soruları bilmesem de" diye ekledim.

"O zaman Aysu'yu bulmak daha da önem kazanıyor" dedi Cem Tümer.

"Ve Aysu'nun ortadan kaybolma isteği aynı nedenle güçleniyor" dedim.

"Ne yapacaksınız?" dedi.

"Kendi isteğiyle yok olan birisini sokaklarda arayarak bulamazsınız" dedim. "Ya bilen birinden öğreneceksiniz yerini ya da ortadan kaybolmak için önemli nedenlerini ortadan kaldıracaksınız."

"O halde?" dedi Cem Tümer. "Gidip birilerine soracağım" dedim.

Önüne bakarak başını salladı.

"Benim için çalışıyor musunuz yani şimdi?" dedi.

"Evet" dedim.

Ellerini saçından çekti. Bir daha hiç yolmayacakmış gibi, kararlı bir yüzle gözlerime baktı.

"Uğraşınızın karşılığını nasıl ödeyeceğim?" dedi. "Ücret konuşmadık?"

"Fair play" dedim, "İlhan Karasu'ya Cumartesi günkü maçta herhangi bir şike girişimi olmayacağını haber vermeme izin verirseniz, başka bir şey ödemeniz gerekmiyor gidip birilerine sormam için."

Hiç bir şey söylemeden gözlerime bakmaya devam etti. Sessizlik uzun sürünce söylediklerimi anladı mı yoksa aklı başka bir yerde mi diye merak ettim. Son üç sözcüğü yeterince vurgulamıştım oysa.

Sonra kolay kolay Barbie House'un sahibi Cem Tümer olunmadığını gösterdi bana.

"Ya bazı önemli nedenleri ortadan kaldırmak için ne isteyeceksiniz?" dedi. Hâlâ gözlerime bakıyordu.

"Yanlış anlamanızı istemem" dedim. "Polis, savcı, hakim ya da infaz memuru değilim.

Alanlarına giren bir işle ilgili kılımı bile kıpırdatmam. Ama Aysu'nun kayboluşunda Barbie House'u ilgilendiren birtakım önemli nedenlerin de rol oynadığına dair küçük bir kuşkum var."

"Ve onları ortadan kaldırabilirsiniz..." dedi Cem Tümer. Yüzündeki düşünen işadamı görüntüsü kaybolmamıştı.

"Kimbilir" dedim. "Belki. O zaman sizinle ciddi bir ödeme konusunda konuşabiliriz."

"Bu önemli nedenlerin ne olduğunu sormamda sakınca var mı?" dedi Cem Tümer.

"Bana bir iki gün verin" dedim. "Arabayı atların önüne koymak istemem." Ayağa kalktım.

Cem Tümer de ayağa kalktı. Kafa kuyruğu sağa sola sallandı.

"Anlaştık o zaman" dedi. Sıkmam için elini bana uzattı. İlhan'a istediğinizi söyleyebilirsiniz."

"Telefonlarım sizde var" dedim elimi geri geçerken. "Aysu Samancı benim teşvikim olmadan ortaya çıkmaya karar verirse haberim olsun."

Olmayan bir denizin kıyısında rengarenk mayolarıyla sereserpe yatan kızları, güneşin yerini tutmaya çalışan koca koca ışık spotlarını, birbirini izleyen "motor" ve "stop" seslerini arkamda bırakıp stüdyodan çıktım. Dışardaki dünyada gerçek korna sesleri, gerçek çekiç gürültüleri vardı. Bıraktığım yerde beni bekleyen otomobilime doğru yürüdüm, içeri girip pencereleri açtım. Telefonu kaldırıp Karasu Tekstil'in numaralarını tuşladım. Hemen açıldı.

"İlhan Bey'le görüşebilir miyim?" dedim açan kıza. "Kim arıyordu?"

Kayahan Karasu'nun koyduğu yasağın sınırlarını tam olarak bilmiyordum. Yasağı delme girişimimin kayıtlara geçmesini de istemedim.

"Bir Karasu Güneşspor taraftarı" dedim, sesime yansımasına izin vermediğim içten içe bir sırıtışla.

Kızın beyninde birtakım zillerin çaldığını ben ta buradan duydum sanki. Sesi telefonda sevgilisiyle gizli bir şey konuşuyormuş gibi azaldı.

"İlhan Bey cenazeye gitti öğleyin" dedi. "Oradan da stada geçecekti... "

"Bir Karasu Güneşspor taraftarı'nın yapacağını umduğum gibi teşekkür bile etmeden kapadım. Yasak ya da değil, bir antrenman daha izleyecektim anlaşılan. Üstelik yolum düşmüşken bir iki yere göz atsam da fena olmazdı.

Ahizeyi yerine koydum. Siyah Şahin beni izlerken dinlediğim Moğollar kasetini bir başkasıyla değiştirip otomobilimi çalıştırdım. Hepsi birbirine benzeyen birtakım sokaklardan geçip Büyükdere Caddesi'ni buldum.

Maslak trafiği yoğun değildi. Arkamda beni izleyen biri yoktu. Benim izlediğim birisi de yoktu. Migros'a haftalık alış. verişe gitmek için işten erken çıkmış birisi gibi rahat rahat gidiyordum. Üstgeçitten Ayazağa'ya saptım. Geniş yolda kamyonlara dikkat ederek ilerledim.

Köye girince daha da yavaşladım. Stadyuma paralel giden yolun üstünde park ettim otomobilimi. Dışarı çıkıp tel örgülerin arkasından toprak sahaya baktım.

Karasu Güneşspor'un öğleden sonraki antrenmanı daha bitmemişti anlaşılan. Takım bu kez bütün sahaya yayılmış, yarısının sırtında fosforlu rüzgârlıklar, çift kale maç yapıyorlardı.

Önce İsmail'i aradı gözlerim. Rüzgârlıklı takımdaydı ve ayağı sakat gözükmüyordu. Zafer kırmızı ayakkaplarıyla rüzgârlıklı takımın karşısındaki kaleyi koruyordu. Sahanın dibindeki çok amaçlı binanın en üst katının balkonunda birileri vardı.

Hoca düdük çalıp maçı durdurdu sonra. İsmail'in olduğu tarafa gidip çocukları başına topladı. Elleri kollarıyla bir yerleri göstererek bir şeyler anlattı. Futbolcular başları yerde dinliyorlardı. Tel örgüler boyunca yürümeye başladım.

Sahanın kısa kenarını koruyan duvarın arkasındaki boşluğa sıra sıra otomobiller, iki de kamyonet parketmişti. Yanlarından yürürken siyah bir Şahin aradı gözlerim, bulamadı. Onun yerine hemen göze çarpan manda kasa, lacivert bir Mercedes gördüm. İlhan Karasu'nun olmalıydı.

Teneke bilet gişesinin önünde, çocuklara atlı karınca olarak hizmet vermekten başka işlevi kalmamış bozuk turnikeyi geçip, stada girdim. Kimsenin olmadığı açık tribünlerin en! altındaki boşluktan yürüdüm. Sahada topa her vuruşlarında çıkan ses duyuluyordu.

Maç günleri seyircilerin sahaya ve takımlara ayrılan bölümlere girmesini engelleyen, atılabilecek kimi yabancı maddeleri önlemek için yüksek tutulan demir parmaklıkların ortasındaki kapı açıktı. Başında kimse yoktu. Hiç tereddüt etmeden içeri girdim. Hiç oyalanmadan üzerinde "Soyunma Odaları" yazan kapıdan binanın içine süzüldüm.

Girdiğim kapı bir koridora açılıyordu. Beş altı adım sonra yeniden sağa ve sola doğru uzanan iki ayrı koridor daha vardı. Yalnızca girdiğim kapının üzerindeki buzlu camdan ışık aldığı için loştu. Burnuma yoğun bir lasonil kokusu geldi.

Önce sağdaki koridora girdim. Burası daha da loştu. Duvarda sonradan monte edilmiş bir elektrik düğmesi gördüm ama açmadım ışığı. İlk kapının üzerinde "Hakem Odası" yazan metal bir plaka vardı. Hakemlerle ilgilenmedim. İkinci kapıda 'Soyunma Odası I' yazıyordu.

Plakanın altına "Karasu Güneş-spor" yazan bilgisayar çıktısı bir kâğıt yapıştırılmıştı. Elimi kapının koluna attım, kilitliydi.

Kilit Lizbon işi maymuncuğuma otuz saniye bile dayanmadı.

Girer girmez kapıyı ardımdan kapadım. Lasonil kokusu iki kat arttı. Bir duvarı üstüste iki sıra dolapla kaplı küçük bir soyunma odasındaydım. Sahaya bakan duvarın üst tarafında perdesiz iki pencere olduğu için çok daha aydınlıktı. Pencerelerden sahadaki topa vuruş sesleri ve küçük haykırışlar olduğu gibi giriyordu içeri. Kapının iki yanında ve pencerenin altında kesintisiz uzanan tahta tabureler vardı. Taburelerin üzerinde bir sıra çengelde bir kaç pantolon ve gömlek asılıydı. Yerdeki çantaların yanında, içine çoraplar sokuşturulmuş ayakkabılar duruyordu. Dolapların karşısındaki duvarda kocaman bir karatahta gördüm.

"Seni özleyeceğiz Muharrem" yazılıydı karatahtanın üzerinde tebeşirle.

Dolapların önüne yürüdüm. Üzerlerinde birden yirmiye kadar numaralar vardı yalnızca.

Şişman fotoğrafçı Yıldır^,, Soğancı'nın cinsel organı kesilmiş bereket tanrılı anahtarlığından aldığım küçük anahtarı çıkardım. Dolaplardan birine uyacak gibi görünüyordu. Ama ne kilitlerde, ne anahtarda karşılıklı gelecek numaralar yoktu. Sağ alt köşedeki yirmi numaralı dolaptan başladım. Çok vaktim olmadığını biliyordum.

Yirmi numaralı dolabın kilidi direndi anahtara. Ondokuza geçtim.

Sağa sola oynattım. Hayır.

Biri gelmeden bitirmeliydim işimi. Onsekiz numara da açılmadı.

Onyedi numara zaten kilitli değildi. Baktım içine. Kimbilir ne zaman kullanılmış bir bandaj öylece duruyordu.

Onaltı numarada anahtar yağ gibi döndü kilidin içinde. Dolabın kapağı, içindeki hazineleri gözlerimin önüne sermek için sonuna kadar açıldı.

Çağımızda bilginin en büyük hazine olduğunu kabul etmeyen yoktur herhalde. Benim hazinem de şeffaf kutusunun içinde bir bilgisayar CD'si halinde duruyordu dolapta. Yanında, üstünde, altında hiçbir şey olmayan bir bilgisayar CD'si. Üzerinde etiket yoktu.

CD kutusunu cebime atıp dolabı kilitledim. Anahtarı da cebime yerleştirdim.

Soyunma odasının sahaya açılan pencerelerinden topa vuruldukça çıkan sesler gelmeye devam ediyordu. İçim biraz rahatladı. Çıkmadan önce, yine de kafamı kapıya dayayıp kimsenin gelmediğinden emin olma gereğini duydum. Ayak sesi yoktu. Dikkatle çıktım.

Soyunma odasının kapısını kapadım ama kilitlemek için zaman kaybetmek istemedim. İlk giren biraz şaşıracaktı kapı neden kilitli değil diye. Burnumda lasonil kokuları, koridordan ilerledim.

Binadan çıkınca, parlak güneşte gözlerim biraz kamaştı ama hiç tereddüt etmeden demir parmaklıklı kapıyı geçip, arka tarafa doğru yürüdüm. İçeri girip çıktığımı gören kimse olmamıştı. Derin bir nefes alıp, bir sigara yaktım. Üst katın merdivenlerine yöneldim. Biraz gerildiğimi hissediyordum. Merdivenleri ağır ağır çıktım. Cebimdeki bilgisayar CD kutusunu yokladım.

Lokalde, en dip masada gazete okuyan birisinden başka kimse yoktu. Kahve ocağı bile boştu. Protokol ve aile balkonuna açılan kapı kapalıydı. Kahve ocağının yanındaki merdivenden yukarı çıktım. Merdivenin bitimindeki kapı önce bir terasa açılıyordu. Terasın sahaya bakan kısmına sonradan eklenmiş gecekondu benzeri bir odanın kapısının üstünde

"Yönetim Kurulu" yazıyordu berber dükkânlarındakine benzer bir tabelada. Kapının yanında iri yarı bir yarma duruyordu. Yarmanın takım elbisesi vardı. Boyu benden biraz uzundu.

Yüzüne bile bakmadan balkona açılan kapıya ilerledim. Benim nereye yöneldiğimi anlayınca, yana doğru bir adım attı, kapıyı tümden kapadı koca gövdesiyle.

"İlhan Bey'i göreceğim" dedim sorun yaşamak istemediğimi gösteren bir ses tonuyla.

"Yasak!" dedi yarma yalnızca. Ellerini önünde birleştirdi.

"Bir sor istersen girip" dedim. "Önemli bir şey konuşacağım."

"Yasak!" dedi yeniden.

"Sen İlhan Bey'in mi adamısın, Kayahan'ın mı?" dedim. Beni hiç duymamış gibi yaptı, yüzünde bir tüy bile oynamadı. Arkamda bir yerlere bakıyordu.

Sigaramı söndürüp izmariti ayağımla aşağıya inen merdivene doğru tekmeledim.

Kollarımı sıvadım.

"Demek bilek güreşi yapacağız" dedim yarmaya. Sağ bacağım biraz önde duruyordum.

Yüzünde denetleyemediği bir şaşkınlık belirdi. Söylediklerimi ciddiye alıp almamaya karar verememişti.

"İstersen bahse girelim" dedim. "Sen yenersen çeker giderim, ben yenersem yasak kalkar.

Ne dersin?"

Bu kez kendini tutamadı, güldü. Dişleri sapsarıydı.

"Ya da" dedim, "şimdi ben elimi atarım kapıya, sen engellemeye çalışırsın. İtiş kakışta birimiz aşağıya bile düşebiliriz. Gürültü olur. Patron çıkar bakar ne oluyor diye. Bakarsın karakolda biter iş. Kimin kafasının kırılacağı da belli olmaz."

Yüzü ciddileşti. Şimdi beni daha farklı bir biçimde tartıyordu kafasında.

"Kimin daha iyi dövüştüğünü anlamamızın ne sana yararı olur" dedim, "ne bana. Her iki halde de azarı işiten sen olursun."

Üçüncü bir seçeneğe artık sıcak bakabileceğini anladım gözlerinden.

"İyisi mi" dedim, "ben şimdi geçeyim kapıdan. Sen de tam o sırada tuvalete gitmiş ol.

Aşağıda." Başımla merdivenleri gösterdim. "İnince hemen solda." Göz ucuyla başımın hareketini izledi.

Yeniden düşünmesine fırsat vermeden kapıya doğru bir adım attım. Yerinden kımıldamadı. İkinci adımımda elimi uzatıp kapıyı açtım. Yine kımıldamadı. Üçüncü

adımımda kapıyı geçip balkondan içeri girdim, ardımdan kapadım kapıyı. Küçük bir muhtar ofisine benzeyen Yönetim Kurulu odasını hızla katedip sahaya bakan balkona çıktım.

İlhan Karasu'nun gülümseyen, Kayahan Karasu'nun şaşkın yüzlerine baktım.

"Merhaba" dedim ikisine birden.

"Sizinki tuvalete gitmiş, gelir şimdi" dedim Kayahan Karasu'ya.

Kayahan Karasu oturduğu sandalyeden öfkeyle kalktı, yukarı çıktı. Balkonun kapısını

ardından sertçe kapadı. Onun boşalttığı sandalyeye oturdum.

"Bizimkinin de çişi geldi aniden" dedi İlhan Karasu.

"Sizi işten aradım" dedim. "Burada olduğunuzu söylediler."

İlhan Karasu yüzündeki gülümsemesini silmeden sahaya bakıyordu kuşbakışı. Ama orada koşuşturan futbolcuları görmüyordu sanki. Çenesindeki Kirk Douglas çukuru daha da belirginleşmişti sanki.

"Serbest giriş kartını yırtmadın hâlâ, ha" dedi.

Zamanımı iyi kullanmak için giriş cümlesiyle zaman kaybetmek istemedim.

"Cumartesi'ye içiniz rahat olsun" dedim. "Adam gibi bir maç oynanacak."

"Emin misin?" dedi.

Hâlâ sahaya bakıyordu ve hâlâ hiç bir şey görmüyordu.

"Yüzde yüz" dedim. "Üstelik maç saatinde, eğer sakınca görmezseniz, burda olacağım gözlerimle görmek için."

Başını salladı İlhan Karasu.

"Kayahan'ı çok kızdırmışsın anlaşılan" dedi uzaklarda birisine konuşuyor gibi. "Neden?"

"Orada olmaması gereken bir şeyler gördüm Dilek Hanım’ın evinde" dedim. "Üstelik oğlunuz getirmiş oraya Dilek Hanım'ın dediğine göre."

Başını çevirip yüzüme baktı.

"Şu belden aşağı vurmakla mı ilgili bu söylediğin?" dedi.

"Sanırım" dedim. Cebimdeki kutuyu yokladım.

İçini çekti. Yeniden sahaya bakmaya başlamıştı. Orada terleyen çocukları görmeden.

"Hayat ne tuhaf!" dedi.

"Öyledir" dedim.

"Bugün genç bir insanın cenaze namazını kıldım" dedi İlhan Karasu. "Gençlerin ölümü

çok üzer beni. Hele böylesi"

Sesimi çıkarmadım. Onunla birlikte sahaya bakma başladım.

"Elinden geleni yap" dedi bana. Hangi konuda olduğun sormaya gerek duymadım.

Yanağından aşağıya inen bir ikdamla gözyaşı yüzünden.

Ayağa kalktım.

Aklıma başka bir şey gelmediği için elimi omuzuna koydum.

"Hoşçakalın" dedim. "Görüşürüz."

Gözünü sildiği eliyle bir işaret yaptı bana hoşçakal anlamında.

Kayahan Karasu muhtarlık bürosuna benzeyen Yönetim Kurulu odasındaki masada oturuyordu. Elinde cep telefonu vardı. Küçük bip bip sesleriyle dolaşıyordu menüde. Kapıdan çıktığımı gördüğünde yüzüme baktı, bir şey söylemedi.

"Babanıza bir borcum vardı" dedim kapıyı kapadıktan sonra. "Onu ödedim."

Yine sesini çıkarmadı. Terasa açılan kapıya doğru ağır ağır yürüdüm.

"Remzi Bey!" dedi arkamdan. Döndüm.

"Dün gece için kusura bakmayın" dedi. "Sinirliydim biraz."

"Önemli değil" dedim. "Hepimize olur."

"Size karşı bir şeyim yok" dedi Kayahan Karasu. Cep telefonunu masanın üstüne bırakmıştı. "Önemli olan babamın üzülmemesi."

Cevap vermedim. Söylemek istediği her neyse söylemesi için sessizce teşvik ettim onu.

"Dilek'i çok sever" dedi. "Aysu denen kızı bize transfer etmek için iş örneklerini istediğini duyarsa köpürür. Eski ortağından adam ayartmak hoşuna gitmez."

İyi bir açıklamaydı bu.

"Sizin hoşunuza gider mi?" dedim.

"Ben babamdan farklı düşünürüm biraz" dedi Kayahan Karasu. "Gerçi bu Aysu'nun yetenekli olduğunu duydum ama tanımam etmem. İşime yarayacağını bilsem, Cem Tümer'in gözünün yaşına bakmam."

"Aysu'nun işinize yarayıp yaramayacağını bilmem" dedim. "Ama onu transfer etmek kimin aklından geçiyorsa, önce bulması gerekir."

Bu da ne demek ister gibi yüzüme baktı.

"İki gündür ortada yok" dedim.

Eliyle ne önemi var der gibi bir hareket yaptı.

"Yaratıcı elemanlar çılgındır biraz" dedi. "Ne yapacakları belli olmaz. Asabı bozulmuştur bir şeye, çıkar ortaya. Ne kadar önemli olduklarını göstermek isterler arada bir yok olup."

"Umarım öyledir" dedim. "Cem Tümer telaşlı biraz."

"Sevgilisinin evine baksın" dedi Kayahan Karasu ve cep telefonunu eline alıp yeniden bip biplemeye başladı menüde dolaşarak.

Konuşmanın bittiğini anladım.

"Hoşçakalın" dedim. "Cumartesi görüşürüz belki, maça gelirseniz."

"Belki gelirim" dedi. Aradığı numarayı bulmuş gibi bir tuşa bastı, telefonu kulağına dayadı.

Karasu Güneşspor'un muhtarlık bürosuna benzeyen Yönetim Kurulu odasından çıktım.

Yarma beni görünce toparlandı.

Sağ elimin iki parmağıyla barış işareti yapıp yürüdüm yanından.

Aysu Samancı'nın iş örneklerinden daha fazlasını içerdiğini sandığım CD'yi incelemek için acele ediyordum.

Bölüm 2.17

Bir bilgisayar CD'sinin içindekileri görmek için bir bilgisayara ihtiyacınız olur. Tanıdığım en güvenilir bilgisayar, Cessna Skylane RG’ mi uçuran evdeki PC'ydi. Muhtarlık bürosuna benzeyen Yönetim Kurulu odasının merdivenlerinden hızlı hızlı indim. Lokalin boş masalarından bir ikisi daha dolmuştu. Çay ocağında bardakları kurulamakta olan adama selam verdim önünden geçerken.

"İsmail düzelmiş" dedim adama.

"Ben sana söyledim hocam" dedi. "Bir şey içmedin?"

Yukardan indiğimi görünce kenarda köşede kalmış gizli yeteneklerin peşinde bir kelle avcısı olduğuma ilişkin kararı kesinleşmişti.

Cebimdeki CD kutusuna bir daha dokunup kendimi attım binadan dışarı. Nisan sonunun keyifli akşamüstü güneşi hoşuma gitti. Sahada çift kaleyi sürdüren Karasu Güneş-sporlulara baka baka yürüdüm açık tribün boyunca. Bozuk turnikeden geçtim, İlhan Karasu'nun lacivert Mercedes'inin yanından otomobilime kadar hızlı hızlı yürüdüm.

Yolda trafik beklediğimden azdı. Büyükdere Caddesi'ne çıkınca, geldiğimden çok daha hızlı kullandığımı farkettim otomobilimi, kendimi denetledim. Moğollar'ın da keyfi yerindeydi, benim de.

Evin önünde park ettim, neredeyse koşarak apartmana girdim.

Asker emeklisi yönetici, portatif bir merdivenin üstüne Çıkmış, koridorun lambasını değiştiriyordu.

"Kolay gelsin" dedim mecburen. "Eyvallah Remzi Bey" dedi, "bize düştü bu iş yine."

Dudaklarıma bir temiz aile çocuğu ve iyi apartman komşusu gülümsemesi yerleştirip yanından geçtim portatif merdivene değmemeye çalışarak. Fazla ilerlememe izin vermedi.

"Nasıl buldun yahu o çeki dün gece?" dedi arkamdan "Hanımla uyuyamadık valla düşünmekten."

"Daha az polisiye roman okumalısınız" dedim dönerek "Gerçek hayatta işe yaramaz onlar."

Başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan apartmanın merdivenlerine saldırdım.

Bakarsın yarın başka bir şeyini kaybederdi.

Telesekreterde yalnızca bir mesaj vardı. Dinlemedim. Doğruca bilgisayarımın başına gittim.

Uçağım koskoca Kuzey Amerika'nın ne enlemini ne boylamını bilmediğim bir yerlerinde düşmüş, sonra görünmeyen ellerce düştüğü yerden alınıp, sihirli bir biçimde parçaları birleştirilip Meigs Adası'nın biricik pistinin başına getirilip bırakılmıştı. Elektrik kesilmediği sürece orada bekleyecekti beni öyle. Tabii içeriği merak edilen başka CD'ler olmadığı sürece.

Flight Simulator CD'sini çıkarıp, Karasu Güneşspor'un soyunma odasındaki onaltı numaralı dolapta bulduğum CD'yi taktım.

Sandalyemde geriye yaslandım monitörde belirecekleri keyifle beklerken.

Çıka çıka kocaman ama bomboş bir pencere çıktı monitörde.

Küfrettim.

İşe yaramayacağını bile bile CD'yi yerinden çıkarıp bir kez daha sürdüm sürücüye.

Yeniden tıkladım.

Bilgisayarımın tepkisi değişmedi.

Bu kez Bill Gates'le Steve Jobs'a birlikte küfrettim.

Rahatlıkla kullanabileceğim bana en yakın Macintosh, reklamcı arkadaşımın grafik atölyesindeki dizi dizi makinelerden biriydi kuşkusuz. Saate baktım. Yerinde yakalayabilirsem, CD'yi inceledikten sonra da Aikido çalışmasına bile gidebilirdik birlikte.

Meraklı bakışlarını omuzumun üstünden monitöre dikiliş görünce zihnimde, vazgeçtim bu fikirden. Üstelik CD'nin içindekileri görmesi profesyonel olarak uygun olmayabilirdi tahminlerim doğru çıkarsa.

CD'yi çıkarıp kutusuna koydum. Telefonun başına geçtim. Cem Tümer'in cep telefonunu tuşladım.

Telefon uzun uzun çaldı açılmadan önce. Sonra bir kadın "Alo" dedi. Selcan Tümer'in sesini tanıdım.

"Merhaba, ben Remzi Ünal" dedim. "Cem Bey'le görüşebilir miyim?"

"Bir dakika" dedi Selcan Tümer. Telefonu ağzından uzaklaştırmış olmalıydı, bir süre ses duymadım. Sonra yeniden konuştu.

"Sinir krizi geçiren bir mankeni sakinleştirmeye çalışıyor" dedi bana. "işaret ettim. Biraz bekleyin, gelecek."

"Hâlâ çekimdesiniz?" dedim.

"Evet" dedi Selcan Tümer. "Herhalde gece yarısına kadar bitiremeyiz."

Bir an durduktan sonra devam etti.

"Demin buradayken konuşamadık" dedi. "Oysa sizinle tanışmayı çok istiyordum."

Fırsatı kaçırmak istemedim. "Cumartesi tanışırız" dedim.

"Maça gelecek misiniz?" dedi Selcan Tümer. Hiç de Şaşırmış gibi değildi ama.

"Bu maçı kaçırmak hata olur" dedim. "Hangi tarafı tutacaksınız?"

"Böyle ölüm kalım maçlarında hiç bir tarafı tutmayanla daha çok keyif alır" dedim. "Ama ben maçtan çok seyircileri izleyeceğim."

"İyi bir taktik" dedi. "Cem geldi, veriyorum."

Cem Tümer'in sesi yorgundu.

"Buyrun?"

"Remzi Ünal, Cem Bey" dedim. "Rahatsız ettim."

"Rica ederim" dedi. "Buyrun."

"Küçük bir yardımınıza ihtiyacım var" dedim. "Sizin bürodaki Macintosh'lardan birini bir süre kullanabilir miyim?" "Hemen mi?" dedi. "Mümkünse."

"Çocuklar çıkmak üzerelerdir" dedi. "Önemliyse telefon edeyim, biri sizi beklesin.

"Sanıyorum önemli" dedim, inşallah dedim içimden. "Şu bizim işle mi ilgili?" dedi Cem Tümer.

"Olmaması gereken bir yerde bulduğum bir CD'yi, benim PC'de açamadım" dedim.

"Tamam" dedi. "Bir dakika verin bana. Çocukları arayayım, size haber veririm."

"Evdeyim" dedim.

Telefonu kapadıktan sonra telesekreterdeki mesajı dinlemek için tuşa bastım.

Yanılmamıştım, kadının tuhaf bir sinirliliğe sahip sesini dinledikten sonra sildim mesajını.

Pencereye gidip dışarıya baktım.

Televizyonun uzaktan kumandasını elime almıştım ki, telefon çaldı.

"Remzi Bey?" dedi Cem Tümer'in sesi.

"Evet" dedim.

"Mine'yi çıkmadan yakaladım, sizi bekleyecek" dedi. "Adınızı verdim. Aysu'nun en yakın çalışma arkadaşlarından biridir. Yardımcı olacak."

"Teşekkür ederim" dedim.

"İlginç bir şey çıkarsa beni arayın" dedi Cem Tümer. "Tamam" dedim. "Çekim nasıl gidiyor?" "Aman!" dedi. "Aman!"

Barbie House'da el ayak çekilmişti gerçekten. İçeri girdiğimde resepsiyonda güzel güzel gülümseyen bir kızın yerine bıyıklı bir bekçi vardı. Karşıdaki bekleme koltuklarından birinde oturan bir kızla konuşuyordu.

Beni görünce ayağa kalktı kız. "Remzi Bey?" dedi elini uzatırken. "Mine Hanım?" dedim.

Aysu Samancı'nın yakın çalışma arkadaşı Mine kısa boyluydu. Bir blucinle beyaz bir kolsuz bluz vardı üzerinde. Kemerinin tokası kocamandı. Kısa saçlarının arasında bir tutam tel mordu.

"Buyrun" dedi bana, yerdeki blucin kumaşından yapılmış kocaman çantasını alıp.

Resepsiyonun yanındaki spiral merdivenler yerine tam karşıdaki koridora yönelmişti.

Peşinden yürüdüm.

"Bir CD varmış" dedi. "Cem bey öyle söyledi." "Evet" dedim. "Bilgisayardan anlıyorsunuz galiba."

CD'yi cebimden çıkarıp kutusuyla Mine'ye verdim. Mine, CD'nin parlak yüzeyinde içinde neler olduğu yazılı imiş gibi ciddiyetle inceledi.

"Bütün gün başındayız" dedi Mine. "Bizim işte bilgisayarsız birisini düşünemiyorum."

"Aysu Hanım'la birlikte çalışıyorsunuz?" dedim.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. CD kutusunu tutan elini koridordaki ikinci kapının koluna atmıştı.

"Bu aralar çalışamıyoruz demek daha doğru" dedi kapıyı açarken. "İki gündür gelmiyor işe."

Girdiğimiz oda neredeyse ağzına kadar tıklım tıklım dolu izlenimini veriyordu. Mine kapının yanındaki düğmeden ışığı yaktı. Karşılıklı iki masa, üstlerinde birer bilgisayar ve yazıcı, geride kalan her yerde kâğıtlar vardı. Ortadaki küçük pencerenin iki tarafında tavana kadar yükselen kütüphane silme dergi, büyük boy kitap doluydu. Masaların arkasındaki panoların üstünde, sayılamayacak kadar çok kâğıt üst üste iğnelenmiş, birbirlerini kapayarak görünmelerini engelliyordu. Masaların üstünde, yerde, kimi dosyalanmış, kimi dağınık kâğıtlar, küçük küçük kesilmiş kumaş parçalarına karışıyordu. Düşünebileceğiniz bütün renkler, aklı başında kadınların giyebileceğini aklınızdan bile geçiremeyeceğiniz kılıkların orasından burasına dağılmış, çarpıyordu gözünüze.

"Özür dilerim" dedi Mine. "Dağınık çalışırız biraz." Çantasını sağdaki masadaki bilgisayarın yanına bıraktı.

"Bunları kim giyiyor?" dedim soldaki bilgisayarın monitörünün üstündeki kağıdı elime alıp. Modeldeki elbisede küçük bir çadırı donatacak kadar kumaş vardı kıvrım kıvrım.

"Kimse" dedi Mine gülerek. "Aysu'yla ben daha çok geleceğe yönelik araştırmalar yaparız. Giyilebilecek giysilere ilişkin fikirler bunların arasından çıkar."

"Fikirler çıktıktan sonra?"

"O tema çevresinde koleksiyonlar oluşur" dedi Mine. Soldaki masaya oturup bilgisayarı açmak için düğmeye bastı. CD'yi kutusundan çıkarıp bir kez daha inceledi parlak yüzeyini.

"Aysu Hanım da bu odada mı çalışıyor?" dedim.

"Bu bilgisayar onun" dedi Mine, CD'yi bilgisayarın sürücüsüne takarken.

Aysu Samancı'nın masasında birkaç dakika geçirmek fikri heyecanlandırmıştı beni ama şu anda dikkatim CD'nin içinden neler çıkacağındaydı. Karşıdaki masanın tekerlekli koltuğunu gidim, iteleyerek Mine'nin yanına getirdim, oturdum.

Monitörde onlarca dosya ikonunun yanında yeni bir ikon daha belirmişti şimdi, ikimiz de algıladığımızı belli etmek için aynı anda birbirimizin

yüzüne baktık. Kırmızı bir şeytan kafası şeklindeydi bu ikon. Altında "Zodiac" yazılıydı minicik harflerle.

"Zodiac"ın içindekileri yalnız incelemek için Mine'yi başımdan nasıl savarım diye düşünüyordum ki, benden önce davrandı Mine, ikonu tıkladı.

Sanki heyecanım Mine'ye de geçmişti. İkimiz de hiç konuşmadan monitöre bakıyorduk.

Aysu'nun monitöründe önce bir iki saniye hareket olmadı. Sonra kocaman bir pencere oluştu. Pencerenin tepesindeki ince çizgilerin arasında "Zodiac" yazıyordu. İçi dolsun diye çıtımızı çıkarmadan bekledik.

İçi dolmadı ama. Koca pencere bomboş kaldı. "Olamaz!" dedi Mine. "CD boş!"

Pencerenin sol üst köşesindeki küçük kutuya tıkladı, pencere küçülüp ikonun içine girdi.

Sonra yeniden ikona tıkladı.

Hiçbir şey değişmedi.

CD'yi sürücüsünden çıkarıp, aynı şeyleri yeni baştan tekrarladı benim kendi bilgisayarımda yaptığım gibi. Benim yaptığım gibi kimselere küfretmedi ama.

Tekerlekli sandalyemi ayaklarımla geri ittim. Mine parmaklarıyla masanın kenarında tempo tutuyordu.

"Burada sigara içebilir miyim?" dedim.

"Genelde içmiyoruz ama bu saatte içilir herhalde" dedi Mine. Gözlerini monitörden ayırmamıştı.

Cebimden sigaramı çıkarıp, paketi Mine'nin gözlerin önüne tuttum. Başını sallayarak reddetti. Ben bir tane çıkar yaktım.

"Boş olduğunu hiç sanmıyorum" dedim. "Biri bir numara yapmış olmalı. Şifre falan?"

"Şifre sormuyor açmak için" dedi Mine. "Başka bir şey olmalı. Ama ben o kadar anlamıyorum çok. Aysu olsaydı..."

Yine de sol baştaki kırmızı sarı yeşil elmaya götürdü imleci. Aşağıya doğru sarkan program ya da dosya adlarından birini seçti. O kadar hızlı yapmıştı ki bunu, adını okuyamadım

Sonra birbiri üstüne monitörde beliren pencerelerin içinde bir şeyler yaptı hızlı hızlı.

Bilgisayar zaman zaman durup tıkırdadı. Ne yaptığını anlamıyordum ama bir şeyleri "search" ettiğini görebildim. Bilgisayarın kendisine sorduğu kimi sorulara kutuların içine tıklayarak yanıtlar verdi. İşi uzmanına bırakmaya karar vererek iyice geri çekildim. Masanın altındaki çöp kutusundan bir kâğıt alıp kıvırıp büktüm, kendime kül tablası yaptım.

Mine ben sigaramı bitirinceye kadar uğraştı bilgisayarda. Ben izmaritimi taşıyan kâğıt tabutu çöp kutusuna geri yolladığımda yenilgiyi kabul etmiş gibi geri çekildi.

"Yok" dedi. "İçi ya gerçekten boş ya da ben bulamadım. Aysu olsaydı açardı bize."

Üst üste açtığı bütün pencereleri köşelerindeki küçük kutulara basarak kapadı sinirli sinirli. "Zodiac" ikonunu çöp sepetinin üstüne taşıdı. Bilgisayarın CD sürücüsü hırıldayarak geri verdi emanetimi. Monitör ilk açtığımızdaki gibi bakıyordu bize şimdi.

"Özür dilerim" dedi sonra bana. "Beceremedim."

"Üzülmeyin" dedim. "Yine de bir şeyler öğrendik."

"Ne öğrendik ki?" dedi dudağını bükerek.

CD'yi kutusuna koydum.

"Bir" dedim, "CD'nin boş olduğunu öğrendik. Ya da, iki, CD'nin boş olduğunun sanılmasını istemiş, onu öğrendik-"

Omuzlarını silkti. Sanki benden çok üzülmüştü CD'nin içinden bir şey çıkmadığı için.

"Şimdi ne olacak?" dedi, "kapatayım mı?"

"Ka... kapamayın" dedim. "İzin verirseniz şöyle bir kurcalamak istiyorum."

Oturduğu tekerlekli sandalyeyi geri ittirip masadan kalktı. "Siz bilirsiniz" dedi, "ben çıkabilir miyim artık?"

Buna çok sevindiğimi belli etmemeye çalışarak cevap verdim.

"Elbette" dedim. "Bir sürü zamanınızı aldım akşam akşam, teşekkür ederim." Ayağa kalkıp elimi uzattım.

"Bir işe yaramadım ki" dedi elimi sıkarken. Elleri fiziksel bir güç harcamış da ter içinde kalmış gibi nemliydi. Kapıdan çıkarken döndü.

"Ben Mustafa'ya söylerim" dedi. "Sizi bekler kapamak için. Çıkarken bilgisayarı kapamayı unutmayın, o dokunmaya korkar."

"Anlaştık" dedim.

Bir sigara daha yakıp Aysu Samancı'nın bilgisayarının monitörüne baktım. Tanıdığım tek ikon "games" ikonuydu. Başka bir oyun oynamaya karar verdim. Masanın üstünü soldan sağa sistematik biçimde gözden geçirdim. Üst üste duran kâğıtların altına baktım. Kalemlikteki kalemleri boşaltıp içini inceledim. İçinde bulunduğumuz Nisan'ın son haftasının açık olduğu ajandanın sayfalarını baştan sona çevirdim. Araya sıkıştırılmış kâğıtlara baktım. Gözümü masaya hizalayıp, bilgisayarın altında bir şey var mı diye baktım.

Sigaram bitip kâğıttan yaptığım ikinci kül tablası da çöp sepetini boyladığında, Aysu Samancı'nın masasının üstünde aniden ortadan kaybolmasının nedenini açıklayabilecek ya da nerede olduğuna dair bir işaret oluşturabilecek olağanüstü bir şey olmadığına yemin etmeye hazır bir özel detektif sayılabilirdim.

Resepsiyonda sıkılmakta olan Mustafa'nın her an gelebileceğini düşünerek acele et dedim kendi kendime masanın çekmecelerine geçtiğimde.

Masanın üç tane çekmecesi vardı. En üstteki çekmecenin kilidi vardı ama kilitlenmemişti.

Çekmece ağzına kadar kredi kartı ekstreleri ve telefon faturalarıyla doluydu. Elimi altlara daldırıp değişik bir şeyler var mı diye baktım. Aysu

Samancı'nın maaşını son iki yıldır nerelere harcadığından başka bir şey öğrenemezdi insan bu çekmeceyi kurcalamaya saatlerini verse de.

İkinci çekmecede moda ile ilgili yabancı dergiler vardı. Bunlar kütüphaneden araklansın diye ortada bırakılmayacak kadar değerli dergiler olmalıydı. Hepsini yerlerinden kaldırdım, sayfalarını hızlı hızlı çevirip silkeledim. Okuyanı aboneliğe çağıran perforeli kâğıtlardan başka bir şey düşmedi.

En alttaki çekmece karmakarışık kırtasiye malzemeleriyle doluydu. Kullanılmamış bloknotlar, üç renk post-it, zımba makinesi ve telleri, ucu küçüle küçüle parmak kadar olmuş sekiz kurşunkalem, yarısı dökülmüş bir ataş kutusu, pembeli sarılı zarflar, miki görüntülü bir kalemtıraş. Üç ayrı küçük saç tokası. Çekmecenin dibine doğru katlanıp sıkıştırılmış küçücük bir sutyen.

CD kutusunu cebime koyup çıkmaya hazırlandım. Aysu Samancı'nın bilgisayarı da, masası da ser verip sır vermiyordu.

Sonra bir başka çekmeceyi hatırladım.

Asker emeklisi apartman yöneticisinin çekmecesini.

Asker emeklisi apartman yöneticisinin çekini kaybettiği komodinin çekmecesini.

En üstteki çekmeceyi yeniden çektim. Ağzına kadar dolu çekmecelerde en üste konan bir kâğıt, çekmece ileri geri birkaç kez itilince sürtüne sürtüne ilerleyip arkaya düşer, alttaki çekmecenin masanın iç duvarıyla birleştiği yerdeki boşluğa yerleşir, alttaki çekmeceye baksanız bile ele gelmezdi. Uçar giderdi hayatınızdan. Oraya koyduğunuzdan adınız gibi emin olurdunuz ama bulamadığınız için çıldırırdınız. Emekli asker yöneticinin çekinin başına geldiği gibi.

Arkadaki boşlukta bir şey olup olmadığını anlamak için çekmeceleri teker teker çektim çıkardım yerlerinden. En alttaki çekmecenin arkasındaki boşlukta çok eski tarihli olduğu sararmışlığından belli bir şehirlerarası otobüs biletinden başka bir şey yoktu.

Hayal kırıklığımı kendimden bile gizlemeye çalışarak çekmeceleri yerlerine yerleştirmeye hazırlandım. Piyangonun büyük ikramiyesini

ortadaki çekmeceyi elime aldığımda gördüm.

Büyük ikramiye ikinci çekmecenin arkasına seloteyple yapıştırılmış ortadan katlı bir tebrik kartıydı.

Tebrik kartını dikkatle yerinden çıkardım. Mustafa'nın aniden gelme ihtimaline karşı, kartı cebime koyup, önce çekmeceleri yerlerine yerleştirdim sırayla. Sonra sandalyeye kuruldum.

Kartı çıkarıp incelemeye başladım.

Kapağında kocaman, kırmızı bir dudak izi olan bir karttı bu. Yazı yoktu. İçini açtım.

Sol sayfada şunlar yazılıydı inci gibi olmadığını görebildiğim bir el yazısıyla. Erkek eli olduğunu tahmin ettim.

'Sevgili aşkın 'Ası..

Bugünün çok özel bir doğum günü olmasını istiyorum.

Anahtarlar yalnızca bir evin kapışım değil, kalbimin kapısını da açacak.

8'de bekliyorum.

İmza yoktu. Karşıdaki sayfanın tepesinden aşağıya doğru uzun bir seloteyp kalıntısı vardı.

Seloteybin ortalarında hafifçe bombelenmiş iki bölümün altı boştu. İki anahtarın tutacak yerlerinin yuvarlak izleri vardı kalıntıların üzerinde.

Kartın arkasını çevirdim. Uğraşılmış ama yine de acemice bir kroki vardı yalnızca.

Amerikan Hastahanesi kocaman bir dikdörtgenle belirtilmişti. Çevresindeki caddelerin ikisi çizilmiş, birinin üzerine adı yazılmıştı: Dr. Orhan Ersek Caddesi. Caddenin ortalarında bir apartman, içinde bir çarpı olan bir kareyle belirlenmişti. Yanında bir numara bolü başka bir numara vardı.

Krokinin altında bir not vardı daha küçük harflerle yazılmış, aynı el yazısıyla.

Not: Kartın senin hoşuna gidecek cinsten olmadığını biliyorum ama bizim buradaki kitapçıda başkasını bulamadım.. Ama evimizi çok beğeneceksin.

Ayağa kalktım. Kartı cebime, CD kutusunun yanına yerleştirdim.

Kapıda Mine belirdi telaş içinde.

"Çantamı unutmuşum" dedi.

Çantasını girdiğimizde karşıdaki masaya bıraktığını ben de hatırladım. Çıkarken almadığını da. Sanki takside unuttuğu çantasına kavuşmak ister gibi koştu neredeyse.

"Taa duraktan döndüm buraya" dedi çantayı omuzuna asarken.

"Ben de çıkıyordum" dedim. "Unutkanlığınız bir işe yarasın, bırakayım sizi." Bilgisayarı

kapatmak için imleçle en üstteki sekmelerin arasında dolaşıyordum.

"Çok iyi olur" dedi. "Bu saatte. Bir şey buldunuz mu?"

Elini mouse'a atıp, benim bulamadığım kapama komutunu verdi bilgisayara.

"Hayır" dedim. "Bilgisayarlardan ben de çok iyi anlamam gördüğünüz gibi."

"Mac'ler çok kullanışlı halbuki."

Odanın ışığını söndürüp kapıyı çektik. Koridorda yürüdük yanyana.

Resepsiyondaki adam neredeyse uyukluyordu. Bizi görünce sevindi.

"Çıkıyoruz Mustafa" dedi Mine. "Kapayabilirsin." "İyi akşamlar Mine Hanım" dedi Mustafa.

Ana kapıdan çıktık. İyice gece olmuştu. Mine ortalarda binebileceğimiz bir otomobil görmeyince yüzüme baktı.

"Biraz ileri bırakmıştım" dedim.

Otomobilim, bıraktığım yerdeki diğer otomobiller çoktan sahiplerinin evlerine doğru yola çıktıkları için tek başına terkedilmiş gibi duruyordu.

İçine girip oturunca bir iç çekti Mine.

"Nerde bu kız acaba?" dedi biraz kendine, biraz bana.

"Büyüyünce ortaya çıkar elbet" dedim daha çok kendi kendime, otomobilimi çalıştırırken.

Bölüm 2.18

Mine iyi bir yol arkadaşı değildi. Yol boyu önüne baktı ve düşündü. Üstüne varmadım.

Aysu Samancı'nın doğum gününün ne zaman olduğunu sormak geçti aklımdan, sonra vazgeçtim. Sanki "aşkın A'sı"nın üç yıl önce Aysu Samancı'nın masasında oturan Ayşe Falanca çıkmasından korkuyor gibiydim. Ona müzik de çalmadım. Gecenin içinde pencereler kapalı, sessiz, somurtuk ilerledik. Daha ben söylemeden taktığı emniyet kemerinin altında, blucin kumaşından çantası kucağında oturdu durdu.

Onu Mecidiyeköy'de bıraktım. Tam polis merkezinin önünde. İnerken ikimiz de aynı anda

"teşekkür ederim" dedik birbirimize. Çantasını bu kez unutmadı.

Dojo'da çalışma çoktan başlamış olmalıydı.

Dr. Orhan Ersek Sokak'ta park edecek yer bulamayacağımı biliyordum, o yüzden iki cadde aşağıda biri bıyıklı biri bıyıksız iki otopark mafyası mensubuna teslim ettim otomobilimi. Çıkmadan "aşkın A'sı"na yazılmış doğum günü kartını ve CD kutusunu torpido gözüne yerleştirdim.

Evine geç kalmış insanların arasından yürüdüm ağır ağır. Kaldırımları işgal etmiş otomobiller yüzünden caddelere indim çıktım. Yürürken derin nefes alma teknikleri uygulamak zor oluyordu biraz ama sigaraya tercih ettim.

Sokağın başındaki apartmanın numarasını okuyup, "aşk yuvası"nın altı apartman aşağıda olduğunu kestirince yavaşladım. Yeni inşa edilmiş bir apartmandı bu uzaktan gördüğüme göre. Geniş cam kapılı bir girişi vardı. Kenarda bu açıdan okuyamadığım levhalar vardı üst üste.

Karşıdan gelen bir otomobil, hedefim olan apartmanın giriş kapısının tam önünde durdu.

Yolcu kapısından inen genç kadın hızla arka kapıyı açtı ve içine eğildi. Tek yönlü yolda, arkadan gelen başka bir otomobil anında korna çalmaya başladı. Genç kadın kucağında bir çocukla çekildi otomobilden. Yolcularını bırakan otomobil park edecek yer arar gibi ağır ağır ilerlemeye başladı sokakta. Hem yürüyor hem izliyordum.

Kucağındaki çocuğu ağlamaya başlayan kadın, apartman girişinin yan tarafındaki zillerden birine bastı. Kapı içerden otomatikle açıldığında ben de kadının iki metre aşağısındaydım.

Hızlı bir hamleyle kadının önüne geçtim ve kucağında çocukla içeri rahat girebilmesi için kapıyı tuttum. Bir gülümsemeyle teşekkür etti kadın ve girişteki merdivenlerden aşağı doğru indi. İndiği yönü gösteren iki ayrı çocuk doktoru tabelası vardı holde. Ben mermer görüntülü merdivenlerden yukarı yöneldim.

İlk kattaki daire numaralarından anladığıma göre, "aşk yuvası" en üst kattaydı. Derin soluklar alarak ağır ağır çıktım merdivenlerden.

En üst kata gelince durup etrafı inceledim. Aşağı katlardaki doktor ışıltısından uzaktı burası. Boyası dökülmeye başlayan duvarlarla kimse ilgilenmemişti uzun süredir. Aşağıda her katta iki daire olmasına karşın, bu katta tek bir kapı vardı. Kapının üzerinde olması gereken metal daire numarası çok önce düşmüş olmalıydı, yalnızca kapının üzerindeki yeri belliydi daha açık renk bir kareyle.

Zile bastım. Salak bir kuş sesi öttü birkaç kere ekolanarak.

İçerden "kim o?" sorusu falan gelmedi. İçimden beşe sayacak kadar vakit geçmemişti ki, hemen açıldı kapı.

Açılır açılmaz da hızla kapandı. Daha doğrusu kapanmaya çalıştı.

Kaleci Zafer'in kabak kafasının altındaki gözlerin acayip bir hayret ve hayal kırıklığı ifadesiyle açılıp, elinin kapıyı kapamak için harekete geçtiğini görür görmez sağ ayağını uzattım kapıyla pervazın arasına.

Yukardan iki eliyle bastırıp kapamaya çalıştığı kapının alttan gelen engelleme yüzünden kapanmadığını anlayınca ayağımı yerinden oynatmak için iki kere tekmeledi. Rakip oyuncuya kasti faul yapar gibi, bileğime doğru. Çıplak ayaklarının iç kenarıyla vurduğu için tekmelerinden etkilenmedim Aksine onun ayağı acımış olmalı. Dikkati aşağıda yoğunlaşmışken, gücünü yukardan bastıran ellerinden çekmiş olacağım tahmin ettim Aikido sayesinde, omuzumla yüklendim kapıya. Kapı çırılçıplak bir kaleci Zafer'i içeri doğru savurarak açıldı.

İçeri girip ardımdan kapadım kapıyı.

Kaleci Zafer, elleri, serbest vuruşa karşı baraj yapan savunma oyuncuları gibi apış arasında, sırtını duvara vermiş duruyordu.

"İki gün sonra maçın var, uslu dur, bir yerini kırmayayım" dedim. "Git giyin."

Daha fazla utanç verici bir sahneye şahit olmamak istet gibi elimle içeriyi işaret ettim.

"Girebilir miyim?"

Cevabını beklemeden yürüyüp, giriş holüyle ardındaki salonu ayıran tavandan sarkan iplere dizilmiş boncukları yararak içeri girdim.

Küçük bir salondu burası. Tavanı, dışardaki terasa bakan kocaman bir pencereye doğru eğimliydi. Pencerenin dışından birbiri ardına damlar ve televizyon antenleri görülüyordu.

Yerler uzun tüylü bir halıyla kaplıydı. Bayağı uzun tüylüydü halı. Pencereye dik gelen karşı duvarın ortasında bir şömine vardı. Çoktandır yakılmamışa benziyordu. Yerlere atılmış minderlerden başka oturma birimi yoktu salonda. Televizyon ve yanındaki video yerde duruyordu. Videonun yanında kutusuz kasetler vardı.

Pencerenin önüne giderek dışarıya baktım. Terasta Barbie House'un çekimlerinde kullanılanlardan daha büyük ama tek renk, sarı, bir güneş şemsiyesi vardı. Altında tahta ve bezden oluşmuş iki şezlong. Yerde moda ve kadın dergilerinden oluşan bir yığın duruyordu.

Arkamda bir hareket sezince geri döndüm. Kaleci Zafer üstüne bir eşofman geçirmiş, tavandan sarkan boncuklu iplerin önünde duruyordu. Ayağında plastik bir hacı terliği vardı.

Kel kafasında bir iki damla ter.

"Aysu nerede?" dedim. "Markete gitti" dedi kaleci Zafer.

Birimiz pencerenin, birimiz boncukların önünde bir süre öylece durduk. Alışılmış misafirliklere benzemiyordu benimki.

Sessizliği bozmak için sordum.

"Antrenman nasıl gitti?"

Omuzlarını silkti.

"Burayı nasıl buldunuz?" dedi bana cevap vermek yerine.

Ben de omuzlarımı silktim.

"İçeri böyle girdiğim için özür dilerim" dedim ben de cevap yerine. "Aysu'yla iki satır konuşayım, hemen gideceğim."

"Seni o orospu takmadı mı peşime?" dedi kaleci Zafer saçsız başını kaşıyarak.

'Siz'den 'sen'ne bu kadar kolayca geçen birine "hangi orospu?" diye sorarak hayal kırıklığı yaratmak istemedim. Onun peşinde olmadığımı bilmesi yeterdi bana şimdilik.

"Ben yalnızca Aysu'nun yerini bulmak istiyordum" dedim. "İş yerindekiler çok meraklandılar."

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapının salak kuş sesi duyuldu dışardan. Kuş bir ötüş serisini bitirmeden ikinciye başladı.

Kaleci Zafer boncukları hışırdatarak öteki tarafına geçti

Yukardan sarkan iplerin. Kapının açılış sesini duydum. pencereden dışarı bakmaya başladım. Onlara biraz süre vereyim dedim kendi kendime.

Boncuklar yeniden hışırdayınca geri döndüm. İçeri girmişlerdi. Kaleci Zafer, Aysu Samancı'nın arkasında duruyordu Elleriyle omuzlarını tutmuştu. Boyları arasındaki fark çok olduğu için tuhaf bir görüntüleri

vardı. Aysu Samancı'nın üzerinde ekspozisyon günü gördüğüm giysiler vardı. Elinde bir market torbası tutuyordu. Yüzünde tuhaf bir kayıtsızlık algıladım. O geceki masum kız değildi sanki karşımdaki.

"Merhaba" dedim. "Cem Tümer çok merak etti seni." "Başka şeyi merak etmiştir o bana kalırsa" dedi Aysu

Samancı. "Zafer detektif olduğunuzu söyledi. Sizi o mu tuttu beni bulmanız için?"

"Evet" dedim, "son gördüğümde epey telaşlıydı."

Aysu Samancı elindeki market torbasını girişe bırakıp köşedeki mindere doğru ilerledi.

Kendisini bıraktı minderin üzerine. Sonra ayaklarını altına çekip bağdaş kurdu. Göbeği açık buluzu sürekli ayaktayken giymek için tasarlanmıştı herhalde. İki büklüm olunca göbeğinin civarında kat izleri belirdi.

"Bir su verir misin bana?" dedi kaleci Zafer'e. "Sosisleri de dolaba koy."

Kaleci Zafer torbayı alıp boncuklu iplerin arkasında kayboldu.

Aysu Samancı bana döndü.

"Şimdi ne olacak?" dedi. "Beni buldunuz."

"Bir şey olacağı yok" dedim. Hâlâ pencerenin önünde ayakta duruyordum. "Adam senin için endişeleniyordu. Birazdan çıkıp nerede olduğunu bildireceğim. Benim işim biter böylece."

"Ne kadar basit, değil mi?" dedi. "Ne kadar basit."

Şöminenin yanındaki mindere oturdum. O kadar basit olmadığını ben de biliyordum.

"Benim vaktim çok" dedim. "Basit olmayan bir şeyler anlatmak istiyorsan dinlerim."

Kaleci Zafer elinde kocaman bir bira bardağıyla içeri girdi. Sapını Aysu Samancı'ya doğru tutarak uzattı. Aysu Samancı kafasına dikti bira bardağının içindeki suyu.

"Size neden bir şeyler anlatacakmışım?" dedi bira bardağını kaleci Zafer'e geri verirken.

"Tanımıyorum bile sizi?"

"Mahkemede vereceğin ifadeyi prova etmiş olursun" dedim. "Çalıştığın yerin ticari sırlarını başkasına vermek suç bildiğim kadarıyla."

"Ben kimseye bir bok vermedim" dedi öfkeyle. Tepesinde bekleyen kaleci Zafer'e döndü.

"Bir iki su bardağı al kendine doğru dürüst!"

"Dilek Aytar'ın evinde gördüm bu üstündekinin çizimini" eledim. "Koç başı üç metreden tanınıyor."

"O yalnızca bir iş örneğiydi" dedi Aysu Samancı. "Ticari sır sayılma?. Ben tam aksine korudum Barbie House'un yeni sezon modellerini. Hatta biraz fazla korudum. Kendilerinden bile korudum."

Kendi kendine güldü yalnız kendi bildiği bir espri varmış gibi ortada. "Cem bey bile beni o yüzden arıyor fellik fellik. Özel detektif, mözel detektif."

Sırtımı duvara yasladım.

"Zodiac dosyasının içinde miydi yeni sezon modelleri?" dedim.

Gerçek bir hayretle yüzüme baktı. "Ne kadar çok şey biliyorsunuz?" dedi. Sesimi çıkartmadım.

"Tamam" dedi Aysu Samancı. "Anlatacağım. Ama bana yardım edeceğinize söz verin önce."

Minderin üstüne iyice yerleşti kalçasını sağa sola kıpırdatarak.

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedim.

"Üstüme başka birini salmalarını engelleyin" dedi Samancı.

"Şişman gazeteciye direndiğin gibi direnirsen yardıma ihtiyacın yok" dedim. "Ama elimden geleni yaparım."

Vücudunu bütünüyle yana atıp, kafasını mindere gömdü iki büklüm. Eliyle minderin kabarmış köşelerine vuruyordu şimdi bir sinir krizini taklit

ederek.

"Adam her şeyi biliyor yahu... Adam her şeyi biliyor yahu..."

Şaşkın şaşkın bakan kaleci Zafer'e gülümsedim masum masum.

Aysu Samancı kafasını yastıklardan kaldırdı. Gözlerinde ıslaklıktan olup olmadığını anlamadığım bir parlaklık vardı.

"Allah aşkına bir bardak su daha getir" dedi kaleci Zafer'e. Kaleci Zafer başını sallayarak dışarı çıktı.

"Bu evde sigara içiliyor mu?" dedim paketimi cebimden çıkarırken.

"Bir tane de bana verin" dedi Aysu Samancı. "O adamı hatırlamak bile asap bozuyor."

"Artık kimsenin asabını bozamaz" dedim. Paketimden aldığım sigaralardan birini eline tutuşturdum. Yıldırım Soğancı'nın öldüğünü bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Allah'tan" dedi Aysu Samancı, yakmam için ağzına aldığı sigarayı bana doğru uzatırken.

"Manyak herif!"

"Seni neyle tehdit ettiğini bilmiyorum ama iyi direndin gerçekten o gece" dedim.

"Bizi gördünüz mü gerçekten?" dedi Aysu Samancı.

"Raslantı" dedim. "Arkamdaydınız. Sizin taraftan gelen sesler dikkatimi mankenlere vermemi engelledi."

"Manyak herif dedi Aysu Samancı yeniden. "Zafer'in futbol hayatını bitirmekle tehdit etti beni."

"Nasıl yapacakmış bunu?" dedim.

Aysu Samancı sigarasının uzayan külünü silkmek için uygun bir şey aradı oturduğu yerden. Sonra halının üstüne silkti, eliyle uzun tüyleri sıvazlayıp kaybetti külleri.

"Zafer şike yapacakmış güya son maçta. Gazeteye yazarım, futbol hayatı biter dedi."

"İnandın mı?" dedim.

"Zafer bir çok şeyi yapabilir ama şike asla" dedi Aysu Samancı. "Hayatı bu. Hiçbir şeyi yok o toptan başka. O yüzden zerre kadar inanmadım."

Kaleci Zafer elinde aynı bira bardağıyla yeniden içeri girdi. Aysu Samancı ağır ağır içti bu kez suyunu. Bardağı geri vermedi, sigarasının külünü içine silkti. Benimkini de silkmem için bardağı bana uzattı. Önerdiğini yaptım.

"Konuğumuza ne istediğini sorsana" dedi kaleci Zafer'e. Kaleci Zafer bana baktı. Ben başımı salladım. Devam etmesi için Aysu Samancı'ya baktım.

"İnanmadım ama ertesi sabah gazetede adamın öldüğünü okuyunca korktum. Daha doğrusu ürktüm. Benimle konuştuğunu gören olup olmadığını bilmiyordum. Kayahan Bey'in üstüme başka birisini daha salacağını düşündüm. Bu evi ikimizden başka bilen yoktu.

"Varmış demek" dedi kaleci Zafer.

"Aslında yok sayılır" dedim. "Şunu baştan anlatsana."

Aysu Samancı sigarasını elindeki bira bardağının içine attı. Ateşle suyun birleşmesinden doğan cızırtıyı duydum. Bardağı minderin kenarına koyup ayağa kalktı. Ben yerimden kımıldamadım. Pencereye gidip dışarı bakmaya başladı. Kaleci Zafer onun boşalttığı mindere oturdu. Uzun bacakları mindere sığmıyordu.

"Bizim işte başarılı elemanların sık sık iş değiştirmesi doğaldır" dedi Aysu Samancı.

"Dilek Hanım telefon etti bir gün, benimle görüşmek istediğini söyledi."

"Barbie House'taki işinden memnun değil miydin?" dedim.

"Memnun olup olmama meselesi değil bu" dedi Aysu Samancı. "Sektörde iyi yerlerdekilerle iyi ilişkiler meselesi Beni çağırdıysa gideyim dedim. Kırmak iyi olmaz. Egoma sıçayım."

Kendi sigaramı da bira bardağının içine attım. Cızırtı daha yavaştı bu kez.

"Kadının gözüne girmek için yanıma son yaptıklarımdan bir iki şey almıştım. Görüşmede gösterdim. Beğendi. 'Bende kalmasında sakınca var mı?' dedi. Kalsın dedim. O kadar önemli değil diye düşündüm."

"Görüşmenin sonucu?"

"Öyle çok büyük bir para önerememeyeceklerini hissettirdi. Krizden falan sözetti. Uzun vadeli bir kariyer falan. Hani bilirsiniz, biz bir aileyiz meselesi. İki gün sonra Kayahan Karasu aradı. Pis herif."

"Ne zaman oldu bu görüşme?" dedim.

"Geçen haftanın başında. Kayahan Karasu telefon etti sonra. Ev telefonumu bulmuş nerden bulduysa."

"Derdi neymiş?" dedim.

"Barbie House'un bütün koleksiyonunu istedi açık açık. Büyük para önerdi."

Kaleci Zafer oturduğu yerde kıpırdandı.

"Sıktığı palavraları özetleyeyim: Dilek Hanım'a gösterdiğim işi çok beğenmişti..." diye devam etti Aysu Samancı pencereden dışarı bakarak. "Birlikte hazır giyimde bir devrim yapabilirdik...Ben baş stilist olacaktım... Önüm açıktı... Ama oradaki çalışmalarımın boşa gitmesine razı değildi... Vesaire vesaire. Usulünce reddettim."

"Yeterince açık" dedim.

Kaleci Zafer bacaklarını altına çekti.

"Ama ısrar etti Kayahan bey. Laf uzadıkça uzadı" dedi Aysu Samancı. "Kimse vazgeçilmez değildir falan gibi laflar etti. Zorla kapayabildim telefonu. Ama ürkmeye başladım."

"Kimseye bahsettin mi bundan?" dedim.

"Hayır" dedi Aysu Samancı. "Bunun teklif edildiği birisi olmak bile yeterince aşağılayıcı.

Kime söyleyebilirsin? Bu tür ilişkiler hayatını kaydırır insanın sektörde."

"Bana söyleyebilirdin" dedi kaleci Zafer oturduğu yerden.

Aysu Samancı ona açıyormuş gibi baktı. Sonra sevecenleşti bakışları. Ona doğru ilerledi.

"Hani büyük bir kız olmuştum artık. Hani kendi kararlarımı kendim verebilirdim" dedi kaleci Zafer'in oturduğu minderi paylaşmaya çalışarak. Sığmadılar tabii. Oğlan yere kaydı.

Aysu Samancı onun yerine yerleşti.

"Bu adamın niyeti kötü diye düşündüm" dedi. "Ertesi gün işe gidip bütün işleri emniyete aldım."

Otomobilimin torpidosundaki CD'yi hatırladım.

"Kayahan Karasu'nun gözünü diktiği bütün tasarımları tek bir dosyada topladım. Benim çalıştıklarımı, Mine'ninkileri, başkalarını..."

"Zodiac" dedim.

"Evet" dedi Aysu Samancı. "Koleksiyonun başlangıç noktası bu burçlarla ilgili olandı.

Onu seçtim sembol olarak."

Üstündeki koç başını gösterdi elleriyle.

"Dosyanın üzerine bir 'hidden file' numarası çektim. İnternet'te bulduğum bir programla.

Bilgisayarlardan anlıyor musunuz?" dedi bana. "Öyle dolaşırken bulmuştum."

"Bir PC'm var" dedim.

"Şöyle" dedi. "Dosya durduğu yerde duruyor. İsteyen açabilir ve çalışabilir üstünde. Ama birisi diskete ya da CD'ye çekmek istediği zaman hard disk'ten siliniyor. Püfft. Yok oluyor.

Aslında yok olmuyor da, öyle gözüküyor bilmeyene."

"Kayahan Karasu senden alamadıklarını başkasından isteyecek miydi sence? dedim.

"İstemek ne kelime" dedi Aysu Samancı. "Almış bile." Yıldırım Soğancı'yla arkamda itiş

kakışlarının aşk hikâyesi olmadığını gören herkes anlayabilirdi diye düşündüm. "Şişkoyu saldı üzerine" dedim. Salmak tabiri onundu.

"Evet" dedi Aysu Samancı. "Cem Bey beni ekspozisyona götüreceğini söyleyince aklıma bir fikir geldi. Dilek Aytar'a verdiğim bir iki burç temalı tasarımın örneğini herkes görsün de değeri sıfırlansın diye düşündüm. Diktirip giydim. O havada giyilecek şey değildi ya."

"Şişko..." dedim. "Ne istiyordu?" "Hayvan herif dedi Aysu Samancı.

Bira bardağını önüme çekip bir sigara daha yaktım. Aysu Samancı'ya da önerdim, istemedi.

"CD'yi açamamışlar. Paniklemişler. Paniklerler tabii, bir bilen olmazsa hayatta göremezler o dosyayı. Artık ne kadar para verdilerse. Adam bilgisayarlardan falan anlamıyor. Bu gece gidelim, bitirelim işi diye tutturdu. Olmaz dedim."

"Şike o zaman gündeme geldi herhalde" dedim. "Ne şikesi?" diye bağırdı kaleci Zafer.

Aysu Samancı kaleci Zafer'in olmayan saçlarını okşadı kafasına uzanıp.

"Sen satmışşın güya maçı" dedi. "Maçı sattığını gazeteye yazacakmış."

"Kim dedi bunu?" dedi kaleci Zafer. "Yıldırım abi mi? İnandın mı?"

Aysu Samancı'nın eli oğlanın yanaklarına indi kafasından. Başını salladı.

"Gidip Cem Bey'le konuştu ya uzun uzun" dedi biraz kaleci Zafer'e, biraz bana.

Sıranın bana geldiğini sezdim. Daha doğrusu kaleci Zafer'e.

"Bebek'teki kahveye gittin ama" dedim.

Kaleci Zafer şimşek gibi ayağa kalktı. Önümde duran bira bardağına bir tekme savurdu.

Akıllıydı ama, ayağının içiyle vurmuştu. Bira bardağı devrildi uzun tüylü halının üzerine.

İçindeki izmaritlerden yalnızca biri dışarı çıktı. Bir iki de su damlası.

"Orospu çocuğu...Orospu çocuğu..."

Halının üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Sanki tekme atacak başka şey arıyordu da bulamıyordu. Aysu Samancı'yla ikimiz ses çıkarmadan izledik.

"Ne üçkâğıtçıymış pezevenk" dedi kaleci Zafer. "Ne üçkâğıtçıymış. Beni de kandırdı ayaküstü. Orospu çocuğu."

Yürümesi durunca ikimiz de yüzüne baktık.

"Ne bakıyorsunuz?" dedi. "Siz de mi inandınız o pezevenge?"

"Sakin ol" dedi Aysu Samancı. "Ama gittin" dedim ben.

"Gittim tabii. Sen olsan gitmez miydin?" dedi Aysu Samancı'ya. "Tıpkı senin gibi gittim ben de. Transfer görüşmesine."

Aysu Samancı ellerini çırptı duyduğuna çok sevinmiş gibi.

Kaleci Zafer gidip Aysu Samancı'nın önüne çömeldi. Konuşurken bir ona, bir bana bakıyordu. Yere devrilen bira bardağını alıp sigaramın külünü silktim.

"Defile gecesi bir kenara çekti, konuştu benimle" dedi kaleci Zafer. "İkinci ligten bir takım benimle ilgileniyormuş. Ama gizliden. Bebek'te bekleyecekler seni, istersen gidip bir konuş, antrenmandan sonra dedi."

Başını öne eğdi suçluymuş gibi. Aysu Samancı kel kafası okşadı yeniden. Sık sık yaptıkları bir şeydi bu anlaşılan.

"Çok sevindim" dedi kaleci Zafer. "Adamın cenazesinde ne kadar duygulanmıştım halbuki. Düşünsene adam ölmüş öldüğü yerden yardım etmeye devam ediyor bana. Mezardan gelen destek. Pezevengin evladı. Orospu çocuğu. Hikâyeymis demek ki."

"Şunu bir özetleyeyim" dedim sigaramdan bir nefes daha alıp. "Yıldırım Soğancı'ya göre seninle bir ikinci lig takımı ilgileniyormuş, transfer için. Takımın adını söyledi mi?"

"Söyledi" dedi kaleci Zafer. "Enayiliğime daha çok gülmemeniz için söylememeyi tercih ederim."

"Tamam" dedim. "Seninle konuşmak istediler. Gizli, öyle mi?"

"Evet."

"Neden Bebek?" dedim.

"Herifler Bebek Oteli'nde kalıyormuş" dedi kaleci Zafer.

"Sen de koşa koşa gittin."

"Gittim" dedi kaleci Zafer.

"Kimse gelmedi."

"Gelmedi."

"Sonra?" dedim. Sigaramı bira bardağının içine attım.

"Sonra hiç" dedi kaleci Zafer. "Epeyi bekledim kahvede. Aysu gülme ama hayal kurdum.

Çim sahada oynamayı falan."

Aysu Samancı dikkatle yüzüme bakıyordu. Bir bana bir kaleci Zafer'e.

Sonra diye sormadım.

Kaleci Zafer kendiliğinden devam etti.

"Canım sıkılmıştı. Hisar'a kadar yürüdüm. Hayal kurmaya devam ettim. Heriflerin işi çıkmıştı. Zaten telefonlarımı almışlardı, sonra arıyorlardı falan."

Ne kötüydü genç âşıkların arasına girmek. Ne kötüydü.

"Dilek Aytar'a neden uğradın?" dedim keşke uğramasaydı diye düşünerek.

"Ne Dilek Aytar'ı!" dedi kaleci Zafer.

Herhangi bir taşkınlığına karşı dizlerimi altıma alarak seiza pozisyonuna geçtim. Boyu benden uzundu ama o da oturuyordu. Şimdilik.

"Mavi Mazda'nla Yeniköy'e gittiğini gözlerimle gördüm" dedim.

Aysu Samancı dudaklarını kısmış, bir ona bir bana bakmaya devam ediyordu.

"Mavi Mazda'm olduğunu herkes bilir." dedi kaleci Zafer.

"Herkesin mavi Mazda'sı Coca Cola kamyonuyla burun buruna gelmez ama" dedim.

"Üstelik yanımda bu işleri seven bir taksici vardı."

Şrrrakkk diye bir ses çıktı kaleci Zafer'in kel kafasından. Uzun tüylü halılar olmasaydı epeyi yankılanırdı odanın içinde şaplağın sesi.

"Alçak!" diye bağırdı Aysu Samancı, kaleci Zafer'in saçsız başına vurduğu şaplaktan sonra. "Alçak! Doğruymuş demek!" Ayağa kalktı şaşkınlıktan ona yaslandığını unutan oğlanı üstünden itekleyerek. Bir tekme ekledi tepkisine kaleci Zafer'in yanından geçerken.

"Peşimi bırakması için gittim ona inan!" dedi kaleci Zafer boncukları iki eliyle ayırarak salondan çıkan Aysu'nun peşinden. Sonra ayağa kalktı, o da fırladı.

"Aysu! Aç kapıyı! Aysu!" diye bağırdığını duydum içerden.

Ben de ayağa kalktım. Yerdeki bira bardağını alıp şöminenin üst tarafındaki çıkıntıya koydum. İçerde istenmeyen şeyler olabileceği geldi aklıma sonra. İkisi de gençti. Boncuklu iplere doğru hareketlendim.

Tam o sırada kaleci Zafer'in kel kafası göründü boncukların arasından.

"Odaya kapandı" dedi. "Kilitledi kendini." "Geçer" dedim.

"Her gittiğin yerde işi karıştırır mısın böyle?" dedi yeniden mindere kendini bırakarak otururken.

"Bazen oluyor" dedim.

"Bana inanmadı" dedi kaleci Zafer.

"Hangisine?" dedim. "Hiç gitmediğine mi, peşini bıraksın diye gittiğine mi?"

"Gerçekten peşimi bıraksın diye gittim" dedi. "Gerçekten. Bebek'teyken telefon etti."

"Ne dedi?"

"Ateşi başına vurmuştu valla. Gel dedi. Hemen gel. Bunu nasıl anlatırsın Aysu'ya şimdi."

"Bir numaralar vardı aranızda eskiden öyleyse" dedim.

"Aysu'dan önce vardı" dedi kaleci Zafer. "Onu bırakmamı içine sindiremedi."

"Ama sonradan iyi yere dükkân açmış anladığıma göre" dedim.

"O ayrı, bu ayrı" dedi kaleci Zafer. "O karıyı tatmin etmek zordur. İnan bana. Kayahan hayatının yatırımıydı onun."

Sıkı geyikti bizimki.

"Mecburen gittin" dedim.

"Mecburen gittim" dedi. "Hemen gelmezsen takımdan attıracağım diye bağırıyordu telefonda."

"Futbolcu olmak da zor" dedim. "Biri çağırır gelmez, öbürü gelmezsen attırırım..."

"Şimdi Aysu'ya neden bir şey söylemediğimi anladın mı?" dedi kaleci Zafer.

"Peki ne oldu Yeniköy'de?" dedim.

Kaleci Zafer, İstanbul'dan yeni dönmüş bir Çorumlu gibi gülümsedi.

"Orasını ne sen sor, ne ben anlatayım" dedi. "Bir hafta idare edecek kadar iyi ettim karıyı."

Dedim ya, sıkı geyikti.

Bölüm 2.19

Aysu Samancı'yı aşk yuvalarının yatak odasında kilitli, kaleci Zafer'i salonda yalnız bırakıp çıktım evden. Bundan sonra o evde olacaklar beni ilgilendirmiyordu. Kavgayı izleyen sevişmeler hakkında çok şey duymuştum. İkisi de gençti.

Merdivenlerden inerken kendimi biraz yorgun hissettim. Antrenmanlarda son otuz dakikada duvardaki saate daha sık bakmama yol açan yorgunluktan biraz farklıydı bu. Daha üç gün önce hiç birini tanımadığım bir yığın insanın hayatlarına karışmıştım. Bunlardan biri kafama bir biblo indirmişti. Millet mankenleri izlerken, dışarıda iki çift laf ettiğim iki insan, birbiri ardına çekip gitmişti şu güzel olup olmadığına bir türlü karar veremediğim dünyamızdan. Cumartesi'ye önemli bir maç vardı.

Dışardaki hava biraz canlandırdı beni. Gelirken yaptığım gibi derin nefesler alarak otomobilimin bulunduğu caddeye doğru yürüdüm. Şimdi bir sinemaya gidilebilirdi. Bol patlamış mısır ve film bitince biten entrikalarla dolu bir sinemaya.

Otomobilimi emanet ettiğim biri bıyıklı, biri bıyıksız otopark mafyası delikanlılar ortalıkta yoktu. Ama bıraktığım yerde çiziksiz duruyordu otomobilim. İçine girip pencereleri indirdim.

Ahizeyi elime alıp Cem Tümer'in cep telefonunu tuşladım.

Bu kez kendisi açtı. Yorgundu sesi. "Buyrun" dedi.

"Aysu'yu buldum Cem Bey" dedim.

"Yapma yahu" diye bağırdı telefonda. "Ne çabuk!"

"Talihim yardım etti herhalde" dedim.

"Selcan bak bulmuş Aysu'yu..." diye telefondan uzağa bağırdı Cem Tümer. Sonra bana döndü. "Neredeymiş?"

Ona adresi verdim. Civardan bir kalemle kâğıt bulması için biraz bekleyip yeniden yazdırdım yavaş yavaş.

"Neden tüymüş?" dedi adresi yazdıktan sonra.

"Orası biraz karışık" dedim. "İsterseniz kendisi anlatsın."

"İşe gelecek herhalde" dedi Cem Tümer.

"Bana aksini söylemedi" dedim. "Ama büyük bir ihtimalle maaşını artırmak zorunda kalacaksınız, haberiniz olsun."

Bir an sessizlik oldu telefonda.

"Anlıyorum, bakarız" dedi Cem Tümer. "Haklı olabilirsiniz. Size nasıl teşekkür edebilirim?"

"Cumartesi günü maça Aysu'yu da getirin getirebilirseniz" dedim. "Kızı affettiğinizi, yanında olduğunuzu falan göstermek için. Sonra Mine de çok yardımcı oldu bana. Mümkünse onu da davet edin."

"Anlıyorum" dedi Cem Tümer. Sonra tekrarladı. "Anlıyorum."

"Görüşürüz Cumartesi'ye" dedim. "İyi çekimler."

Telefonu kapattıktan sonra ellerimi direksiyona koyup sırtımı geriye yasladım.

Bugün ne çok şey olmuştu. Ama işimi bitirmiştim. Öyle gözüküyordu. Cumartesi günkü maç temiz oynanacaktı. Bir küme düşme maçı ne kadar temiz oynanabilirse. Aysu Samancı'yı bulmuştum. Artık kimin için çalışırsa.

Bir tatile ihtiyacın var dedim kendi kendime otomobilimi çalıştırırken. Hiç kimseye telefon etmeden, hiç kimseden telefon almadan eve geldim ağır ağır. Telesekreterde de mesaj yoktu. Ne kadar sevindim. Bir CD'yi açmaktan âciz bilgisayarıma da yüz vermedim.

Karnımın açlığına da.

Soyunup yatağa girdim. Kaçırdığım antrenmana kaza niyetine Oeshiba'nın hayat hikâyesini anlatan bir kitap alıp okumaya başladım. Okurken uyumuşum.

Sıkı uyumuşum. Ne Yıldırım Soğancı girdi rüyalarıma ne Muharrem Serdarlı. Beyaz, uzun sakallarıyla Oeshiba da girmedi bazı şeyleri çözmem için bana ipucu vermeye. Bir zamanlar kıtalararası yolculuklardan sonra evime döndüğümde uyuduğum uykular gibi uyudum.

Kalktığımda sağımda solumda ağrılar duydum bu kadar uzun uyumaktan. Gözlerim neredeyse kapalı, duşun altına girdim. Dişlerimi duşun altında fırçaladım macunsuz. Yarı ıslak çıktım dışarı. Üstümde çok eski bir Japonya yolculuğundan kalma kimono, çaktırmadan kapıyı açıp gazetemle ekmeği aldım.

Ekmeği görünce ne kadar aç olduğumu algıladım. Buzdolabını karıştırıp yiyecek doğru dürüst bir kahvaltılık bulamayınca keyifli günler için

sakladığım yarım sucuğu çıkardım dolabın birinin dip taraflarından.

Gazete okurken yağda sucuk ne güzeldi. Gazeteyi siyasi haberlerden spora, köşe yazılarından falıma kadar okudum.

Kahvemi içerken düşündüm.

Yapmam gereken bir şey daha vardı.

Gitmem gereken bir ölü evi daha.

Yolu bana Nuri gösterebilirdi. Soyadını bilmediğim Nuri.

Kimonomu çıkarıp siyah bir pantolonla deri bir ceket giydim. Dolabımdan hiç eksik etmediğim maden suyu şişelerinden birini fondipledim. Kimseyi öpmesem de olurdu.

Kapıyı hiç yapmadığım tarzda sertçe kapatarak çıktım. Falımda "Başladığınız işleri yarım bırakmayın" yazılıydı.

İtiraf edeyim, bazen benim de kendimi kandırdığım oluyor.

Otomobilimi stadyumun yanında bir gün önce parkettiğim yere bıraktım. Sahada in cin top oynuyordu. Foto Paris'e kadar aslında Ayazağa'nın da güzel bir İstanbul semti olduğunu düşünerek yürüdüm.

Foto Paris'in kapısının kilidi tamir edilmişti. Ama açıktı. İçeri girdim. Kimse yoktu.

"Kimse yok mu?" diye bağırdım.

"Bir dakika bekleyin lütfen" dedi Nuri içerden.

Ense kökümde ağrılarla oturduğum eski zaman koltuğuna oturdum. Hiç bir şey değişmemişti dükkânın içinde. Belki biraz daha temizdi, o kadar.

Dükkânı stüdyodan ayıran perde kımıldadı. Önce kırk yaşlarında bir kadın çıktı

başörtüsünü çenesinin altında bağlayarak. Sonra Nuri.

"Vay Remzi abim gelmiş" diye bağırdı beni görünce. "Yarın sabah bir uğra Aysel teyze"

dedi kadına. "Hazır olur."

Kadının çıkmasını beklemeden önüme gelip elime sarıldı. Öpmeye kalktı. İzin vermedim.

"Nasıl gidiyor?" dedim.

"İyidir" dedi. "Kafan nasıl Remzi abi?"

"Çalışıyor" dedim.

"Bir çay söyleyeyim mi?" dedi.

"Yok" dedim. "Senden bir ricam var."

"Emret abi" dedi Nuri. Tezgâhın arkasına geçmişti. Ayakta duruyordu.

"Çocuğun cenazesine gelemedim" dedim. "Biliyorsan Muharrem'in evine gidelim beraber.

İşin yoksa."

Bir an düşündü.

"Ne işim olacak Remzi abi" dedi. "Benim de gitmem gerekir aslında. Bekle bir dakika."

Perdenin arkasında kayboldu. Bir dakika sonra sırtına bir ceket geçirmiş olarak geldi.

Ayağa kalktım. Nuri benim çıkmamı bekledikten sonra Foto Paris'in kapısını kilitledi.

Karşıdaki karpuzcuya seslendi.

"Apo" dedi, "ben başsağlığına gidiyorum Muharremler'e. Bir saat..." Yüzüme baktı.

Onayladım başımla. "Bir saat kadar sonra dönerim."

Otomobilime kadar heyecanla anlattı Nuri. Yıldırım abisinin akrabalarından falan gözüken olmamıştı. Foto Paris'i dip bucak aramış, bana haber vermesi gereken bir şeye rastlamamıştı. Annesinin kenarda köşede birikmişlerini almış, eksik malzemeleri yerine koymuş, mahalleye de dükkânı kendisinin aynen işleteceğini duyurmuştu. Tek tük gelen olmuştu iki gündür. İşin resmiyetini halletmek için bir iki hafta

bekleyecekti. Gazeteden bir ses çıkmamıştı. Muharrem'in evi Küçükarmutlu'daydı.

Otomobilimin kapısını açarken boş futbol sahasını gösterdim Nuri'ye.

"Bugün çalışmıyorlar mı?"

Bilmiyorum der gibi dudaklarını büzüştürdü Nuri. İçeri girdiğinde kemerini bağlaması

gerektiğini söyledim. Yolumuz yine TEM'e düşmüştü.

İnsan bir cenaze evine doğru giderken ister istemez suskunlaşıyor. Yolda çok fazla konuşmadık. İkimizin de düşündüğü şeyler vardı herhalde. Nuri buralara gelirken bir özel otomobilin yolcu koltuğunda hiç oturmamış biri gibi bakıyordu çevreye. Ben üst üste iki sigara içtim.

TEM'i terkedince, İstanbul'u da terketmiş gibi olduk biraz. Asfalt daha ince, yapılar daha alçaktı. Kendiliğinden oluşmuşa benzeyen sokaklar arasında, Nuri'nin direktiflerine uyarak ilerledim.

Cenaze evinin cenaze evi olduğu uzaktan belli olmuyordu. İki katlı, bahçe içinde bir evdi.

Yan tarafı inşaat için yeni kazılmış bir arsaydı. Ama nedense devam etmemişti çalışma.

Otomobilimi arsanın önündeki toprak yığınının yanma bıraktım.

Erkekler evin önündeki küçük bahçede toplanmıştı. Komşulardan ödünç alındığı çeşitliliğinden belli olan on oniki kadar sandalyenin altısı doluydu. Söylenecek söz muhtemelen bitmiş olduğundan gelişimiz özlenen bir hareketlilik oldu onlar için.

Teker teker ellerini sıktık bahçede oturanların. Uzamış sakalları, ağlamaktan kızarmış gözleriyle Muharrem'in babası olduğunu tahmin ettiğim adamın elini daha uzun süre sıktım.

Ne dediğimi duymadan "Siz sağolun, siz sağolun" deyip duruyordu adam. Nuri elini öptü ardımdan. Son gördüğümde Karasu Güneşspor lokalinin çay ocağında bardakları kurulayan kahveciyle daha bir içten selamlaştık. Diğerleri mahalleliydi anlaşılan.

Daha yeni oturmuştuk ki, genç bir kız bir bardak meyva suyuyla, bir tabağın içinde iki börekle iki baklava getirdi. Nuri saldırdı baklavalara. Ben tabağımla bardağımı yanımdaki boş sandalyeye yerleştirip, bir sigara yaktım.

Kimse lafa nasıl başlayacağını da bilemiyordu, ardını nasıl getireceğini de. Bir tek Muharrem'in babası sürekli önüne bakıyordu. İçimde ne işim vardı burada duygusu belirmeye başladı ufak ufak.

Nuri yardımıma koştu sanki.

"Sabah çalışmıyordu takım" dedi lokalin kahvecisine.

"Kampa girdiler bu sabah" dedi adam. "Hoca İlhan Beyle konuşmuş, Şile'ye gittiler kampa. Bir beni götürmediler."

"Kampa gireceğine kara toprağa girdi oğluuum" diye bağırdı aniden Muharrem'in babası iki eliyle yüzünü kapatarak İki yanındaki mahalleli ellerini omuzuna atıp bir şeyler söylediler.

Meyva suyumdan bir yudum aldım.

"Takımda eksik yok değil mi?" dedim. "Kamp kadrosunda?"

"Yok hocam" dedi kahveci. "Ama sabah yolcu ettiğimde moralleri bozuktu çok."

"Nasıl olmasın, nasıl olmasın" dedi Muharrem'in babasının yanında oturanlardan biri.

Öteki anlamadığım bir şeyler mırıldandı ağzının içinden Arapça.

"Polisten haber yok mu?" dedi Nuri.

"Yook, yook" dedi Muharrem'in babası. "Haber olsa n'olacak, olmasa n'olacak. Gitti fidan gibi evladım, gitti..."

Yeniden sessizliğe büründük. Buraya gelirken bir fırsatını bulup Muharrem'in odasına bir göz atmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama bunu nasıl başaracağımı bilemiyordum şimdi.

Yerimde kıpırdandım.

"Tuvalet içerde Remzi abı" dedi Nuri ayağa kalkarak. "Göstereyim." Kimsenin görmediğinden emin olarak kocaman bir göz kırptı bana.

Sigaramı betonda söndürerek Nuri'yi izledim. Evin kapısının önündeki kadın ayakkabılarının yanına çıkardık ayakkabılarımızı, içeri girdik. Loş ve nemliydi evin içi. Biz yürüdükçe önümüzden kaçışan eli tepsili kadınların yüzüne bakmadan yürüdük. Büyükçe bir oturma odasında hepsinin başı beyaz başörtüleriyle örtülü on kadar kadın gördüm kapının aralığından. Nuri evin arkalarında yanyana iki kapı gösterdi.

"Muharrem'in odası bu" dedi kapılardan buzlu camlı olmayanını göstererek. "Sen tuvaletteyken ben sıramı beklerim dışarda."

Başıyla tuvaletin kapısını göstererek gözünü kırptı yeniden.

Odanın kapısını hızla açıp girdim içeri. Ardımdan kapadım.

Evin en büyük odası Muharrem'e verilmişti anlaşılan. Duvarlar baştan başa Beşiktaş posterleriyle doluydu. Son on yılda gazetelerin verdiği bütün sezon açılışı takım posterlerini bulabilirdiniz yanyana. Pencerelerin dışındaki bütün alanlar bunlarla doluydu. Arada bir futbolcuların tek tek fotoğrafları vardı. En çok da Metin.

Evlendiğinde de kullanabilsin diye alındığı anlaşılan iki kişilik sarı demir borulu yatağın üstüne 11 numaralı bir Karasu Güneşspor forması konulmuştu kolları iki yana açık. Yatağın tam karşısında kocaman ekranlı bir televizyon vardı. Televizyonun durduğu komodinin yanında bir masa.

Masanın üstünde bir cüzdan duruyordu. Yanında biraz bozuk para, bir güneş gözlüğü, bir Swatch saat, bir paket kâğıt mendil, ucunda siyah beyaz topla bir anahtarlık. Masanın altında gazeteye sarılmış bir çift kanlı futbol ayakkabısı. Kanlar kuruduğu için alttaki siyah deri görünüyordu artık televizyonda gördüğümden farklı olarak.

İçim bir tuhaf oldu. Ama vaktim azdı.

Siyah beyaz toplu anahtarlığı elime alıp, üzerinde Fiat yazan kalın kontak anahtarını ye iki Yale anahtarı kenara sıyırdım metal yuvarlakta. Yıldırım Soğancı'nın sünnet edilmiş bereket tanrısı takılı anahtarlığından aldığım küçük anahtara çok benzeyen küçük anahtarı çıkarıp cebime attım.

Tanrı günahlarımı affetsindi. Kapıyı kapayıp odadan çıktım.

Nuri dışarda bekliyordu. Benim çıktığımı görünce, tuvaletin buzlu camından içerde yandığı belli olan lambayı söndüren düğmeye bastı. Ben başımı salladım. Nuri gözünü kırpmadı bu kez.

Başı örtülü kadınlara çarpmamaya çalışarak evin dış kapısına geldik. Ayakkabılarımızı giydik. Karasu Güneşspor'un lokalinin kahvecisi geldiğimizi görünce, bizi bekliyormuş gibi kalktı ayağa.

"Ben de kaçayım artık" dedi ortaya.

"Biz de kalkıyoruz" dedim. "Seni bırakırız istersen."

"Sağol hocam" dedi adam.

Sırayla artık tümü ayağa kalkmış erkeklerin elini sıktık. Muharrem'in babası boynuma sarıldı. Sucukların kokusunu almasın diye nefesimi tuttum. Nuri adamın elini öptü yeniden.

Bir dolu 'başınız sağolsun... siz de sağolun' arasında çıktık sokağa.

Nuri yanıma, kahveci arka koltuğa oturdu otomobile girdiğimizde.

"Allah kimselere göstermesin" dedi kahveci yola çıktığımızda. Nuri de ben de cevap vermedik. Ben sigara paketimi çıkarıp Nuri'ye verdim arkaya uzatsın diye. Bir tane eksik dönen paketten kendime de yaktım otomobilin çakmağıyla.

"Takım kampa gittiğine göre" dedim TEM'e çıktığımızda, "binada kimse yok mudur şimdi?"

"Kim olacak hocam" dedi kahveci arkadan. "Bütün bina bana emanet. Niye sordun?"

"Binanın oturumuna bakmaya söz vermiştim İlhan'a" dedim bey sözcüğünü bilinçle esirgeyerek.

"Hayırdır hocam?" dedi kahveci oturduğu yerden öne doğru eğilerek. Nefesini ensemde duydum.

"Takım kümede kalırsa yeni bir bina düşünüyor İlhan" diye palavra attım. "Doğru dürüst kapalı tribünler, lojman, lokal falan."

"Aman hocam" dedi kahveci. "Çıkarmasınlar bizi on yıllık ekmek teknemizden. Aman hocam."

"Valla bilmem" dedim. "Aklından geçen bir düşünce. Bir bak dediydi bana dün."

"Aman hocam" dedi yeniden kahveci. "Sen bir söylesen de beni, başımıza iş açılmasa."

"Bakarız" dedim. "Şimdilik telaşlanacak bir şey yok canım."

"Bak sen şu işe" dedi kahveci geriye yaslanarak. "Hocam, ben açarım kapılan sana, dilediğin yere bak. Sonra gelir bir kahvemi içersin yukarda."

Sesimi çıkarmadım artık. Yan gözle Nuri'ye baktım. Göz kırpmadım ama.

Gaza bastım. Olağandan hızlı sürüyordum. Ayazağa'ya gelinceye kadar hiç konuşmadı kahveci. Stadyumun yanından kıvrıldım. Şimdi boş olan yan tarafta dün İlhan Karasu'nun Mercedes'inin durduğu yere kadar ilerledim. Kahveci önemli misafirleri olan birinin telaşıyla üç adım önümüzden yürümeye başladı binaya doğru.

Binayı tribünlerden ayıran uzun parmaklıklı kapıyı açmaya çalışırken yetiştik ona.

"Hocam buyrun" dedi kapıyı ardına kadar açarken.

Sonra gidip binanın içerlerine uzanan koridora açılan kapıyı açtı. Önümüzden girdi. İki yana açılan koridorun köşesinde durdu.

"Hepsi bu kadar zaten hocam" dedi iki kolunu iki yana uzatarak. "Kapıları açayım, dilediğin yere bak."

"Soyunma odalarını kilitliyor musunuz?" dedim sanki bilmiyormuş gibi.

"Hep kilitli tutarım hocam" dedi. "Antrenmana geldiklerinde bile. Ne olur ne olmaz. Kötü çok. Hele maç günleri. Giren çıkan belli olmaz."

"Dolapları yok mu çocukların?"

"Var hocam. Kendi dolapları var kilitli. Ama korkarım ben. Gelsin benden istesin odanın anahtarını, açayım ona. Hocayla malzemecide de var anahtar sonra. Onlardan istesinler."

Karasu Güneşspor'un soyunma odasına giden loş koridordan yürümeye başladık ağır ağır.

Kapının önünde aniden durdum. Nuri de durdu. Kahveci da. Elimle cebimdeki anahtara dokundum.

"Salı gecesi Muharrem geldi mi sana kapıyı açman için?" dedim. "Geç vakit?"

Elini kafasına götürerek kaşıdı kahveci. Benim de kafamın arkası kaşındı nedense.

"Bak sen söyleyince hocam..." dedi. "Salı gecesi... Salı gecesi... Geldi Muharrem.

Kimseler kalmamıştı yukarda. Kapıyordum tam."

Soyunma odasının kilidini açtı.

"Ne dedi?" dedim içeri ilk adımımı atarken.

"Saatini unutmuş içerde. Hatırası varmış. Epey telaşlıydı."

Soyunma odası bıraktığım gibiydi. Karatahtadaki yazı silinmişti. Yerine üzerinde bir takım oklarla oradan oraya yönlendirilen oyuncu simgeleriyle dolu bir futbol taktik krokisi çizilmişti. Kancalarda gömlekler, pantolonlar yoktu.

"Ben suyu kaynatayım bir yandan hocam" dedi kahveci sonra. "İşiniz bitince bir yorgunluk kahvesi için benden."

Kapıyı kapayınca Nuri'yle birbirimize baktık.

"Hangisi Muharrem'in biliyor musun?" dedim anahtarı cebimden çıkararak.

"Hayır" dedi Nuri. "Ben de çıkayım mı?" "Boşver" dedim. "Sen olmasan bulamazdım bunu."

Anahtarı dolapların kilit hizasında baştan sona ağır ağır gezdirdim. 11 numaralı dolabın önünde durdum.

Anahtarı deliğe soktum. Çevirdim. Açıldı.

Dolabın iç kapağında Metin'in yakın plan bir portresi duruyordu yapıştırılmış. İçinde küçücük dolaba sıkıştırılmış bir spor çantası.

"Bismillah" dedi Nuri elimi spor çantasına attığımda.

Çantayı indirip fermuarını çektim. Oradaydı. İçine önemli şeyler koyduğunuz, elden ele gezerken zedelenmemesi için altında üstünde puf böreği gibi kabarık destekleri olan büyük boy sarı zarf, kullanılmış sporcu giysilerinin en üstünde duruyordu.

Tahta banka oturdum. Spor çantası ayaklarımın arasındaydı. Nuri ayakta ne yapacağıma bakıyordu. Zarfı elime aldım. Üst tarafında iki yana bastırılmış ince iki teneke parçasından oluşan kilidini dikkatli dikkatli açtım. Elimi uzatıp içindekileri çıkardım.

Telefotoyla çekilmiş, kartpostaldan bir boy büyük basılmış siyah beyaz fotoğraflardı bunlar. Dilek Aytar’ın evinin yanındaki inşaatın içinden çekilmiş oldukları açıktı. Dilek Aytar'la kaleci Zafer'i bir oturma odasında olunabileceği kadar samimi pozlarda gösteren bir dizi fotoğraf. Fotoğraflardaki giysilerin farklılığından, bu fotoromanın değişik günlerde, değişik saatlerde çekildiği anlaşılıyordu.

Nuri tepemde tersten bakıyordu fotoğraflara.

"Yıldırım abinin çektiği belli bunları Remzi abi" dedi. "Agrandizörün lekesine bak."

Fotoğrafların sol üst köşesinde hep aynı yerde kıvrılmış saç teli gibi bir leke apaçık görünüyordu.

Desteyi karıştırdım. En alttaki üç fotoğrafta kaleci Zafer'in yerini Kayahan Karasu almıştı.

Dilek Aytar sevgililerinin kucağına oturup bacaklarını iki yana açmayı seviyordu anlaşılan.

Pantolonlu, etekli.

Fotoğrafları zarfın içine geri ittim.

"Gidelim şu seninkinin kahvesini içelim bakalım" dedim "Senin soyadın neydi Nuri?"

Espriyi anlamış gibi güldü.

Adam neskafenin miktarını fazla tutmuştu herhalde bana yaranmak için. Daha önceden elimde olmayan kocaman sarı zarfın nereden çıktığıyla da ilgilenmez göründü. Kahveyi hızla bitirip çıktık. Nuri Karatoprak'ı Foto Paris'in sokağının başına kadar götürmeyi önerdim, yürümeyi tercih etti.

"Maça gelecek misin?" dedim ayrılırken. "Kaçar mı Remzi abi" dedi.

Otomobilime girip reklamcı arkadaşımı aradım telefonda. Yerindeydi. Kendimi öğle yemeğine davet ettirdim.

Beni müşterilerini ağırladığı cafcaflı restoranlardan biri yerine, Levent çarşısındaki esnaf lokantasına götürdü. Kuru fasulye ve pilav ısmarladım, cacıkla birlikte.

"Yorgun görünüyorsun" dedi kolasından ilk yudumunu alırken.

"Dün gece çok uyudum halbuki" dedim. "Hoca seni sordu" dedi.

"Cumartesi sabah gelirim" dedim, "iki gün kalacağım güzel bir otel biliyor musun İstanbul'un yakınlarında. Şile olmasın."

"Ne?" dedi. "Ne saçmalıyorsun?"

Garsonun getirdiği kuru fasulyeyle pilavı birbirine karıştırdım. Reklamcı arkadaşımın dudağı büzüldü.

"Kampa gireceğim" dedim.

"Ne biçim detektifsin lan sen?" dedi.

"Niye?" dedim, "işim bitti. Cumartesi günü şike mike olmayacak."

"Ya Muharrem'in katili?" dedi.

"Burası Türkiye" dedim. "Amerika değil. Polis yakalar nasıl olsa. Sen maça gelecek misin onu söyle asıl?"

Yüzünü buruşturdu.

"Mecburen geleceğim" dedi. "Bunca tantanadan sonra. Otel işinde ciddi misin?"

"Son derece" dedim.

Cep telefonunu çıkardı. Konuşmalarından müşterisi olduğunu anladığım Silivri'deki klas bir otelin sahibiyle uzun uzun konuştu. Turizm sektörünün sorunları hakkında kulaktan dolma epeyi bilgi sahibi oldum kuru fasulye pilav karışımını bitirirken. Cacığa geçtiğimde benim için iki gecelik bir rezervasyon yaptırdı. Ciddi bir indirimle.

"Bu kıyağımı unutma" dedi telefonu cebine yerleştirirken. "Az gelişmiş ülke detektifi."

"Sağol" dedim. Tepemizde biten garsona iki orta kahve söyledim reklamcı arkadaşımın onayını alarak. Konuyu değiştireyim dedim kendi kendime. "İşler nasıl, film çekiyor musunuz?"

"Bir iki proje var" dedi. "Neden sordun?"

"Cem Tümer'in bir çekimini seyrettim" dedim. "Zor iş."

"Onun prodüksiyonları ucuza çıkar" dedi. "Kendi çektiği için. Gel de benimkilerden birini gör. Adamı film yaptığına pişman ederim."

Ha, ha, ha, diye güldü.

"Adam dünyanın aksesuarını yığmıştı stüdyoya" dedim. "Çekim bitince ne olur onlar?"

"En çok buna gülerim" dedi reklamcı arkadaşım. Ardından güldü. "Prodüksiyon için, oyuncular için, yayın için dünyanın parasını dökerler, sonra üç kuruşluk ıvır zıvırı geri almayı marifet sayarlar film bittikten sonra. Az gelişmiş ülkenin azgelişmiş reklamverenleri."

Yemek bitti. Hesabı reklamcı arkadaşım ödedi. Ajansta bir toplantısı vardı, acele ediyordu gitmek için. Ben İlhan Karasu'nun çekini tahsil ettim Levent'teki bir bankadan Parayı alıp kendi bankama yatırdım. Sonra eve bile uğramadan otomobilime binip Silivri'deki otele gittim, Perşembe giriş Cumartesi çıkış yarım pansiyon uyumaya.

Bölüm 2.20

Cumartesi sabahı çok erken kalktım. Silivri'deki otelin muhteşem kahvaltısını es geçerek, kimselerin olmadığı kapalı havuzda son kez yüzüp,

yola çıktım. Maç anlatan spikerlerin "tam futbol havası" dedikleri bir hava yardı ortalıkta. Otoyolda olağandan hızlı gidip Aikido çalışmasına yetiştim. Hoca böyle durumlarda her zaman yaptığı gibi velimin yazdığı mazeret kâğıdının nerede olduğunu sordu gülerek. Reklamcı arkadaşım gelmemişti çalışmaya bu kez.

Tembel herif.

Sıkı bir çalışma oldu.

Duştan sonra geleneksel Cumartesi kahvaltısına katıldım sinema yönetmeni ve gemi donatanıyla birlikte. Olağan kötü beslenme düzenimin acısını çıkartırcasına yedim.

Evin kapısında iki günlük gazete ve ekmek bekliyordu beni. Telesekreterde adını vermeyen kadının üç ayrı notu. Bu konuda bir şeyler yapmaya karar verip, bugünkü maçtan sonraya erteledim. Erken kalkmanın, antrenmanın ve sıkı bir kahvaltının ağırlığı çökmeye başladı birden üstüme. Saati kurup uyudum.

Kalktığımda hava bulutlanmıştı biraz. Bir kez daha duşa girdim. Çıkınca kendime bir kahve yapıp gazeteleri gözden geçirdim. Olağan kötülüklerden fazlası olmamıştı şu iki gün içinde. Taksici cinayetlerinin önlenmesi için düşünülen telsizli alarm tertibatının bir an önce gündeme gelmesini isteyen bir çağrısı vardı ilgili bir meslek kuruluşunun.

Ağır ağır giyinip yola çıktığımda hafif bir yağmur inip hemen durdu. Sahanın tozları

yatışır, iyi oldu diye düşündüm.

Daha önce hiç dinlemediğim bir radyodan gelen caz eşliğinde Ayazağa'ya doğru sürdüm otomobilimi.

Stada yaklaştıkça ortalıkta daha önceki gelişlerimde görmediğim bir kalabalık olduğumu gördüm. İçinde kimi oturan kimi gazete okuyan polislerle dolu bir otobüs bile vardı. Seyyar kokoreççiler, turşu suyu satıcıları, çekirdekçiler görev başındaydı. Gelip geçen yağmurdan heveslenen bir uyduruk şeffaf yağmurluk satıcısı bile vardı. Otomobilimi bırakmaya artık alıştığım yerler dolmuştu. Yarısı çocuk, yirmi kişilik bir

grup seyirci bağıra çağıra geçti önümden kendime park edecek bir yer ararken. Ellerinde kahverengi-sarı bayraklar vardı.

Karakolun ilerlerinde bir yere bıraktım otomobilimi. Koşuşturan kalabalığın genel eğilimine uyarak stada doğru yürüdüm.

Kendine yer arayan bir bedavacı gibi tellere yaklaşıp stadyumun içine göz attım. Saha boştu. Binanın iki yanındaki açık tribünlerde epeyi insan vardı. Alt ve üst balkonların dolmuş olduğunu gördüm. Dönüp girişe yöneldim.

Girişin hemen önündeki otoparkta Cem Tümer'in Grand Cherokee'si, İlhan Karasu'nun Mercedes'i ve reklamcı arkadaşımın Jaguar'ı bir sürü otomobilin arasında yanyana duruyorlardı.

Onları geçip benden başka kimsenin ilgilenmeyeceğinden emin olduğum siyah Şahin'in önce plakasına baktım, sonra penceresini tıklattım.

Cep telefonuyla oynayan kır saçlı adam hayretle baktı yüzüme. Ne yapacağına kararsız biçimde yavaş yavaş indirdi camı.

"Siz maçı izlemeyecek misiniz?" dedim adama gülümseyerek. "Antrenmanı o kadar seyrettikten sonra..."

Ne cevap vereceğini şaşırdı adam. Öylece baktı yüzüme. "Önemli değil" dedim. "Yalnız bir otomobili bu kadar yakından takip etmeyin, belli oluyor. Şu telefonu alabilir miyim?"

Kır saçlı adam cüzdanını boşalt avucuma desem yerine getirecek kadar şaşırmıştı, telefonu uzattı. Alıp reklamcı arkadaşımın numarasını tuşladım.

"Kısa kes, müşterini ver bana" dedim telefona cevap verince. "Yaşlı olanını." Olduğumuz yerden binanın üçüncü katının balkonunu görebiliyordum.

"Alo?" dedi İlhan Karasu'nun sesi bir kaç saniye sonra.

"Nasılsınız İlhan Bey?" dedim telefona. Bir şey söylemesine fırsat vermeden ekledim.

"Bakın bir Karasu Güneşspor taraftarı başarılar dilemek istiyor size." Telefonu ağzı açık beni dinleyen kır saçlı adama verdim. Başımla bir onay hareketi yaptım kararlı bir biçimde.

"Başarılar....başarılar dilerim" diyebildi adamcağız sadece. Ter içinde kalmıştı. Telefonu aldım. Bir iki adım uzaklaştım siyah Şahin'den.

"Sesi tanıdınız mı?" dedim telefona. "Evet, o" dedi İlhan Karasu. "Neredesin sen?"

"Geliyorum" dedim. "Yerimi ayırın." Kapadım. Cep telefonunu kır saçlı adama geri verdim.

"Korkmayın" dedim, "siz size söyleneni yaptınız sadece. Bence burada oturacağınıza gelin, bir köşeden seyredin maçı. Sıkı maç olacak."

Adamın bana uygun bir cevap bulma çabası daha fazla uzamasın diye döndüm sırtımı, turnikeye doğru yürüdüm. İçeri giriş parası, dışarda satılan simitlerin fiyatına eşitti. Büyük bir ciddiyetle bileti kesip elime veren adama teşekkür edip içeri girdim. Binanın bu tarafındaki açık tribünü Karasu Güneşspor taraftarları doldurmuştu. Yüzü ancak geçerdi sayılan. Yine de üç davulcu vardı canla başla görev yapan. Bir iki çocuk yüzlerini kahverengi-sarı boyamışlardı.

İkinci kattaki lokal ağzına kadar doluydu. Tavana sigara dumanlan gözle görülebiliyordu.

Seçim gecesi bir parti merkezi kadar gürültülüydü.

Otuz kadar bardağa birden çay koymaya çalışan kahveciye selam verdim.

"Yukardalar mı?" dedim.

"Yukardalar hocam" dedi adam, "sülalece gelmişler bu gün. Kahve yetiştiremedim valla."

Merdivenlerden yukarı çıktım. Neredeyse bilek güreşi yapacağımız yarma yine kapıdaydı.

Beni görünce hiç tereddüt etmeden tek bir harekette açtı kapıyı.

Sonradan ekleme muhtar bürosuna benzeyen Yönetim Kurulu odasındaki masanın koltuğunda Kayahan Karasu oturuyordu. Dilek Aytar çaprazına bir sandalye çekmiş, masanın üstünde bulduğu kâğıt kalemle bir şeyler karalıyordu. İkisinin önünde de yarım kalmış kahveler vardı su bardaklarına konulmuş.

"Merhaba" dedim ikisine birden.

Dilek Aytar yerinden kalkıp uzattığım elimi sıktı. Kayahan Karasu oturduğu yerden gülümsemekle yetindi.

Bütün sandalyeler taşındığı için tuhaf bir biçimde boş görünen Yönetim Kurulu odasını hızla geçip balkona çıktım.

Bu binanın görüp görebileceği en renkli futbol seyircileri sıralanmıştı balkona boydan boya.

Cem Tümer'le İlhan Karasu ortaya oturmuşlardı. Aralarındaki sandalye boştu, bana ayrıldığını düşündüm onun. Kocasının yanında oturan Selcan Tümer tırnaklarını yemeye başlamıştı şimdiden. Onun yanında Aysu Samancı, onun yanında Mine vardı. Kızlar ellerinde kola bardaklarıyla daha kimsenin çıkmadığı sahaya bakıyorlardı hiç konuşmadan.

İlhan Karasu'nun yanında reklamcı arkadaşım oturuyordu. Onun yanındaki iki sandalye boştu.

Balkona girince gözler bana döndü. Sıradan hepsinin ellerini sıktım. Balkon dar olduğu için zor hareket ediliyordu. Arkada bir tek adamın, o da ayakta durabileceği kadar boşluk vardı.

İlhan Karasu hafifçe ayağa kalktı aralıktan geçip boş sandalyeye oturabilmem için.

"Baş köşe senin" dedi. "Ortalıklarda yokmuşsun duyduğuma göre."

"Kampa girdim" dedim. Bacaklarım birbirine yapışık oturdum sandalyeye mecburen o sıkışıklıkta.

Sahaya kimse çıkmamıştı hâlâ. Cem Tümer kulağıma eğildi.

"Haklıymışsınız" dedi. Hangi konuda haklı olduğumu anlamadım.

"Sizden de taraftar geldi mi?" dedim cevap yerine. Eliyle binanın öteki tarafını gösterdi.

"Bir elli kişi varız" dedi.

Bir grup polis, ağır hareketlerle seyircilerin arasına, binanın sahaya açılan kapısına doğru yayıldılar.

Bir cep telefonu çaldı balkonda. Selcan Tümer eğilip çantasından çıkardı cep telefonunu.

Hiç konuşmadan bir süre dinledi karşısındakini. Sonra kapadı. Telefonu elinde, dünyanın en sıcak gülümsemesiyle baktı bana. Niye böyle gülümsediğini anlamamış gibi davrandım. Kır saçlı adam kendisini toplamıştı anlaşılan.

Binanın yan tarafından bir gümbürtü koptu önce. Sarı-kahverengi formalı onbir genç

adam, maytaplar, çatapatlar ve birdenbire yükselen davul sesleri arasında koşarak çıktılar sahaya. Kollarında kaim, siyah bantlar vardı.

İlhan Karasu reklamcı arkadaşıma döndü.

"Dilek'le Kayahan'ı çağır sana zahmet" dedi. "Hareket başlıyor."

Reklamcı arkadaşım ayağa kalktı. Daha bir adım atamadan Kayahan Karasu göründü kapıda. Dilek Aytar arkasındaydı. Tantananın seslerini duymuş olmalılardı. Habercilik görevi sanki hiç verilmemiş gibi hemen yerine oturdu reklamcı arkadaşım. Yanına Dilek Aytar oturdu, Kayahan Karasu en uçtaki sandalyeye. Babası izin verse kaçacak gibiydi zoraki seyredeceği maçtan...

Karasu Güneşsporlular kendi taraftarlarının bulunduğu yöndeki yarı sahaya yayılmış, ısınıyorlardı. Sonra yumruk şovlar başladı.

"Elimden geleni yaptım" dedim İlhan Karasu'ya.

"Tahmin ederim" dedi İlhan Karasu. Başını bana döndürmemişti.

"Tahmin ettiğinizden daha fazlasını yaptım" dedim bu kez sesimi biraz yükselterek.

Balkondakiler sesimi neden yükselttiğimi merak ettiler sanki.

"Ne demek istiyorsun?" dedi İlhan Karasu bana dönerek. Merkez İdmanyurdu cılız alkışlarla çıktı sahaya.

"Şike işini kurcalamam için konuşurken bana ne dediğinizi hatırlayın" dedim.

"Ne dedim?" dedi İlhan Karasu. Balkonda konuşmalar aniden kesilmişti.

"Salt şüphe üzerine iki oyuncumuzu takımdan kesersek arkamızdan değil yüzümüze gülerler, demiştiniz." dedim.

"Demişimdir" dedi İlhan Karasu.

Karasu Güneşspor'un iki numarası taraftarlarının bulunduğu açık tribünün önüne gelip niyeti bozukların müstehcen olarak niteleyebileceği bir takım hareketler yaptı. Kalabalık "oley, oley, oley" diye bağırdı. Üçüncü katın balkonundakilerden kimse alkışlamadı çocuğu.

"Ben de sizin gibi yaptım" dedim.

Devam edecektim, Cem Tümer sözümü kesti.

"Canım o şike mevzuunu halletmiştik..." dedi ağzını kulağıma yaklaştırıp.

"Şike mevzuunda biz hiçbir şeyi halletmedik" dedim.

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı İlhan Karasu. "Sen demedin mi maç temiz oynanacak diye?"

Reklamcı arkadaşım resmen bizden yana kafasını uzattı konuştuklarımızı duyabilmek için.

Ona yardımcı olayım diye sesimi biraz yükselttim ben de.

"Maç temiz oynanacak" dedim. "Burası kesin." "Eee?" dedi Selcan Tümer.

"Maç temiz oynanacak" dedim, "çünkü ortada şike yoktu."

"Ne?" dedi İlhan Karasu.

"Dalga geçme lan" dedi reklamcı arkadaşım.

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Cem Tümer.

"Şike hikâyesi Yıldırım Soğancı'ıın sizden biraz para tırtıklamak için kendi kendine uydurduğu bir hikâyeydi" dedim kafamı Cem Tümer'e çevirmeden herkes ne dediğimi duysun diye. "Ortada şike mike yoktu." .

"Nerden biliyorsun?" dedi İlhan Karasu. "Kendi söyledi" dedim. "Ölmeden biraz önce."

"Dümen yaptığını mı söyledi sana?" dedi reklamcı arkadaşım. "Daha neler?

Kaleci Zafer geldi taraftarlarının önüne. Aynı hareketleri o da yaptı. Aynı "oley"leri aldı.

"Yok canım" dedim. "Profesyonel futbolda harbiden maç satmanın hiç aklı başında bir iş olmadığını makul bir biçimde anlattı bana."

"Ya Bebek'teki toplantı?" dedi Selcan Tümer.

"İlhan Bey'i dümenin ciddiliğine inandırmak için" dedim, "Zafer'i de bir transfer hikayesiyle göndermiş oraya. Boşuna bekledi oğlan."

Aysu Samancı başını salladı.

"Aysu Hanım görsün de şikeye ikna olsun diye gidip Cem Bey'le lüzumlu lüzumsuz konuştu uzun uzun. Samimiymişler gibi giysisine falan dokundu."

"Amma becerikliymiş herif dedi Kayahan Karasu oturduğu yerden sesini duyurmak için sandalyesinden hafifçe kalkıp. Ona döndüğümde Dilek Aytar'ın adamın böğrüne usulca bir dirsek attığını gördüm.

Siyah giysili hakemler tam altımızda belirdiler.

Selcan Tümer'in bu kadarla yetinmeye niyeti yoktu anlaşılan.

"Bir de sol bek vardı..." dedi.

Sahada İsmail Sefer'i aradı gözlerim ister istemez. Kendi kendine ısınmaya devam ederken çok sağlıklı görünüyordu.

"Yooo" dedim. "Sol bek İsmail'in hiçbir şeyden haberi yok."

"Ama ben kulağımla duydum adamı telefonda" dedi Cem Tümer. "Sağır değilim."

"Sağır değilsiniz ama futboldan çok anlamıyorsunuz" dedim. "Günümüzde kanat oyuncuları da savunma yapıyorlar."

Balkondakilerin her biri, artık gizlemeye gerek bile duymadıkları bir ilgiyle dinliyorlardı söylediklerimi. İlhan Karasu belki de Cem Tümer'in dışındakilerin duygularına çevirmen oldu.

"Ne futboldan anlaması? Ne savunması?" dedi. "Doğru dürüst anlat şunu madem başladın."

Orta hakem uzun bir düdük çaldı her iki takımı sahanın kenarına çağırmak için. Ben bir sigara yaktım. Çok vaktim kalmamıştı.

"Yıldırım Soğancı, Cem Bey'e sözde şike teklifini bir maç sırasında yaptı ilk kez" diye açıkladım herkese. Elimle telefonda konuşma işareti yaptım. "Kaleciyle birlikte satın alacağı ikinci oyuncuyu söylediğinde önünde bir ikili mücadele oluyordu Cem Bey'in. Adam tam o anı bekliyordu. Söylediklerinin etkisi tam olsun diye. Gösterdiği adam topu rakipten çalıp uzaklaştırınca bir bek sandı Cem bey onu."

"Oysa sol açıktı" dedi reklamcı arkadaşım.

"Muharrem!" dedi İlhan Karasu. Cenazeye gittiği gün baktığı gibi bakıyordu sahaya. Kirk Douglas çukuru yeniden belirginleşmişti çenesinde.

İki takımın futbolcuları hakemlerin yanına toplanmışlardı. Yan hakemler kramponları kontrol ediyordu şimdi.

Balkondakiler arasında başka ses çıkmadı. Muharrem'in adının söylenmesi başka olasılıkları aklına getirmişti bazılarının belki de.

"Muharrem... Şu öldürülen taksici..." dedi Selcan Tümer. Sesi kulakları rahatsız edecek kadar tizleşmişti. "Yoksa onun öldürülmesi bildiğimiz..."

"Bildiğiniz taksici cinayetlerinden olmadığı kesin" dedim. "Durakta çalışanlara vurmuyor piyango pek. Çünkü onlar durak harici müşteri almıyorlar. Eh, birini öldürüp cebinden parasını alacak olan da durağa gelip taksiye binmez ya."

"Ben öldürmedim, o kesin" dedi Dilek Aytar kendini tutamadığı bir heyecanla.

"Troubadour'da indiğimde yaşıyordu." Sonra çok tuhaf bir şey söylediğinin farkına vardı, rahatlamış gibi güldü.

"Demek ki siz indikten sonra birisi bindi" dedim. "Sıradan bir müşteri olmayan biri.

Tanıdığı biri."

"Herhangi biri olabilir bu tanıdığı" dedi Kayahan Karasu.

Parmaklarımla gösterdim olasılıkları sayarken.

"Hem tanıdığı herhangi biri olacak, hem de tam Dilek

Hanım indiğinde Troubadour'un önünde hazır olacak. Düşük bir olasılık bu."

Kayahan Karasu ayağa kalktı, kollarıyla Dilek Aytar'ın gövdesine sarıldı.

İki takım da hakemlerin arkasında orta yuvarlağa doğru yürüyorlardı şimdi.

"Birilerini bir şeylerle itham etmeden önce iyi düşünün" dedi Kayahan Karasu. "Bu ciddi bir iş."

"Aslında Muharrem'i öldüreni benim itham etmeme hiç gerek yok" dedim. "Çocukcağız kendisi söyledi bize katilini."

"Saçmalama" dedi reklamcı arkadaşım. Diğerleri sessizdi, devam etmemi bekliyorlardı.

"Ciddiyim" dedim. "Televizyondaki haberi izleyenler hatırlasın. Ne vardı görüntülerde en çok?"

"Kan!" dedi Selcan Tümer elleriyle ağzını kapayarak. "Aman Allahım! Ne çok kan!"

"Evet" dedim. "Kan."

"Normal bu" dedi Kayahan Karasu. "Çocuğun boynunu kesmişler."

"Doğru" dedim. "Direksiyonda kan vardı. Koltukta kan vardı. Bunlar normal. Ama bir şey var ki, ondaki kana sıçramış denilemez, resmen kana bulanmıştı o şey."

"Ayakkabılar!" dedi Cem Tümer. Sesi titriyordu hafiften.

"Evet" dedim. "Muharrem ölmeden önce kendi kanıyla boyadı yeni aldığı futbol ayakkabılarını. Bize katilini işaret etmek için. Hepimizin tanıdığı birini."

Karasu Güneşspor ve Merkez İdmanyurdu'nun yirmiiki oyuncusu üç hakemin iki yanına dizilmişlerdi şimdi.

Balkondakilerin tümü tek ses çıkarmadan kaleci Zafer'in kırmızı kramponlarına bakıyordu.

Aysu Samancı bir yandan, Dilek Aytar bir yandan ayağa kalktı. İkisi de aynı anda bağırdı.

"Yalan!" Boynumu büktüm.

"Belki kanıtlayamam" dedim. "Ama bildiklerimi üstüste koyunca makul geliyor.

Muharrem o gece sırası geldiği halde bir iki müşteriye gitmedi. Dilek Hanım çağırınca gitti, çünkü konuşacakları bir şey vardı. Troubadour'a kadar neleri konuştular, ne sonuca vardılar bilmiyorum ama işin devamını Zafer'le konuşmaya itiraz etmedi anlaşılan."

"Hangi işin devamını?" dedi Kayahan Karasu. Yeniden yerine oturan Dilek Aytar'a sarılmamıştı bu kez. "Hangi işin devamını?"

"Yıldırım Soğancı'dan istediğiniz araştırmanın sonucunu sizinle paylaşıp paylaşmama meselesini" dedim. "Muharrem, Yıldırım gibi profesyonel bir paparazzi değildi tabii. Eline fırsat geçince yararlanmak istedi."

"Alçak! Peşime adam taktın!" diye bağırdı Dilek Aytar. İnanılmaz bir tokat indirdi Kayahan Karasu'nun suratına. Bunu hep ben yapmak istemiştim halbuki.

"Orospu!" diye bağırarak daha ağır biçimde iade etti tokatı Kayahan Karasu. Dilek Aytar sandalyesinden yere düştü. Kimse kaldırmak için yardımına koşmadı. Dilek Aytar burnunu çeke çeke kalktı yerden. Kimse o tarafa bakmıyordu.

Kimse konuşmuyordu da.

Hakem ve futbolcular "Sağol! Sağol! Sağol" diye bağırdılar seyircilere. Karasu Güneşspor tribününden bir kaç kişi "Korkma, sönmez bu şafaak..." diye başladılar. Onlara katılanlar oldu. Polisler selam durdu. Balkonda hepimiz ayağa kalktık. Sigaramı söndürdüm. Sağ tarafımda bir tıkırtı oldu.

"Şunu baştan anlat" diye emretti İlhan Karasu İstiklal Marşı falsolarla bitip oturduğumuzda. "Doğru dürüst anlat." Dilek Aytar'ın sandalyesi boştu.

"Müstakbel gelininizin bir de sevgilisi vardı" dedim. "Oğlunuz şüpheleniyordu. Yıldırım Soğancı'yı tuttu izlemesi, bir takım fotoğraflar falan çekmesi için. Karşılığında uygun bir yerde Karasu Tekstil bayiliği verecekti. Adam işini yaptı. Ama sonuçlan oğlunuza aktaramadan öldü. Muharrem adamın iyi arkadaşıydı, hem şike dümeninden, hem paparazzilik işinden haberdardı. Yıldırım aniden ölünce bu işten yararlanmaya kalktı." Elimi kafamın arkasında gezdirdim. "Dilek Aytar'a şantaj girişiminde bulundu ama Yıldırım'ın çektiği fotoğrafları dükkân cenaze yüzünden kalabalık olduğu için ancak gece alabildi."

"Şantajı ne zaman yaptı?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Zafer, Bebek'te olmayan transfercileri beklerken. Sevgilisi hayatının yatırımının iyice tehlikeye girdiğini görünce Zafer'i cep telefonundan aradı. Zafer beklemeyi kısa kesip Yeniköy'e gitti. Biliyorum, çünkü peşindeydim."

Aysu Samancı'nın bulunduğu yerden bir hıçkırık yükseldi. Kimse ilgilenmedi.

"İşi halletmeyi oracıkta planladılar" dedim. "Plan ve icra."

"İnsan birkaç fotoğraf yüzünden adam öldürtür mü böyle?" dedi Cem Tümer.

"Adi bir orospu olursa öldürtür" dedi Kayahan Karasu. Eliyle yüzünü tutuyordu.

Hakem saha ve top seçimi için parasını havaya attı.

"Fotoğraflar konusunu ölümle atlatmaya alışmıştı" dedim. "İkincisi daha kolay olmalı."

"Ay, birincisi de mi var?" dedi Mine köşeden. İlk kez konuşmuştu.

"Yıldırım Soğancı ekspozisyon gecesi, çektiği o fotoğraflardan da söz etmiş olmalı Dilek Aytar'a" dedim. "Bir türlü açılamayan CD'den falan bahsederken..."

"CD de nereden çıktı şimdi" dedi reklamcı arkadaşım.

"Onu ben anlatabilirim" dedi Aysu Samancı.

"Arkadaşın Mine anlatsın daha iyi" dedim. "Senin bilgisayarından aldığı dosyanın neden açılmadığını çok merak ediyordu. O yorulursa Kayahan bey devam eder."

Kayahan Karasu ayağa kalktı. Sesi titriyordu.

"Baba, bunları daha sonra konuşalım isterseniz" dedi. "Lütfen." İlhan Karasu, Cem Tümer'e baktı sorarcasına. Cem Tümer başıyla onayladı. İlhan Karasu bana döndü.

"Ben daha çok şu birincisini merak ettim" dedi. "İzin verirsen..."

"Siz bilirsiniz" dedim. "Şu yağmur yağma hikâyesini hatırlıyorsunuzdur."

İki kaptan birbirleriyle öpüştüler.

"Dilek Aytar yağmurun yağmayacağına o kadar inanıyordu ki, yağarsa kendimi vururum demişti. Ciddi değil tabii, şakadan. Fiyasko olursa hafifletecek, havayı dağıtacak bir gösteri planladı. Detektifli broşürün çekim prodüksiyonundan kalma kuru sıkı tabancayı aldı yanına.

Ama kabak Yıldırım’ın başında patladı. Adam korkuyla kalp krizinden gitti."

Hakem düdük çaldı. Ama hiç bir oyuncu kıpırdamadı yerinden. Tribünler, polisler, çekirdek satıcıları, top toplayıcı çocuklar, rakip takımın kalesinin arkasında elinde fotoğraf makinesiyle Nuri Karatoprak, Karasu Güneşspor Yönetim Kurulu odasının balkonundakiler hep saygı duruşundaydık şimdi, çıtımızı çıkarmadan.

"Elinden geleni gerçekten yapmışsın" dedi İlhan Karasu oturduğumuzda. "Daha fazlası ne?"

"Maça zaten bir eksikle başlıyorsunuz" dedim. "Bari esas kaleciniz de gitmesin elinizden diye kampa girdim ben de. Kaleci Zafer konuştuklarımızı duymadı. Endişesiz oynayacak."

Ayağa kalktım. Elimi İlhan Karasu'nun omuzuna koydum. "Maç bitince karar sizin" dedim. "İyi seyirler."

Hiçbirine hoşçakalın demeden balkon kapısına doğru yürüdüm.

Hakem başlama vuruşu için düdüğünü çaldı.

SON